Έτος Γ'

Τεῦχος 219ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ἄνδρες τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς Ἑορτῆς τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων ΠΑΥΛΟΥ ὑποβάλλουν εὐλαβῶς τὰς διαπύρους εὐχὰς αὐτῶν, ὑπὲρ ὑγείας καὶ μακροημερεύσεως ΑΥΤΟΥ καὶ δράττονται τῆς εὐκαιρίας νὰ διαδηλώσουν τὴν βαθυτάτην ἀφοσίωσίν των πρὸς τὸν λαοφιλῆ καὶ εὐσεβέστατον ΑΝΑΚΤΑ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ι'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1962 | ΤΕΥΧΟΣ 219ον

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ο «ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΓΥΦΤΟΥ»

ΚΑΙ Η ΚΟΜΜΑΤΙΚΗ (ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ) ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗ ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΠΡΟΛΟΓΟ

Ποῖος ὑπῆρξε ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς γιὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ τὸν ἀνέδειξε καὶ γιὰ τὶς μετέπειτα γενεές, εἶναι κάτι ποὺ ἀπησχόλησε ὅλους τοὺς διανοουμένους τῆς χώρας μας καὶ τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τὰ μέσα τῆς ζωῆς τοῦ ποιητοῦ καὶ εἰδικώτερα ἐσχάτως μὲ ἀφορμὴ τὰ ἑκατόχρονα τοῦ ἐθνικοῦ μας βάρδου. Τόμοι ὁλόκληροι ἐγράφτηκαν γιὰ τὸν Ἕλληνα αὐτὸν γίγαντα τῆς σκέψεως καὶ ὕμνοι πολλοὶ ἀκούστηκαν ἀπὸ στόματα ποὺ ἔψαλλαν τὸ μεγαλεῖο τῆς διάνοιας τοῦ ἀνθρώπου, ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ τόσο ἐπάξια ἔλαβε τὸν τίτλο τοῦ ποιητοῦ τοῦ Γένους.

Ὅλα τὰ λογοτεχνικὰ σωματεῖα τῆς χώρας, οἱ πνευματικοὶ σύλλογοι, τὰ φιλολογικὰ περιοδικὰ κι' οἱ ἐφημερίδες (1) *ἔλαβαν μέρος στὰ ἑκατόχρονα τοῦ ἐθνικοῦ μας τροβαδούρου, ποὺ ἦλθαν τόσο ἁρμονικὰ πρὸ τριετίας —ὕστερα ἀπὸ τὰ ἑκατόχρονα τοῦ γενάρχου τοῦ Νεοελληνικοῦ Παρνασσοῦ Δ. Σολωμοῦ— νὰ κλείσουν τὴν περίοδο 1859—1959. Κ' ὅλοι οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι συμφώνησαν ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ὁ Παλαμᾶς μεσουρανοῦσε πὼς ὁ ποιητὴς τοῦ «Δωδεκάλογου τοῦ Γύφτου», τῆς «Φλογέρας τοῦ Βασιλιᾶ», τῆς «Ἀσάλευτης Ζωῆς» καὶ τόσων ἄλλων στοχασμῶν εἶναι ὁ μεγάλος ἐθνικὸς ποιητής, ὁ ποιητὴς τοῦ γένους καὶ τοῦ καιροῦ του, ποὺ συνέδεσε μὲ τὴν ποίησή του τὸ σήμερα μὲ ὅλα τὰ περασμένα τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ τὰ μέλλοντα. Οἱ νεώτεροι λογοτέχναι συμφώνησαν ὅτι ὁ αἰώνας ποὺ συμπληρώθηκε τὸ 1959 εἶναι ὁ σταθμὸς ποὺ θὰ πρέπει νὰ συγκινήσει τὴ συνείδηση τοῦ Ἔθνους καὶ νὰ κάνει νὰ σκιρτήσει κάτι μέσα σὲ ὅλους ὅσους πιστεύουν στὴν ἀληθινὴ ποίηση, στὴ μεγάλη τέχνη, στὰ ἰδανικὰ μιᾶς ἑλληνικῆς ἰδέας. Κι' ὅτι ἀπὸ κανέναν δὲν πρέπει νὰ λείψει τὸ χαρακτηριστικὸ αἴσθημα τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς γιὰ τὸν Κωστῆ Παλαμᾶ: Τὸ αἴσθημα ποὺ λέγεται εὐγνωμοσύνη καὶ ποὺ θὰ μᾶς δώσει τὴν εὐκαιρία ν' ἀναμοχλεύσουμε τὸ γιγάντιο ἔργο τοῦ ποιητῆ καὶ ὕστερα νὰ σταθοῦμε γιὰ λίγο εὐλαβικὰ σὲ στάση προσοχῆς στὸ ἀνάκρουσμα τοῦ Σικελιανοῦ «ἠχῆστε σάλπιγγες...».*

Ὅλοι συμφώνησαν σ' αὐτά, τώρα καὶ στὸ παρελθόν, ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώ-

---

(1) Βλ. ἐκτενῆ μελέτη τοῦ κ. Χαραλ. Σταμάτη γιὰ τὰ ἑκατόχρονα τοῦ Παλαμᾶ στὴν ἐφημερίδα «Βραδυνή», ἀπὸ Ἰανουαρίου μέχρις Ἀπριλίου 1959.

πους τῆς καταστροφῆς : Τοὺς κομμουνιστάς. Ἔχουν αὐτοὶ δικά τους «πεπρωμένα», δικά τους «ἰδανικά», πού, ἀλλοίμονο, δὲν ἐξυπηρετήθηκαν ἀπὸ τὸν ἐθνικό μας ποιητή. Ἔπρεπε ὅμως κάτι νὰ γίνει καὶ γιὰ τὴ δική τους ἰδέα. Ἔπρεπε νὰ βρεθῆ τρόπος ποὺ ν' ἀποδείχνει ὅτι ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς, ὁ μεγαλύτερος νεοέλληνας ποιητής, ἦταν καὶ λίγο... κομμουνιστής. Γι' αὐτὸ ἀπομόνωσαν τὸν Παλαμᾶ σὲ ἕνα μόνο ἔργο, στὸν θρυλικὸ «Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου», γιὰ ν' ἀποδείξουν μὲ κάθε λογῆς σοφιστεῖες καὶ ἐγκληματικὴ κακοποίηση τῆς ἀλήθειας ὅτι ὁ Παλαμᾶς τοῦ «Δωδεκάλογου» εἶναι ὁ «Ἀληθινὸς Παλαμᾶς», ὁ Παλαμᾶς ποὺ προσφέρεται σὰν «ἕνα καινούργιο ὅπλο στὸν λαοαπελευθερωτικὸ ἀγώνα...», ἐνῶ ὁ Παλαμᾶς τοῦ ὑπόλοιπου ἔργου «ἔπεσε στὸ θανάσιμο ἁμάρτημα (τοῦ σωβινισμοῦ)... μᾶς φανέρωσε ἕναν Παλαμᾶ τῆς κατάπτωσης... ἀλλὰ γιὰ τὸν λαὸ ὁ ἀληθινὸς Παλαμᾶς παραμένει ὁ Παλαμᾶς τοῦ «Δωδεκάλογου»...». Στὴν γνώμη τῶν παληῶν κάπως ἀνθρώπων τοῦ πνεύματος, (Π. Βλαστοῦ, Γ. Δραγούμη, Δ. Ταγκοπούλου Π. Νιρβάνα καὶ ἄλλων), ὅπως καὶ στὴ γνώμη τῶν νεωτέρων ὅτι ὁ Παλαμᾶς τοῦ «Δωδεκάλογου» εἶναι ἕνα ἐθνικὸ ἔπος, οἱ κομμουνισταὶ ἀντέταξαν ὅτι ὁ ποιητὴς εἶναι «ἐναντίον οὐτοπιστικῶν θεωριῶν ὅπως ἡ Μ. Ἰδέα». Ἔπειτα, στὴ γνώμη ὅτι ὁ «Δωδεκάλογος» εἶναι ἕνας ὕμνος στὴν ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου καὶ ἕνας ἐθνοαναγεννητικὸς ἐπαναστάτης, (Α. Καραντώνης, Μ. Μπριόν, Κουζόπουλος, Σ. Μελᾶς, Αἰμ. Χουρμούζιος καὶ ἄλλοι) αὐτοὶ ἀντέταξαν πὼς «ὁ «Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου» εἶναι τὸ προλεταριᾶτο ποὺ θὰ συντρίψη καὶ θὰ καταστρέψη τὶς σάπιες ἀστικὲς προλήψεις» καὶ ἄλλα παρόμοια τερατοειδῆ κατασκευάσματα.

Ποιός λοιπὸν ἀπὸ ὅλους εἶναι ὁ «Ἀληθινὸς Παλαμᾶς»; Ὁ Παλαμᾶς ὅπως παρουσιάζεται πρῶτα-πρῶτα καὶ ὅπως βροντοφωνεῖ πὼς εἶναι ὁ ἴδιος, ὁ Παλαμᾶς, ὅπως τὸν βλέπουν οἱ σύγχρονοί του Ἕλληνες καὶ Εὐρωπαῖοι ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, ὁ Παλαμᾶς ὅπως τὸν εἶδαν οἱ ἐπιγενόμενοι καὶ ἐμεῖς οἱ σημερινοὶ ἢ ὁ Παλαμᾶς ὅπως θέλουν νὰ τὸν παρουσιάσουν οἱ κομμουνισταί; Νὰ τὸ ἐρώτημα ποὺ θὰ μᾶς ἀπασχολήσει στὴν προσπάθεια νὰ δώσουμε τὸν ἀληθινὸ Παλαμᾶ τοῦ «Δωδεκάλογου», ἂν καὶ μποροῦσε νὰ μὴ ἀποτελεῖ κἂν ἐρώτημα τοῦτο ἀφοῦ γνωρίζουμε καλὰ τὶς κομμουνιστικὲς διαστρεβλώσεις τῆς ἀλήθειας καὶ τὸ τί μπορεῖ νὰ παρουσιάσει ὁ κομμουνισμὸς ὡς ἐμπόδιο στὰ ζητήματα ποὺ περισσότερο ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα τὸν ἐμποδίζουν στὴν ἀνάπτυξη τῶν ἀρχῶν του.

Σκόπιμο θὰ εἶναι νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψει μας μερικὲς κρίσεις σύγχρονων τοῦ Παλαμᾶ ποιητῶν, πρὶν προχωρήσουμε στὴν ἔρευνα. Οἱ κρίσεις ἀνάγονται στὸ τέλος τοῦ ἔτους 1898, στὴν ἐποχὴ δηλαδὴ ποὺ ὁ Παλαμᾶς γράφει τὸν «Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου» καὶ ποὺ ἕνα δημοψήφισμα τῆς ἐφημερίδος «Ἄστυ» μὲ τὸ ἐρώτημα «ποιός εἶναι ὁ μεγαλύτερος τῶν Ἑλλήνων ζώντων ποιητῶν» φέρνει πανηγυρικὰ στὴν κορυφὴ καὶ στεφανώνει ἐπάξια τὸν ἐθνικό μας ποιητή, τὸν ποιητὴ τοῦ Γένους καὶ τοῦ καιροῦ του, Κωστῆ Παλαμᾶ. Τὸ δημοψήφισμα εἶχε ὡς πρότυπο ἕνα παρόμοιο ποιητικὸ δημοψήφισμα τῆς Γαλλίας, ποὺ ἄλλοτε εἶχε φέρει στὴν κορυφὴ τοῦ Γαλλικοῦ Παρνασσοῦ τὸν Βερλαὶν καὶ τὸν διάδοχό του Μαλερμέ. Στὴν Ἑλλάδα τοῦ 1898 τὴν τιμητικὴ αὐτὴ ἐκλογὴ τὴν ἐκέρδισε ὁ Παλαμᾶς καὶ παραμερίστηκαν ἀρκετὰ σεβαστὲς φυσιογνωμίες, ὅπως ὁ Γεράσιμος Μαρκορᾶς, ὁ Ἀριστομένης Προβελέγγιος καὶ ἄλλοι πολλοί.

Γύρω ἀπὸ τὸ ποιητικὸ αὐτὸ δημοψήφισμα, ποὺ καθιέρωσε καὶ στεφάνωσε τὸ ἔργο τοῦ ποιητῆ τόσων καὶ τόσων στοχασμῶν, ἀκούστηκαν οἱ πιὸ ἔγκυρες γνῶμες ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐδημιούργησαν τὴν Νεοελληνικὴ παράδοση καὶ ποίηση. Ὁ Πέτρος Βασιλικὸς γράφει λ.χ. στὸ «Ἄστυ» τῆς 18 Δεκεμβρίου 1898 :

«Δίχως πρωτοτυπία δυνατὴ ὁ κ. Μαρκορᾶς ἀκολουθάει τὴν παράδοση τοῦ Σολωμοῦ, πῆχει πηγή της ἀκόμα ἡ νεώτερη ποίησή μας, στὸ ἔργο ὅμως τοῦ κ. Παλαμᾶ παίρνει νέα ζωὴ καὶ νέο κάλλος, δυναμώνεται μ' ἐντονώτερα καὶ συνθετώτερα στοι-

χεῖα ἡ παράδοση αὐτή. Ἀκόμη ἐκεῖνο ποὺ ξεχωρίζει κι' ἀναδείχνει περισσότερο τὴν φυσιογνωμία τοῦ Παλαμᾶ, εἶναι ἡ ἀναντίρρητη ἐπίδρασή του στὴ νέα γενεά...».

Ὁ Λάμπρος Πορφύρας ὕστερα γράφει στὸ «Ἄστυ» τῆς 20 Δεκεμβρίου 1898:

«Δίχως ἄλλο ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς. Τὸ σκοτεινὸ μεγαλεῖο τοῦ λόγου του καὶ οἱ συμφωνίες οἱ σοφὲς τῶν ρυθμῶν του ἐσφιχτόδεσαν μέσα τους τὴν ὑψηλὴ μουσικὴ σκέψη, τὴν πλέον ὄμορφη καὶ τὴν πλέον πρωτάκουστη. Καὶ εἶναι ἡ ποίησή του γιὰ μᾶς κάτι σὰν τὸ ἄνοιγμα τὸ πρωινὸ τοῦ παραθύρου, ποὺ κελαϊδεῖ τόσο θαυμαστὰ στὸ βιβλίο του κάπου ἕνας γοργὸς ἴαμβος, ἀγκαλιασμένος τὸν χαριτωμένο ἀνάπαιστο (1). Εἶναι γιὰ τὴν ποίησή μας κάτι σὰν τὸ πρωινὸ ἄνοιγμα τοῦ παραθύρου. Ἔ ρ ι ξ ε φ ῶ ς. Καὶ τὸ φῶς τὸ νέον, τὸ φῶς τὸ δροσερόν, ποὺ ἐγλύστρησε μέσα κι' ἐπλημμύρισε τὸν μισοφωτισμένο περίβολο τῆς Τέχνης, ἀνέδειξε λαμπρότερα τὰ ἱερὰ συντρίμματα τοῦ Σολωμοῦ καὶ τὶς σκληρὲς γραμμὲς τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Κάλβου. Κι' ἀκόμα ἐξαπλώθηκε κι' ἀχνοφώτισε τὸ σκοτεινὸ ἕως τώρα μονοπάτι τῆς νέας Τέχνης...».

Θ' ἀκούσουμε ἀκόμα καὶ τὸν ἄνθρωπο ποὺ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον ἀντιπροσώπευε τὴν σύγχρονη καλλιέργεια, τὸν Παῦλο Νιρβάνα, νὰ ἀποφαίνεται στὸ «Ἄστυ» τῆς 20 Δεκεμβρίου 1898: «...Ψηφίζω τὸν Κωστῆν Παλαμᾶν, διότι περισσότερον ἀπὸ τὸν Μαρκορᾶν καὶ τὸν Προβελέγγιον, παρουσιάζει ἕνα σύστημα ποιητικόν, σύστημα ἰδέας καὶ ρυθμοῦ καὶ γλώσσης, διότι ἔδωκεν ἀκόμη μίαν κατεύθυνσιν εἰς τὴν Νεοελληνικὴν ποίησιν καὶ ἐγέννησε μίαν ἀντίδρασιν ἀπὸ τὴν ὁποίαν προβάλλει εὐχάριστος ἡ ποίησις τοῦ Πορφύρα, τοῦ Γρυπάρη, τοῦ Βασιλικοῦ, τοῦ Μαλακάση...».

Τέλος ὁ Μαλακάσης ἐψήφισε ἀβίαστα τὸν Κωστῆ Παλαμᾶ, ἐνῶ ὁ Δροσίνης δὲν ἔπαυε νὰ ἐπαναλαμβάνει ἐνόσω ζοῦσε: «Ὅ π ω ς ὅ λ α τ ὰ δ έ ν τ ρ α ἔ τ σ ι κ α ὶ τ ὸ δ έ ν τ ρ ο τ ῆ ς Τ έ χ ν η ς ἔ χ ε ι μ ι ὰ μ ο ν ά χ α ψ η λ ὴ κ ο ρ φ ή. Κι' ὁ Π α λ α μ ᾶ ς ε ἶ ν α ι ἡ ψ η λ ό τ ε ρ η κ ο ρ φ ὴ σ τ ὴ ν π ο ί η σ η». Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Κερκυραῖος Ἰάκωβος Πολυλᾶς, ποὺ σὲ ἄλλη περίπτωση γράφει: «Προπαντὸς εὐγνωμονῶ τὸν Παλαμᾶν, διότι εἶναι ὁ πρῶτος ποὺ ἀπέδωσε τὴν ἀνήκουσαν θέσιν εἰς τὸν ἀληθῶς πνευματικόν μου πατέρα, τὸν Σολωμόν».

Μοναδικὴ παραφωνία στὸ δημοψήφισμα στάθηκε ἡ γνώμη τοῦ Ἐμμανουὴλ Ροΐδη, ποὺ κάκισε δριμύτατα καὶ κατὰ τρόπο ἔμμεσο τὸ ἔργο τοῦ Παλαμᾶ. Ὁ συγγραφεὺς τῆς Πάπισσας Ἰωάννας δέχτηκε τότε τὰ ὁμαδικὰ πυρὰ τῶν ἀνθρώπων ποὺ λάτρευαν τὸν Παλαμᾶ καὶ πλῆθος ἀπὸ εἰρωνικὰ καὶ σαρκαστικὰ σχόλια τὸν συνώδευσαν —ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ Παλαμᾶ— στὸ μετέπειτα ποιητικό του ἔργο. Γράφει λοιπὸν ὁ Ροΐδης στὸ περιοδικὸ «Τέχνη»:

«...Ἂν ἑνὸς μόνον νεωτέρου Ἕλληνος ποιητοῦ ἦτο δυνατὸν νὰ σώσω ἐκ γενικῆς πυρκαϊᾶς τὰ ἔργα, θὰ ἐπροτίμων τὰ τοῦ Σολωμοῦ, ὡς τὰ μᾶλλον ὁμοιάζοντα ἢ καὶ τὰ μόνα ὁμοιάζοντα, ὄχι μόνον κατὰ τὰς ἰδέας, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἀκουστικὴν ἀπόλαυσιν πρὸς τοὺς μεγάλους Ἰταλοὺς ποιητάς, τοὺς ὁποίους ἔτυχε πρώτους κατὰ τὴν νεότητά μου μετὰ συγκινήσεως παρθένου καρδίας καὶ διανοίας ν' ἀναγνώσω. Ἐκ δὲ τῶν ζώντων σήμερον ποιητῶν προτιμῶ τὸν Σουρῆν, ἂν ὄχι διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῶν νοημάτων, ὡς τὸν κάλλιον τουλάχιστον παντὸς ἄλλου κατορθώσαντα νὰ ἐκφράσῃ ἀκριβῶς καὶ ζωηρῶς ὅσα ἔχει νὰ εἴπῃ, ἐνῷ πολλοὶ ἄλλοι, τῆς τελευταίας μάλιστα Σχολῆς, φαίνονται ἀκόμη ἔχοντες ἀνάγκην ἑρμηνέως ὅπως καταστήσουν καταληπτὰ εἰς τὸν πολὺν κόσμον ὅσα αἰσθάνονται μὲν ἴσως, ἀλλὰ δὲν κατορθοῦσιν ἀκόμη νὰ διατυπώσωσι μετὰ ποιοτικῆς ἐναργείας...».

Φυσικὸ ἦταν νὰ πνιγῇ στὴ γενικὴ κατακραυγὴ ἡ γνώμη αὐτὴ τοῦ Ροΐδη, ποὺ ἀπετέλεσε τὸ χαρακτηριστικὸ γεγονὸς στὴν ψηφοφορία γιὰ τὸν μεγαλύτερο νεοέλληνα ζῶντα ποιητή. Ὁπωσδήποτε ἀκούστηκε ἀπὸ πολλοὺς μὲ ἀγανάκτηση, ἀλλὰ καὶ μὲ

(1) Παίρνει ἐδῶ ἀφορμὴ ὁ Πορφύρας ἀπὸ τὴ συλλογὴ τοῦ Παλαμᾶ «Ἴαμβοι καὶ Ἀνάπαιστοι», ποὺ ἐκυκλοφόρησε τὸ 1897.

κάποια ἐπιείκεια, ἀφοῦ ἀνέβαζε στὸ ὕψος ποὺ ἄρμοζε τὴ στάθμη τῆς Σολωμικῆς Ἰδέας ποὺ συνέχιζε ὁ Παλαμᾶς.

Πρὶν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας διανοουμένους τῆς ἐποχῆς τοῦ Παλαμᾶ μιλοῦσε μὲ ἀνυπόκριτο θαυμασμὸ ὅλη ἡ Εὐρώπη γιὰ τὸ ἔργο τοῦ ποιητῆ τοῦ «Δωδεκάλογου». Ἀφήνουμε τὸν Γαλλικὸ Παρνασσό, ποὺ ἔστελνε ἀληθινοὺς ὕμνους στὴν Ἑλλάδα τοῦ τέλους τοῦ δεκάτου ἑνάτου αἰώνα, γιὰ νὰ βρεθοῦμε στὸ Λονδῖνο τοῦ 1885. Θὰ δώσουμε πίστη ἐδῶ στὸν γίγαντα τῆς Ἀγγλικῆς λογοτεχνίας Ὄσκαρ Οὐάιλντ, ποὺ γράφοντας στὸ «Πὼλλ Μὼλλ Γκάζετ» γιὰ κάποια ἀνθολογία τοῦ Παλαμᾶ, τυπωμένη τότε στὸ Λονδῖνο ἀπὸ τὴν Μίσες Ἔντμοντς [1], ἀναφέρει μεταξὺ τῶν ἄλλων: «Ὁ Ὀδυσσέας καὶ ὄχι ὁ Ἀχιλλέας εἶναι ὁ τύπος τοῦ σημερινοῦ Ἕλληνα. Τὸ ἐμπόριο ξεπέρασε τὶς μοῦσες καὶ ἡ πολιτικὴ προτιμήθηκε ἀπὸ τὸν Παρνασσό. Καὶ ὅμως στὶς ὄχθες τοῦ Ἰλισοῦ βρίσκονται ἀκόμη γλυκόφωνοι τραγουδιστές. Τ' ἀηδόνια δὲν ἔχουνε σωπάσει στὸν Κολωνό· μέσα ἀπὸ τὸν κῆπο τοῦ ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ στὸ δέκατο ἕνατο αἰώνα, ἡ Μίσες Ἔντμοντς μᾶς ἔδωσε μιὰ τόσο χαριτωμένη ἀνθολογία καὶ χύνοντας τὸ κρασὶ ἀπὸ τὸ χρυσὸ στὸ ἀσημένιο μέσα ποτήρι κράτησε, πολὺ ἀπὸ τὴ χάρη τοῦ πρωτότυπου. Μιὰ ἀπὸ τὶς μπαλάντες αὐτὲς ἔχει τόσον οἶστρο! [2]. Εἶναι γραμμένη ἀπὸ τὸν Κωστῆ Παλαμᾶ καὶ μᾶς ἐξιστορεῖ ἕνα ἐπεισόδιο ποὺ ἔγινε στὴν Ἀθήνα ἐδῶ καὶ χρόνια. Στὰ 1881, μέσα ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας πέρασαν τὸ λείψανο μιᾶς γρηούλας ντυμένης μὲ ροῦχα παλληκαριοῦ, ποὺ τὰ πρωτοφόρεσε στὴν πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου καὶ τώρα εἶχε ζητήσει νὰ τὴ θάψουν μ' αὐτά!....».

Καὶ στὰ 1901, ὅταν ἡ ἀνατολὴ τοῦ εἰκοστοῦ αἰώνα τὸν γεμίζει μὲ ἀνησυχίες γιατὶ ἡ ἑλληνικὴ ἰδέα πρέπει νὰ πάρει τὰ φτερὰ ποὺ τῆς ἔταξε ὁ Σολωμὸς καὶ ποὺ αὐτὸς προωρίστηκε νὰ συνεχίσει, ὁ μεγάλος φιλέλληνας Ὁλλανδὸς νεοελληνιστὴς Ντ. Γ. Ἐσσελινγκ γράφει στὴν ἐφημερίδα «Νεντερλάντισκι Σπεκτάτορ»:

«...Ὅποιος θέλει νὰ βρεῖ τοὺς ἀληθινοὺς προδρόμους τοῦ Παλαμᾶ πρέπει ν' ἀνέβει πολὺ ψηλά. Ἴσαμε τοὺς πιὸ δυνατοὺς ποιητικοὺς χρόνους τῆς Δημοκρατίας τῶν Ἀθηναίων. Ὅποιος ἀναζητεῖ μέσα στὴν ποίηση αὐτὴ τὴν ἀπαισιοδοξία τοῦ καιροῦ του γιὰ τὴ ζωή, ἂς διαβάσει τὸν Εὐριπίδη· ὅποιος πιστεύει στὴν ἐγκαρτέρηση καὶ στὸ παρηγόρημα μὲ τὴ γνώση τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, ἂς θαυμάζει τὸ Σοφοκλῆ· ὅποιος ὅμως θελήσει νὰ μετρήσει τὴ δύναμη τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας μέσ' ἀπὸ τὸ πέρασμα ὅλων τῶν καιρῶν, πρέπει νὰ συγκρίνει τὸν Παλαμᾶ μὲ τὸν ποιητὴ ἐκεῖνον ποὺ βάζω ψηλότερα κι' ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄλλους: τὸν Αἰσχύλο».

Αὐτὸν λοιπὸν τὸν Κωστῆ Παλαμᾶ, τὸν γίγαντα ποιητῆ ποὺ ἔψαλλε μύριους στοχασμοὺς ὅ,τι τοῦ ἑλληνικοῦ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ὁμήρου μέχρι καὶ τὸ ἀπώτερο μέλλον τῆς σημερινῆς ἑλληνικῆς ἰδέας, ἐπεχείρησαν οἱ κομμουνισταὶ νὰ μιάσουν καὶ νὰ παραστήσουν σὰν ὀπαδὸ καὶ συνεχιστὴ τοῦ Μάρξ! Τὸ γεγονὸς δὲν μᾶς παραξενεύει, ἀφοῦ γνωρίζουμε καλὰ ὅτι οἱ κομμουνισταὶ προσπαθοῦν πάντοτε νὰ ἀποδώσουν ἰδικές τους ἰδέες, ἰδικές τους ἐνέργειες καὶ ἰδικά των ἐπιτεύγματα σὲ τομεῖς ποὺ προξενοῦν θαυμασμὸ καὶ κατάπληξη καὶ ποὺ στὴν πραγματικότητα αὐτοὶ μὲ τίποτα δὲν ἔχουν σχέση. Ἔτσι κάνουν τὴν προπαγάνδα τους, δημιουργοῦν θόρυβο καί, καμμιὰ φορά, κερδίζουν μερικὲς ἀφελεῖς ὑπάρξεις ποὺ δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσουν τὴ γλῶσσα τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς πραγματικότητας ἀπὸ ὑπεύθυνα χείλη.

Ἂς παρακολουθήσουμε λοιπὸν τὶς γνῶμες τῶν ἀνθρώπων τῆς ἀλήθειας γιὰ τὸν «Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου», ἂς ἀκούσουμε τὸν ἴδιο τὸν ποιητὴ νὰ χαρακτηρίζει τὸ ἔργο του καὶ ἂς δοῦμε τί τοῦ καταμαρτυροῦν τοῦ ἐθνικοῦ μας τροβαδούρου οἱ ἄνθρωποι τοῦ σκότους καὶ τοῦ ἐγκλήματος. Ἔτσι, μὲ τὴ λογικὴ καὶ τὴ

(1) Πρόκειται γιὰ μεγάλη Ἀγγλίδα ποιήτρια ποὺ πρὶν ἕνα χρόνο, τὸ 1884, εἶχε δώσει στὸ ἀγγλικὸ κοινὸ τὶς «Ἀτθίδες Αὖρες» τοῦ Βιζυηνοῦ σὲ δεύτερη ἔκδοση.

(2) Πρόκειται γιὰ τὸ ποίημα τοῦ Παλαμᾶ «Θάνατος Παλληκαριοῦ».

σύνεση ποὺ διακρίνει τὴ γνήσια ἑλληνικὴ διάνοια, θὰ βγάλουμε τὰ συμπεράσματά μας καὶ θὰ δώσουμε ταυτόχρονα στὸν ποιητὴ τοῦ Γένους τὴ θέση ποὺ τοῦ ἁρμόζει στὴν καρδιά μας, στὸ νοῦ καὶ στὴν ψυχή, τώρα ποὺ συμπληρώνονται εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τὸ θάνατό του καὶ τὰ λογοτεχνικὰ σωματεῖα ἑτοιμάζονται νὰ γιορτάσουν τὴ δεύτερη αὐτὴ Παλαμικὴ ἐπέτειο.

ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

***

Τὸ ἔτος 1907 εἶναι ὁ σημαντικώτερος σταθμὸς γιὰ τὴ Νεοελληνικὴ ποίηση. Εἶναι τὸ ὁρόσημο ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ χωρίσει ἀρχαία καὶ νέα προσφορὰ τοῦ στίχου, γιατὶ ἡ νέα συναδελφώνεται μὲ τὴν παληά. Στὸ ἔτος τοῦτο κυκλοφορεῖ τὸ μεγαλύτερο φιλοσοφικὸ ἔπος τῆς ἀνθρωπότητος, ἕνα ἔργο ποὺ στέκεται περήφανο πλάϊ στὴν ποίηση τοῦ Ὁμήρου καὶ ὅλων τῶν σοφῶν τῆς Ἀναγεννήσεως : Ὁ θρυλικὸς πλέον «Δ ω δ ε κ ά λ ο γ ο ς τ ο ῦ Γ ύ φ τ ο υ» τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ.

Ὅλα τ' ἀνθρώπινα προβλήματα ξεπηδᾶνε ἀπὸ τοὺς στίχους τοῦ φιλοσοφικοῦ τούτου ἔπους, παραλληλίζονται οἱ καταστάσεις τῆς ἀνθρώπινης ὑπόστασης, συγκρούονται οἱ ἰδέες τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου τῆς κάθε ἐποχῆς καὶ περιπλέκονται τ' ἄλυτα προβλήματα σὲ τραγικὴ ἀπόγνωση. Μὰ προβάλλει μὲ τὸ ὅραμα ὁ ἀναγεννημένος ἄνθρωπος τοῦ μέλλοντος, ἕνας ἄνθρωπος ἐλεύθερος καὶ δυνατός, χωρὶς τὶς προλήψεις καὶ τὰ ἐλαττώματα πολλῶν σημερινῶν. Λέμε «σημερινῶν» γιατὶ ὅσο κι' ἂν ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πρωτοφάνηκε ὁ «Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου» ἔχει περάσει μισὸς αἰώνας καὶ πλέον, ἡ ἐντύπωση ποὺ μᾶς δίνεται ἀπὸ τὶς σελίδες του εἶναι ὅτι πρόκειται γιὰ ἔργο σημερινό. Κι' ὅτι ἔχει ἀποκτήσει τὸ ἔργο τοῦτο μιὰν ἀγέραστη νεότητα, μιὰ νεότητα ποὺ θὰ τὸ κάμει νὰ παραμείνει ἄτρωτο μπροστὰ στὴ λήθη καὶ στὸ θάνατο.

Μὲ τὸ «Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου» τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ καὶ μὲ τοὺς «Ἐλεύθερους Πολιορκημένους» τοῦ Δ. Σολωμοῦ, ἡ ποιητικὴ δημιουργία τοῦ δεκάτου ἐνάτου καὶ τοῦ εἰκοστοῦ αἰώνα ἔφτασε στὴν κορυφή της. Ἡ συγκίνηση ποὺ ἁπλώθηκε στὴν Ἑλλάδα καὶ σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη, ὅταν τὰ δύο αὐτὰ Ἐθνικὰ Εὐαγγέλια γινῆκαν κτῆμα τοῦ κάθε ἀνθρώπου, εἶναι κάτι ποὺ ξεπερνάει τὰ ὅρια ὁποιασδήποτε προσμονῆς. Ὕμνοι ἀπέραντοι γιὰ τὴν ἀθάνατη ἑλληνικὴ διανόηση ἀκούστηκαν ἀπὸ τὰ πιὸ ἔμπειρα χείλη καὶ πλέχτηκαν τὰ ἐγκώμια τῆς χώρας ποὺ γέννησε τὸν Παρθενώνα ὅσο ποτὲ ἄλλοτε. Οἱ θνητοὶ ἔζησαν μὲ τοὺς ἀθάνατους τὶς στιγμὲς ποὺ ξανάφερναν ἐπάξια καὶ τοποθετοῦσαν στὴν Ἀκρόπολη τὰ ἰδανικὰ ὁλόκληρης τῆς Οἰκουμένης.

Ξεχωριστὰ ἀπὸ τὸν Παλαμᾶ δοκιμάστηκε μιὰ καινούργια μορφὴ συγκίνησης. Καινούργιοι δρόμοι, καινούργιες ἰδέες καὶ πρωτοφανέρωτες φανῆκαν στὸν «Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου», ποὺ ἔκαμαν πολλοὺς νὰ σκυθρωπάσουν καὶ πολλοὺς ν' αὐθαδιάσουν. Ὅμως βαθύτερη μελέτη τοῦ Παλαμικοῦ στίχου ἔδιωξε τὴ κατήφεια καὶ λόγιασε τὴν αὐθάδεια. «Π α ρ ε ξ ή γ η σ η!» εἶπαν καὶ οἱ σκυθρωποὶ καὶ οἱ αὐθάδεις. «Ὁ Παλαμᾶς δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ μεγάλος ποιητὴς τοῦ Γένους κι' ἀπὸ μεγάλος κυνηγάρης τ' ὄνειρου καὶ τῆς πραγματικότητας!...».

Πέρα ὅμως ἀπὸ τὴν καλόπιστη αὐτὴ διαμάχη γιὰ τὸν Ἐθνικὸ τροβαδοῦρο, στέκονταν οἱ ἄνθρωποι τοῦ μίσους καὶ τῆς ψευτιᾶς, οἱ ἄνθρωποι ποὺ κύριος σκοπός τους ὑπῆρξε ἡ ἐγκληματικὴ ἀναστάτωση κάθε τί ποὺ συναντοῦσαν στὸ δρόμο τους. Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς τὸ παρελθὸν δὲν ἔχει καμμιὰ αὐτονομία. Κάθε τι ποὺ ἀνήκει στὸ παρελθὸν εἶναι γι' αὐτοὺς ὑποκειμενικὰ μεταβλητό, εἶναι ἐκμεταλλεύσιμο καὶ μπορεῖ νὰ διορθώνεται κατὰ τρόπο ποὺ νὰ ἐξυπηρετεῖ τὶς ἐπιδιώξεις τους. Φτάνει νὰ προσφέρεται γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ τὸ θέμα κάπως, τὸ ἄτομο ἢ ἡ δεδομένη κατάσταση. Ἀλλὰ κι' ἂν δὲν προσφέρωνται τὰ στοιχεῖα αὐτά, καὶ τὸ ζήτημα εἶναι μεγάλης σημασίας, τότε οἱ κομμουνισταὶ βρίσκουν μὲ ἀναστροφὴ καὶ μὲ κακοήθεια τὰ στοιχεῖα ποὺ

τοὺς χρειάζονται. Ἂν δὲν βρίσκωνται, αὐτοὶ τὰ δημιουργοῦν μὲ τὴν ψευτιὰ καὶ τὴ βεβήλωση.

Μέσα στὰ τόσα γεγονότα, ποὺ ἀντικειμενικὰ καὶ ἱστορικὰ δὲν ἐπιδέχονταν καμμιὰ μεταβολὴ ἀπὸ τὴ φυσική τους ἀφετηρία καὶ τὴ βασική τους τοποθέτηση, εἴδαμε τοὺς μαρξιστὰς νὰ ρίχνουν τὸ ἀσύστολο σύνθημα ἰδεολογικῆς τοποθέτησης σὲ καινούργια βάση, πάνω σὲ βάση τέτοια ποὺ μόνο οἱ μεθυσμένοι ἀπὸ τὸ ὄπιο ἢ ἀπὸ χαρακτήρα ἠλίθιοι θὰ μποροῦσαν νὰ πιστέψουν. Θέλησαν νὰ παρουσιάσουν τὸ παρελθὸν σὰν κάτι ποὺ ὑπῆρξε ἀντικειμενικὰ ἕνας τεράστιος μηδενισμός, σὰν κάτι ποὺ ἀποκτάει μιὰ συνεχῆ ρευστότητα ὥστε νὰ μπορεῖ νὰ ἀνταποκρίνεται στὴν κομματική τους γραμμή. Πῆραν γι' αὐτὸ τὶς πρωτόγονες κοινωνίες καὶ μᾶς τὶς παρουσίασαν κομμουνιστικές. Ἔπειτα μᾶς παρουσίασαν σὰν ἀποστόλους τοῦ παγκόσμιου προλεταριάτου τοὺς ἀρχαίους Σπαρτιάτες, μὲ πρῶτο ἀρχιμαρξιστὴ τὸν Λυκοῦργο! Κατόπιν ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ Σωκράτη, τοῦ Πλάτωνα, τοῦ Διογένη, τοῦ Ἀριστοτέλη καὶ κατέληξαν στὸ ὅριο ποὺ χαρακτηρίζει τὸν ἀληθινὸ κόσμο: Στὸ Θεάνθρωπο, ποὺ ὑπῆρξε ὁ μεγαλύτερος θεωρητικὸς τοῦ...Μὰρξ καὶ ὄχι ὁ μεγαλύτερος θεωρητικὸς τῆς Ἀγάπης! Ἀπὸ τὸν αἰώνα τοῦ χριστιανισμοῦ ἀρχίζει πλέον ἡ μεγάλη περιπέτεια τῆς Σοβιετικῆς Ἐγκυκλοπαίδειας καὶ ἀλλεπάλληλες διορθώσεις παρουσιάζονται στὶς ἱστορίες τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων σὲ πολλὲς χῶρες. Στὴν μητρόπολη τοῦ κομμουνισμοῦ, στὴ Ρωσία, πολιτογραφοῦνται κομμουνισταὶ ὁ Ποῦσκιν, ὁ Γκόγκολ, ὁ Τολστόη, ὁ Ντοστογιέφσκη, ὁ Τουργιένεφ. Στὴ Γαλλία τοῦ Τορέζ, ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ γίνεται πρόδρομος τοῦ κομμουνισμοῦ κι' ὁ Αἰμίλιος Ζολᾶ, ὁ σταθερὸς ἀγωνιστὴς τῆς δικαιοσύνης ποὺ ἔδωσε τὸ πᾶν γιὰ ν' ἀποδειχτεῖ ἡ ἀθωότητα τοῦ Ντρέϋφους, γίνεται κομμουνιστὴς φωτεινός, ὑποστηρικτὴς θερμὸς τῶν σταλινικῶν δικῶν μὲ τὸ «Κατηγορῶ» του. Ἡ Οὐγγαρία δὲν ὑστέρησε σ' αὐτό, ὅταν ὁ αἱματοβαμμένος γκαουλάϊτερ τῶν σταλινικῶν, Ράκοζι, αὐτοανακηρύχτηκε σὲ συνεχιστὴ τοῦ ἐθνικοῦ ποιητῆ τῶν Μαγιάρων, Πέτεφι, ποὺ ἔδωσε τὴ ζωή του πολεμώντας τοὺς Ρώσους. Κι' ἄλλες μεγάλες μορφὲς τοῦ πνεύματος, τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐπιστήμης, ὅπως καὶ ἱστορικὰ γεγονότα καὶ πολιτικοκοινωνικὲς καταστάσεις οἰκειοποιοῦνται ἀπὸ τοὺς καομμουνιστὰς γιὰ νὰ ἐμφανισθοῦν αὐτοὶ σὰν ἐμπνευσταί, σὰν κληρονόμοι καὶ σὰν συνεχισταὶ στὰ ἰδανικὰ καὶ στὶς παραδόσεις κάθε λαοῦ. Πιστεύουν ὅτι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ παρουσιάσουν τὸν κόσμο ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς γενέσεως ὡς μιὰ ἁρμονικὴ κομμουνιστικὴ κοινωνία ποὺ ἔφτασε στὸ σημερινό της στάδιο. Καὶ ὅτι ὅλα τὰ κοσμοϊστορικὰ γεγονότα ἔπαιξαν τὸν ὅποιο ρόλο ἔπαιξαν μόνο γιατὶ εἶχαν ταχθῆ στὴν ὑψηλὴ διακονία τοῦ Μαρξισμοῦ.

Εἰδικώτερα στὴν Ἑλλάδα, ὁ κομμουνισμὸς ἔθεσε στὴν ὑπηρεσία τῶν κομματικῶν του ἀγώνων πολλὰ ἀπὸ τὰ ὅσια καὶ ἱερὰ τοῦ Ἔθνους. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα ποὺ προσπάθησε νὰ ἐκμεταλλευθῆ μαζὶ μὲ τὴν Σοβιετικὴ Ἕνωση καὶ ὅλα τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα τοῦ κόσμου, πῆρε ἀρκετὸ ὑλικὸ ἀπὸ τὴν νεώτερη Ἑλλάδα καὶ τὰ ἰδανικά της. Ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία, σὲ πολλὲς περιπτώσεις ποὺ ἔπρεπε νὰ δικαιωθῆ ἡ παράνομη δραστηριότητα τοῦ Κ.Κ.Ε. ἔγινε ἡ «παράνομη ὀργάνωση ποὺ καθωδήγησε τὸν ἐθνικοαπελευθερωτικὸ ἀγώνα...». Ὁ Ρήγας Φερραῖος ἐπιστρατεύθηκε γιὰ νὰ ἀκουστοῦν τὰ θούρια ὑπὲρ τῆς Βουλγαρίας, μὲ σκοπὸ τὴ Μακεδονία τοῦ Αἰγαίου. Καὶ τόσα ἄλλα γεγονότα, καταστάσεις, ἱστορικὲς ἀλήθειες κ.λ.π διαστρεβλώθηκαν, ὥσπου τελικὰ ἦρθε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ.

(Συνεχίζεται)

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΙΝ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

— ΠΕΡΙ ΕΝΑ ΔΙΚΤΥΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ —

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Θὰ εἶχα ἴσως δεκάδας ἄλλων ἐπεισοδίων νὰ ἀναφέρω εἰς τὰ ὁποῖα οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκται ἐστάθησαν, κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, παρὰ τὸ πλευρόν του, εἰς ὅλους τοὺς ὡραίους ἀγῶνας του ἀλλὰ θὰ ἐμακρηγόρουν πολὺ καὶ ἡ βάσις εἶναι νὰ καταλήξω εἰς τὰ συμπεράσματα αὐτῆς τῆς μελέτης μου. 'Αλλὰ πρὶν φθάσω εἰς αὐτὰ καὶ διὰ τοὺς νεωτέρους ἀστυνομικοὺς θὰ ἀφηγηθῶ μίαν ἄγνωστον σελίδα ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος δι' ἕνα γεγονὸς ποὺ συνέβη μόλις πρὸ διετίας, δηλαδὴ κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ ἐξάρθρωσιν τοῦ δικτύου κομμουνιστικῆς κατασκοπείας ὑπὸ τὸν περίφημον Κώσταν Κολλιγιάννην, ἀρχηγὸν τότε τοῦ ἐδῶ μυστικοῦ κλιμακίου τοῦ πολιτικοῦ γραφείου τοῦ Κ.Κ.Ε., ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν 'Ελλάδα μυστικὰ ἀπὸ τὸ παραπέτασμα διὰ νὰ διοργανώσῃ τὸ δίκτυον τῶν κατασκόπων καὶ ὁ ὁποῖος μετὰ διέφυγε καὶ ἐπέστρεψε καὶ πάλιν εἰς τὸ παραπέτασμα γενόμενος ἤδη, μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Ζαχαριάδη, γενικὸς γραμματεὺς δηλαδὴ οὐσιαστικὸς ἀρχηγὸς τοῦ ἑλληνικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς 'Αθηνῶν ἦτο ὁ ἤδη 'Αρχηγὸς τοῦ Σώματος κ. Θεόδωρος Ρακιντζῆς καὶ διοικητὴς τῆς Γενικῆς 'Ασφαλείας ὁ ἤδη 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς 'Αθηνῶν κ. Εὐάγγελος Καραμπέτσος, ἐνῶ τὰς ὑπηρεσίας διώξεως κομμουνισμοῦ διηύθυνε ὁ ἤδη διοικητὴς τῆς Γενικῆς 'Ασφαλείας κ. Ι. Καραχάλιος, ὁ ὁποῖος ὅμως μόλις ἤρχισαν αἱ πρῶται συλλήψεις τοῦ δικτύου εὑρέθη ὑποχρεωμένος νὰ ἀναχωρήσῃ δι' ἐκπαιδευτικὴν ἀποστολὴν εἰς τὰς 'Ηνωμένας Πολιτείας καὶ ἔτσι μὲ τὴν συνέχισιν τῶν ἀστυνομικῶν ἐρευνῶν καὶ συλλήψεων περὶ τὸ δίκτυον ἐπωμίσθησαν οἱ ἀστυνόμοι κ.κ. Λάμπρου καὶ Παπασπυρόπουλος. 'Ο φίλος κ. Ρακιντζῆς, ἄτεγκτος εἰς τὰ ζητήματα ἐθνικῆς ἀσφαλείας, πρὶν ταῦτα ὁλοκληρωθοῦν τόσον ἀπὸ ἀστυνομικῆς ὅσον καὶ ἀπὸ προανακριτικῆς πλευρᾶς, εἶχεν ἐπιβάλει «σιγὴν ἀσφαλείας» εἰς ὅλα τὰ ὄργανα τῆς Γενικῆς 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν ὥστε νὰ μὴ διαρρεύσῃ ἐκεῖθεν ἡ εἴδησις παρακαίρως.

'Αλλὰ βέβαια οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκται, εὑρισκόμενοι ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς 'Αστυνομίας 'Αθηνῶν καὶ εἰς τὴν Γενικὴν 'Ασφάλειαν καὶ ὅπως τὸ ἐτόνισα καὶ εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα μου περισσότερον ἀστυνομικοί, ζυμωμένοι μὲ τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα καὶ μὲ τὸ ἀστυνομικὸν ἐπάγγελμα καὶ ὀλιγώτερον δημοσιογράφοι καὶ ἐθνικόφρονες ὅλοι μέχρι μυελοῦ καὶ ὀστέων, δὲν εἴμεθα τόσον ἀφελεῖς ὥστε νὰ μὴ ἀντιληφθῶμεν ὅτι «κάποιαν μεγάλην ἐπιτυχίαν» παρεσκεύαζεν ἡ ὑπηρεσία διώξεως κομμουνισμοῦ τῆς Γενικῆς 'Ασφαλείας καὶ ὅτι εἶχεν ἤδη προβῆ καὶ εἰς τὰς πρώτας συλλήψεις. Καὶ εἰδικῶς εἰς αὐτὸ τὸ θέμα εἶχε πληροφορηθῆ κάπως περισσότερα καὶ καλύτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἕνας ἀπὸ τοὺς νεωτέρους καὶ πλέον εὐσυνειδήτους καὶ δραστηρίους ρεπόρτερς ὁ κ. 'Ηλίας Μαλᾶτος, ὁ ὁποῖος «βραδυοξημερώνεται» εἰς τὴν Γενικὴν 'Ασφάλειαν, ἔχων ἀναλάβει εἰδικῶς αὐτὸν τὸν τομέα τοῦ ἀστυνομικοῦ ρεπορτὰζ διὰ λογαριασμὸν ὅλων μας. Λεπτομερείας φυσικὰ δὲν ἐγνωρίζαμεν παρὰ μόνον ὅτι μετεῖχε τοῦ κλιμακίου τῶν κατασκόπων ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς «Αὐγῆς» Μανώλης Γλέζος ὁ ὁποῖος εἶχε συλληφθῆ μὲ κάποιαν ἄλλην πρόφασιν καὶ ὅτι εἶχαν γίνει καὶ ἄλλαι συλλήψεις τοῦ ἀνακαλυπτομένου κομμουνιστικοῦ κατασκοπευτικοῦ δικτύου τὸ ὁποῖον εἶχεν ἱδρύσει ὁ Κολλιγιάννης. "Ολαι ὅμως αἱ συλλήψεις εἶχαν γίνει μὲ κατάλληλον καμουφλὰζ ἀπὸ τὴν Γενικὴν 'Ασφάλειαν ὥστε

οἱ οἰκεῖοι τῶν συλλαμβανομένων νὰ νομίζουν ὅτι οἱ συγγενεῖς των συνελήφθησαν διὰ παλαιὰν κομμουνιστικὴν δρᾶσιν καὶ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ σταλοῦν ἐξορίαν εἰς Ἅγιον Εὐστράτιον. Ἡμεῖς ὅμως ἐγνωρίζαμεν τὴν πραγματικότητα, ἐγνωρίζαμεν καὶ «ἄκρες μέσες» ἀπὸ τὴν τόσον σοβαρὰν ὑπόθεσιν ἀλλ' ἤμεθα ἥσυχοι ἀναμένοντες τὰς ἐπισήμους ἀνακοινώσεις μετὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς ἐπιτυχίας καὶ τῶν συλλήψεων διὰ νὰ ἀρχίσωμεν νὰ γράψωμεν τὸ σύμπαν. Δὲν ἐφοβούμεθα ποτὲ ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ διαρρεύσῃ ἡ εἴδησις καὶ δὲν εἴχομεν κἂν ἐνημερώσει τὰς διευθύνσεις τῶν ἐφημερίδων μας ὅτι εἶναι μία σοβαρὰ ὑπόθεσις τῆς Ἀσφαλείας εἰς τὸν κομμουνιστικὸν τομέα, ἡ ὁποία ὅμως ἀκόμη δὲν δύναται νὰ ἀναγραφῇ ἀκριβῶς διὰ νὰ μὴ διαρρεύσῃ ἀκουσίως ἡ πληροφορία καὶ τὴν μάθουν οἱ κομμουνισταί. Διότι αὐτοὶ πρὸ παντὸς δὲν ἔπρεπε νὰ γνωρίζουν τίποτε.

Ἡμεῖς ὅμως ἐγνωρίζαμεν ὅτι εἶχαν γίνει μὲ πολλὴν διάκρισιν συλλήψεις ἑνὸς ζεύγους καὶ ἑνὸς τρίτου ἀτόμου εἰς τὸ Χαλάνδρι καὶ ὅτι παρηκολουθεῖτο τόσον ἡ οἰκία τῶν συλληφθέντων ὅσον καὶ μία ἄλλη οἰκία εἰς τὴν Νέαν Σμύρνην. Δὲν ἐγνωρίζαμεν φυσικὰ οὔτε ὀνόματα συλληφθέντων οὔτε ἠθέλαμεν νὰ τὰ μάθωμεν, ἐφ' ὅσον ἄλλως τε δὲν θὰ τὰ ἐχρησιμοποιούσαμεν διὰ νὰ γράψωμεν καὶ ἐπεριμέναμεν ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκται τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς ἐπιτυχίας τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας καὶ τὰς ἐπ' αὐτῆς ἐπισήμους ἀνακοινώσεις.

Ἀλλ' ἐνῶ ἐμέναμεν ἥσυχοι μίαν Παρασκευήν, 10 ἡ ὥρα τὸ πρωί, ἐκεῖ ποὺ ἐκαθήμεθα ἥσυχοι οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκται τῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων εἰς τὸ γραφεῖον μας μέσα εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν καὶ παραπλεύρως τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς ὑπηρεσίας, κατεβαίνει αἰφνιδίως ἀπὸ τὸν ἄνω ὄροφον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν ὁ πολύκλαυστος καὶ πολύτιμος συνάδελφος Στάθης Θωμόπουλος, τὸ τέρας αὐτὸ τῆς δημοσιογραφικῆς εὐσυνειδησίας, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς ὅλους μας, μᾶς εἶπε :

—Βρὲ καθόσαστε ἥσυχα ἐδῶ πέρα καὶ ὁ κόσμος καίγεται ;

—Τί συμβαίνει; ἀγαπητὲ Στάθη, ἠρώτησα.

—Εἶναι καὶ νὰ ρωτᾶς. Ἔμαθα θετικὰ ὅτι ἡ «Ἀθηναϊκὴ» σᾶς ἔχει τριστηλάρα μὲ φωτογραφίες. Ἕνα ζευγάρι ἐπικινδύνων κομμουνιστῶν ποὺ ἔπιασε ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια στὸ Χαλάνδρι. Ἔκανε προχθὲς τὴ νύχτα ἐπιδρομὴ σ' ἕνα σπίτι καὶ ἔπιασε ἕνα δάσκαλο Δημήτρη Εὐθυμιάδη καὶ τὴ γυναίκα του Παναγιώτα καθὼς καὶ τὸν ἀδελφὸ τοῦ δασκάλου ποὺ εἶχε ἔλθει μυστικὰ ἀπὸ τὸ παραπέτασμα γιὰ κατασκοπεία καὶ γιὰ προπαγάνδα. Θὰ φᾶτε γκαφάρα ποὺ δὲν τὴν ξεπλένει τῆς Καλλιρρόης τὸ ποτάμι. Ἡ «Ἀθηναϊκὴ» ἔχει ὅλες τὶς λεπτομέρειες. Κουνηθεῖτε νὰ μάθετε καὶ νὰ γράψετε. Κοιταχτήκαμε ἀμέσως μὲ τὸν συνάδελφο κ. Μαλᾶτο καὶ ἀνταλλάξαμε νόημα. Καταλαβαίναμε ὅτι ἄγνωστον πῶς καὶ ἀπὸ ποίους ἡ εἴδησις εἶχε διαρρεύσει σὲ μιὰ ἐφημερίδα. Ἀλλὰ ξέραμε ἀκόμη ὅτι ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια δὲν εἶχε ὁλοκληρώσει ἀκόμη τὸ ἔργον της ὅτι ἐγένοντο πολλαὶ παρακολουθήσεις ὑπόπτων ὅτι ὑπελείποντο συλλήψεις καὶ ἔρευναι καί... Καὶ ἡ δουλειὰ ἐπρόκειτο νὰ στραβώσῃ τελείως καὶ νὰ ἀπολεσθοῦν καὶ δρᾶσται καὶ πειστήρια ἀπὸ μίαν κακῶς ἐννοουμένην ἐπιτυχίαν ἐφημερίδος.

Καὶ τώρα τί γίνεται πιά; Φυσικὰ ἡ πρώτη μας δουλειὰ ἦταν νὰ δοῦμε τὸν Διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας κ. Ρακιντζῆ καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσουμε γιὰ τὸν φοβερὸ κίνδυνο. Καὶ τὰ δευτερόλεπτα ἀκόμα ἦταν πολύτιμα γιατὶ ἐφ' ὅσον ἔκλεινε τὰς σελίδας της ἡ ἐφημερὶς καὶ ἐτύπωνε χιλιάδες ἀντίτυπα εἰς ὀλίγην ὥραν θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τῆς ζητήσῃ κανεὶς τὴν χάριν νὰ σταματήσῃ τὴν κυκλοφορίαν της, νὰ κατασκευάσῃ νέας σελίδας καὶ νὰ θυσιάσῃ τὸ ἀναγνωστικόν της κοινὸν τὸ ὁποῖον ἐφ' ὅσον δὲν θὰ τὴν εὕρισκεν εἰς τὰ κιόσκια θὰ ἔπαιρνε ἄλλην ἐφημερίδα. Ἔπρεπε νὰ δράσωμεν ἀμέσως.

—Ποῦ εἶναι ὁ κ. Διευθυντής ;

—Εἶναι στὴ συγκέντρωσι. Ἔχει μέσα τὴν ἑβδομαδιαία συγκέντρωσι τῶν κυρίων Ὑποδιευθυντῶν καὶ τῶν Ἀστυνόμων.

Αὐτὸ τὸ ξέραμε καὶ ξέραμε ἐπίσης ὅτι ἡ συγκέντρωσις θὰ παρετείνετο ὁπωσδή-

ποτε καμμιὰ ὥρα ἀκόμη. Ἀλλὰ σὲ μιὰ ὥρα θὰ ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά. Θὰ ἐχάνετο μιὰ ὑπόθεσις ἄκρως ἐνδιαφέρουσα τὴν ἐθνικὴ ἀσφάλεια. Ὁμολογῶ ὅτι ἐκείνη τὴν στιγμὴ εἶχα κερώσει. Εἶχα σαστίσει μαθαίνοντας γιὰ τὴ συγκέντρωσι καὶ βλέποντας τὰ πηλήκια τῶν κ.κ. ἀστυνόμων καὶ τῶν ὑποδιευθυντῶν κρεμασμένα στὶς κρεμάστρες τοῦ γραφείου μας καὶ τοῦ γραφείου τοῦ ἀξιωματικοῦ ὑπηρεσίας. Ἀλλὰ ἂν ἐγὼ τὰ εἶχα χάσει, εὐτυχῶς δὲν τὰ ἔχασε ὁ συνάδελφος κ. Ἠλίας Μαλᾶτος ὁ ὁποῖος σὰν σίφουνας παραμέρισε τοὺς πρὸ τοῦ γραφείου τοῦ κ. Διευθυντοῦ δύο ἀγγελιαφόρους καὶ ὑπὸ τὴν κατάπληξιν τοῦ εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ κ. ὑπασπιστοῦ εὑρισκομένου ἀξιωματικοῦ τῆς ὑπηρεσίας εἰσέβαλε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ.

—Διευθυντά μου... Μὲ συγχωρεῖτε... Καταστροφή. Δημοσιεύονται τὰ περὶ κατασκοπευτικοῦ δικτύου εἰς ἀπογευματινὴν ἐφημερίδα. Εἰς τὴν «Ἀθηναϊκή». Πρέπει ἢ νὰ βγῇ ἀμέσως ἡ ἐπίσημη ἀνακοίνωσι ἢ νὰ μὴ δημοσιευθῇ ἡ εἴδησις.

Ἡ συγκέντρωσις τῶν κ.κ. ὑποδιευθυντῶν καὶ ἀστυνόμων διελύθη ἀμέσως καὶ ὁ διάλογος τοῦ τότε Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ κ. Ρακιντζῆ καὶ τοῦ συναδέλφου εἰς τὸ ἀστυνομικὸν ρεπορτὰζ κ. Ἠλ. Μαλάτου συνεχίσθη σύντομος. Τὸν παρηκολούθησα πλέον καὶ ἐγὼ διότι εἶχα πάει μέσα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Διευθυντοῦ ἐνδιαφερόμενος διὰ τὴν λύσιν ἡ ὁποία θὰ ἐδίδετο.

—Μὰ δὲν εἶναι καθόλου ἕτοιμη ἡ ὑπόθεσις, εἶπεν ὁ κ. Διευθυντής. Γίνονται παρακολουθήσεις, ἔρευναι καὶ συλλήψεις καὶ παράκαιρος δημοσίευσις σημαίνει καταστροφή.

—Ἐγὼ τὸ ξέρω, ἀπήντησε ὁ κ. Μαλᾶτος, τὸ πρόβλημα εἶναι τὸ τί γίνεται τώρα καὶ πῶς θὰ ἀντιμετωπισθῇ ἡ κατάστασις.

—Πρέπει πάσῃ θυσίᾳ νὰ ἐμποδισθῇ ἡ δημοσίευσις, εἶπεν ὁ κ. Ρακιντζῆς. Τὸ συμφέρον τοῦ Κράτους τὸ ἐπιβάλλει. Τί νομίζετε ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ γιὰ νὰ μὴ διαρρεύσῃ ἡ εἴδησις ;

—Αὐτὴ τὴ στιγμή, ἀπαντήσαμε καὶ οἱ δύο, ἡ σελίδα τῆς «Ἀθηναϊκῆς» θὰ κλείνῃ καὶ θὰ πηγαίνῃ γιὰ τὸ πιεστήριο. Μόνο ὁ διευθυντής της μπορεῖ νὰ ἐπέμβῃ καὶ νὰ διατάξῃ νὰ βγῇ ἡ εἴδησι καὶ νὰ μπῇ ἄλλη ὕλη στὴ θέσι της γιὰ νὰ μὴ καθυστερήσῃ ἡ ἐφημερίδα.

—Καλά, θὰ πάρω τὸν διευθυντή της τὸν κ. Παραγεωργίου. Τί θὰ γίνῃ ὅμως μὲ τὶς ἄλλες ἐφημερίδες ;

—Τὶς ἀναλαμβάνουμε ἐμεῖς. Πρωινὲς καὶ ἀπογευματινές. Θὰ πάρουμε ἐμπιστευτικῶς μόνο τοὺς διευθυντὰς καὶ θὰ τοὺς ἐξηγήσουμε τί ἐθνικοὶ λόγοι ἐπιβάλλουν ἀκόμη τὴν μὴ δημοσίευσιν τῆς εἰδήσεως.

Αὐτὸ καὶ ἔγινε. Ὁ κ. Ρακιντζῆς ἐπῆρε τότε προσωπικῶς τὸν διευθυντὴν τῆς ἀνωτέρω ἐφημερίδος καὶ τοῦ ἐξήγησε πὼς ἔχει τὸ ζήτημα. Τοῦ εἶπε ὅτι ἡμέρας ὁλοκλήρους γνωρίζουν τὴν εἴδησιν οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκται καὶ ὅμως δὲν ἔγραψαν καὶ δὲν εἶπαν τίποτε διὰ νὰ μὴ ζημιώσουν μίαν ἐθνικὴν ὑπόθεσιν εὑρισκομένην ἀκόμη ἐν ἐξελίξει. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐδέχθη νὰ ἀποσύρῃ τὴν εἴδησιν. Ἐκ παραλλήλου ἐγώ, ὡς ἀρχαιότερος, ἐπῆρα εἰς τὸ τηλέφωνον ὅλους τοὺς κ.κ. διευθυντὰς καὶ ἰδιοκτήτας τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων, πρωινῶν καὶ ἀπογευματινῶν, τοὺς ἐξήγησα πὼς ἔχει τὸ θέμα καὶ κανεὶς των δὲν ἐδημοσίευσε τὴν εἴδησιν πρὶν ἢ ἐκδοθῇ ἡ ἐπίσημος ἀνακοίνωσις.

Καὶ νὰ πῶς εἶχε διαρρεύσει ἡ εἴδησις. Μεταξὺ τῶν ἄλλων συλληφθέντων εἰς τὸ Χαλάνδρι εἶχαν συλληφθῇ ἀπὸ τὰ ὄργανα τῆς ὑπηρεσίας διώξεως κομμουνισμοῦ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας ὁ τέως δημοδιδάσκαλος καὶ ἰθύνων κομμουνιστὴς Δημήτριος Εὐθυμιάδης καὶ ἡ σύζυγός του Παναγιώτα καθὼς καὶ ὁ ἀδελφός του Θεόδωρος, ὁ ὁποῖος εἶχε φθάσει μὲ μυστικὴν ἀποστολὴν ἀπὸ τὸ παραπέτασμα ὡς ἀπεσταλμένος τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος. Ἀλλὰ τὴν σύλληψιν τοῦ ζεύγους μόνον Εὐθυμιάδη, κάποιος ἐθνικόφρων γείτων, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε μάθει, ὅταν δὲν τὴν εἶδε δημοσιευομένην τὴν ἑπομένην εἰς τὰς ἐφημερίδας ἐθεώρησε καλὸν νὰ τὴν ἀνακοινώσῃ ἐμπιστευτικῶς εἰς ἕνα ἄλλον, μὴ ἀσχολούμενον μὲ ἀστυνομικὰς εἰδήσεις συντάκτην τῆς «Ἀθηναϊκῆς» ὁ

ὁποῖος εὗρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ πιάσῃ τὸ «λαυράκι», ὅπως λέγομεν εἰς τὴν δημοσιογραφικὴν ἀργκὸ νὰ μάθῃ ἀπὸ τὴν γειτονιὰν καὶ τὴν σύλληψιν τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ νὰ κάμῃ μίαν ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ἐφημερίδα του καὶ μίαν «γκάφαν» εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς ρεπόρτερς διὰ τοὺς ὁποίους ἐφαντάζετο ὅτι εἴχομεν μεσάνυχτα παρὰ εἴκοσι, διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ ζεύγους.

Τώρα τί ρόλον εἶχε παίξει ὁ Εὐθυμιάδης ; Μὰ εἰς τὸ σπίτι του εἰς τὸ Χαλάνδρι εἶχε φιλοξενηθῇ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κλιμακίου τῶν κατασκόπων, Κώστας Κολλιγιάννης καὶ ἀρχηγὸς τοῦ ἐδῶ κλιμακίου τοῦ Κ.Κ.Ε. ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθει ἀπὸ τὸ σιδηροῦν παραπέτασμα μυστικὰ καὶ εἶχε μυστηριωδῶς ἐξαφανισθῇ ἀφοῦ εἶχεν ἔλθει εἰς ἐπαναλημμένας ἐπαφὰς μὲ τὸν συλληφθέντα διευθυντὴν τῆς «Αὐγῆς» τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τῆς Ε.Δ.Α. Γλέζον. Ἐπετηρεῖτο λοιπὸν ἀκόμη τὸ σπίτι τοῦ συλληφθέντος Εὐθυμιάδη καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ συνέφερε νὰ γραφῇ ἀκόμη ἡ σύλληψίς του διότι ἦτο λίαν πιθανὸν ὁ Κολλιγιάννης νὰ μετέβαινε ἐκ νέου ἐκεῖ διὰ νὰ κοιμηθῇ. Ἐπίσης ἀκόμη τότε ἐπετηρεῖτο ἡ παρὰ τὸν Ἅγιον Σώστην οἰκία Γρηγοριάδου ὅπου διέμενε ὁ ἐπίσης ἰθύνων κομμουνιστὴς καὶ μέλος τοῦ δικτύου κατασκοπείας Γεώργιος Τρικαληνός, ὁ ὁποῖος συνεδέετο μὲ τὸν Εὐθυμιάδην καὶ ἦτο λίαν πιθανὸν νὰ ἐφιλοξένει τὸν Κολλιγιάννην. Καὶ ὅταν πλέον διεπιστώθη ὅτι ὁ Κολλιγιάννης εἶχε διαφύγει καὶ πάλιν εἰς τὸ παραπέτασμα, ὅπου διεδέχθη ἤδη τὸν Ζαχαριάδην εἰς τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Κ.Κ.Ε. συνελήφθησαν καὶ ὁ Τρικαληνὸς καὶ ἡ σύζυγός του καὶ ἄλλοι κομμουνισταὶ κατάσκοποι καὶ ἐγένετο ἐπίσημος ἀνακοίνωσις.

Ἄλλην μίαν φορὰν οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκται ἐβοήθησαν τὴν Ἀστυνομίαν.

(Συνεχίζεται)

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΩΝ ΤΣΕΚΣ

— ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ —

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου
κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Ψιλάκος δὲν μ' ἐνδιέφερε καὶ τόσο κείνη τὴν ὥρα κι' ἔτσι προτίμησα νὰ παρακολουθήσω τὸν Ναντάν, μέχρις ὅτου μπῆκε στὸ μέγαρο τῆς Αἰγυπτιακῆς Πρεσβείας. Τώρα δὲν ὑπῆρχε πλέον λόγος νὰ περιμένω τὴν ἔξοδό του, κι' ἔφυγα γιὰ νὰ συνεχίσω τὸ ἀπόγευμα. Ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Ναντὰν στὸ χρηματιστὴ καὶ κατόπιν ἡ συνάντησή του μὲ τὸν Ψιλάκο στὸν ὁδὸν Σταδίου μ' ἔβαλε πλέον στὸ κανονικὸ δρόμο τῶν ὑπονοιῶν μου. Ἀπὸ τὴν ἐντατικὴ παρακολούθηση ποὺ κάναμε ἐγὼ καὶ οἱ ἀστυφύλακες τοὺς ὁποίους εἶχα μαζί μου ἀπεδείχθη ὅτι ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Ναντὰν στὸν Ἀσμάνογλου δὲν ἦταν ἡ μοναδική. Ἐπηκολούθησαν κι' ἄλλες πολλὲς καὶ σ' ἄλλους χρηματιστὰς καὶ ἀργυραμοιβοὺς αὐτοῦ καὶ τῆς παρέας του. Τόσο καιρὸ πελαγοδρομοῦσα μὲ εἰκασίες καὶ φανταστικὲς ὑπόνοιες χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ βγάλω ἕνα θετικὸ συμπέρασμα. Μὰ τότε ὅπως ἦλθαν τὰ πράγματα εἶδα σχεδὸν ξεκάθαρα πὼς ὁ Ψιλάκος κι' οἱ σύντροφοί του, γιὰ νὰ πετύχουν τέλεια τὸ σκοπό τους πῆραν μαζί τους τὸν Ναντὰν ὁ ὁποῖος ἦταν ἄγνωστος στοὺς κύκλους τοὺς δικούς μας, κ' ἔτσι μποροῦσαν νὰ τὸν χρησιμοποιοῦν στὰ σίγουρα γιὰ δόλωμα τῶν θυμάτων τους. Ἔτσι νόμιζαν καὶ ἦσαν ἥσυχοι πὼς δὲν θὰ ἀνακαλυφθοῦν ποτέ. Δὲν ἤμουν καὶ ἀπόλυτα βέβαιος γιὰ ὅλα αὐτά, πάντως οἱ σχέσεις τοῦ Ναντὰν μὲ διεθνεῖς κακοποιοὺς δὲν εἶχαν ἀγαθοὺς σκοπούς.

Μιὰ καὶ ἤμουν τώρα καλὰ προσανατολισμένος ἀπὸ τὴν παρακολούθησή τους, δὲν μποροῦσα νὰ πλησιάσω τὰ πρόσωπα ποὺ συναντοῦσε ὁ Ναντάν, γιατὶ ἤξερα καλὰ ὅτι ὅλοι αὐτοὶ ποὺ ἀνακατεύονται μὲ τὸ συνάλλαγμα ἔχουν πάντα κλειστὸ τὸ στόμα τους.

Κανεὶς ἀπ' τοὺς χρηματιστὰς δὲν μιλοῦσε καὶ μάλιστα καὶ μεταξύ τους ἀκόμη, κρατοῦσαν μυστικὴ τὴν κάθε τους συναλλαγή. Κι' αὐτὸ ἀπὸ φόβο μὴ τυχὸν καὶ κατηγορηθοῦν γιὰ παράβαση τοῦ νόμου. Τόσον ἦσαν τρομοκρατημένοι, ὥστε καὶ τὸ πάθημά τους ἀκόμη νὰ τὸ ἀρνοῦνται ὁσάκις γινόταν ἀντιληπτὸ καὶ νὰ ἐξαφανίζουν κάθε στοιχεῖο ἐνοχῆς ποὺ αὐτὸ βέβαια θὰ ἦταν εἰς βάρος τους.

Αὐτὴ τὴν ἀντίδραση συναντούσαμε ἀπὸ τὰ θύματα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, κι' ἦταν δύσκολη σὲ μᾶς ἡ ἀποκάλυψη μιᾶς τέτοιας ὑποθέσεως, γιατὶ πάντα προσπαθοῦσαν νὰ μὴ πέσῃ στὰ χέρια μας τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, ποὺ ἀποτελεῖ ζωντανὴ ἀπόδειξη γιὰ τὴ δικαιοσύνης Κι' ἂν πάλι καμμιὰ φορὰ ὅλως τυχαίως πέφταμε στὰ ἴχνη μιᾶς τέτοιας σπείρας, οἱ χρηματισταὶ καὶ οἱ ἀργυραμοιβοὶ ποὺ εἶχαν συμφέρον νὰ ἀποκαλυφθῇ, ἔκαναν τὸ ἀντίθετο, σὰν νάχαν συμμαχία μεταξύ τους καὶ προσπαθοῦσαν νὰ μᾶς ἀπομακρύνουν ὅσο μποροῦσαν ἀπὸ τὴν πραγματικότητα.

Ἔτσι τὰ θύματα αὐτὰ τῶν πλαστογράφων καὶ τῶν ἀπατεώνων ζοῦσαν πάντα μὲ τὸν ἐφιάλτη τῆς ἀπάτης.

Μὲ τὴ σιωπὴ ποὺ κρατοῦσαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ νόμιζαν ὅτι ἐξυπηρετοῦντο ἐπαγγελματικὰ καὶ πίστευαν ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ ξέφευγαν τὸν ἔλεγχο τοῦ νόμου. Τὴν ἀκούσια αὐτὴ προστασία τὴ γνώριζαν καλὰ οἱ κακοποιοί, κι' ἔτσι σχεδὸν ἐλεύθερα κυκλοφοροῦσαν τὶς ψεύτικες ἐπιταγές, χωρὶς νὰ διακινδυνεύουν. Μὲ τέτοιες προϋποθέσεις, ἀγωνιζόμεθα γιὰ ν' ἀπαλλάξουμε τὴν κοινωνία ἀπ' αὐτὰ τὰ καρκινώματα ποὺ ἐξ αἰτίας τῶν θυμάτων τους κυκλοφοροῦν ἐλεύθερα. Γιὰ νὰ φτάσουμε ὅμως ἐκεῖ ποὺ θέλουμε τὶς περισσότερες φορὲς ἀναγκαζόμαστε νὰ καταφεύγουμε σὲ χίλια δύο τεχνάσματα. Ὅσο πιὸ ἀνεπτυγμένη φαντασία ἔχει ὁ ἀστυνομικὸς τόσο

πιὸ γρήγορα καὶ ἀσφαλῶς ἐπιτυγχάνει. Τὸ ὅπλο ὅμως τῆς φαντασίας δὲν ἀνήκει ἀποκλειστικὰ σὲ μᾶς, τοὺς ἀστυνομικούς, γιατὶ καὶ οἱ κακοποιοὶ μετέρχονται τὸ ἴδιο μέσο, καὶ μάλιστα χωρὶς ὑπερβολὴ τὶς περισσότερες φορὲς πρωτοποροῦν στὴν ἔμπνευση καὶ τὴ σατανικότητα.

Τώρα ἂς γυρίσουμε πίσω στὸν Ναντὰν καὶ τοὺς συντρόφους του, ποὺ ἐξακολουθοῦσαν ἀκόμη νὰ τριγυρίζουν ὅπως οἱ μέλισσες γύρω ἀπὸ τὴν κυψέλη, στὰ διάφορα σαράφικα καὶ χρηματιστικὰ γραφεῖα. Ὅσο τοὺς ἔβλεπα νὰ τριγυρίζουν στοὺς πάγκους τῶν ἀργυραμοιβῶν καὶ νὰ συναναστρέφωνται μὲ τοὺς χρηματιστάς, τόσο δυνάμωνε ἡ πεποίθησή μου γιὰ ὅ,τι εἶχα ὑποψιασθῆ. Ἐγνώριζα βέβαια καλὰ ὅτι μέσα στὰ νόμιμα αὐτὰ ἐπαγγελματικὰ γραφεῖα, ποὺ θεωροῦνται ἀπὸ τὸν πολὺ κόσμο τίμια, σφυρηλατεῖται ἡ ἀπάτη καὶ ἡ πλαστογραφία.

Ὅλα αὐτὰ μ' ἔβαζαν σὲ πειρασμὸ τέτοιο ποὺ δυνάμωσα τὴν παρακολούθηση μὲ τοὺς βοηθούς μου, ὥστε σύντομα ἐπεσήμανα τὰ πρόσωπα ποὺ ἤρχοντο σ' ἐπαφὴ ὁ Ψιλάκος καὶ ἡ παρέα του.

Ὅπως εἶχε τώρα διαμορφωθῆ ἡ κατάσταση ἦταν πλέον καιρὸς νὰ τελειώνω μαζί τους. Μὰ στὰ χέρια μου δὲν εἶχα ἀκόμη κανένα ἀποδεικτικὸ στοιχεῖο ποὺ νὰ μοῦ ἐπιτρέπη τὴ σύλληψή τους. Σκέφθηκα τότε ὅτι μὲ κάποιο τέχνασμα ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσω. Πολλὰ τέτοια τερτίπια καὶ τεχνάσματα πέρασαν ἀπ' τὴ σκέψη μου, ὅπου στὸ τέλος κατέληξα στὸ ὅτι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ εἰσχωρήσω στὸ κύκλο τῶν χρηματιστῶν χωρὶς ἐκεῖνοι νὰ τὸ ξέρουν, εἶναι νὰ βρῶ κάποιον δικό τους ἄνθρωπο. Ὁ μόνος κατάλληλος γιὰ τὴ δουλειὰ αὐτὴ ἦταν ὁ Κ., ποὺ μόλις εἶχε ἀποφυλακισθῆ ὕστερα ἀπὸ μιὰ μεγάλη χρηματικὴ καταδίκη.

Ἔτσι ποὺ ἦταν ἀγανακτισμένος μὲ τὸ πάθημά του, ἦταν γιὰ μᾶς μοναδικὴ εὐκαιρία νὰ τὸν ἐκμεταλλευθοῦμε καὶ νὰ ἐπιτύχουμε. Αὐτὸς δὲν θὰ ἤθελε ποτὲ νὰ μὲ ἐξυπηρετήση σὲ μιὰ τέτοια ὑπόθεση καὶ νὰ θέση σὲ κίνδυνο τοὺς συναδέλφους του, μὰ στὴν περίπτωση αὐτὴ εἶχε συμφέρον, γιὰ νὰ μπορέση ν' ἀποκαλύψη τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν ἐξηπάτησε.

Μ' αὐτὴ τὴ σκέψη ξεκίνησα ἕνα πρωὶ γιὰ τὸ γραφεῖο τοῦ Κ., στὴν παραλία. Ὅταν μὲ εἶδε σηκώθηκε γρήγορα ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ μὲ ὑποδέχτηκε μὲ κάποια ἀπορία.

—Κάτι πρωί, μοῦ εἶπε, μήπως συμβαίνει τίποτε ;

—Ὄχι, τοῦ ἀπάντησα, κάτι ἄλλο σχετικὸ θέλω ἀπὸ σένα, ποὺ ἴσως αὐτὸ θὰ παίξη σημαντικὸ ρόλο καὶ στὴν ὑπόθεσή σου. Ἄκουσε, Γιάννη, πρέπει νὰ μᾶς βοηθήσης. Ὅπως θὰ καταλάβης ἡ παρουσία σου εἶναι ἀπαραίτητη στὴν περίπτωση αὐτὴ γιὰ νὰ πέση ὁ Κυρμπίνης στὰ χέρια μας, ἂν δεχθῆς νὰ συμμορφωθῆς πάνω στὶς γραμμὲς ποὺ θὰ σοῦ δώσω.

—Δὲν θ' ἀρνηθῶ σὲ τίποτε, σὲ ἀκούω.

—Αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ προτείνω δὲν εἶναι διόλου δύσκολο γιὰ σένα. Πρέπει νὰ μάθης ἀπὸ τοὺς συναδέλφους σου ποιοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν ἀγοράσει τσὲκ τῆς ἰδίας Τραπέζης.

—Γιατί ; μὲ ρώτησε.

—Ἔχω τὸ λόγο μου, μ' αὐτὸ τό τρόπο θὰ δοῦμε πρῶτα ἀπ' ὅλα ἂν ἔχουν κυκλοφορήση κι' ἄλλα τσὲκ κι' ἂν ὁ Κυρμπίνης εἶναι μόνος του στὴν ἐπιχείρηση ἢ ἔχη κι' ἄλλους συνεργάτας. Τότε θὰ πέση γρηγορώτερα στὰ χέρια μας.

Ὁ Κ. μ' ἄκουσε μὲ προσοχὴ καὶ μοῦ εἶπε :

—Δὲν νομίζεις πῶς εἶναι λίγο δύσκολο γιὰ μένα νὰ ἐκθέσω τοὺς συναδέλφους μου ; Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ὑπάρχη ἄλλος τρόπος, καὶ αὐτὸ μόνο πρέπει νὰ γίνη, θὰ τὸ κάνω. Μείναμε σύμφωνοι κ' ἔφυγα.

Μετὰ ἀπὸ μερικὲς μέρες παίρνω στὸ Τμῆμα ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὸν Κ.

—Σὲ θέλω, μοῦ εἶπε, εἶναι ἀνάγκη.

—Τί συμβαίνει ; τὸν ρώτησα ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα στὸ γραφεῖο του.

—Δὲν εἶμαι ὁ μόνος ποὺ τὴν ἔπαθα κ. Δουκάκη· εἶναι κι' ἄλλοι πολλοὶ καὶ μοῦ κατωνόμασε ἀρκετοὺς ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του.

Μέσα στὸν κατάλογο ποὺ μοῦ ἀνέφερε ἦταν καὶ ὁ 'Ασμάνογλου.

Γιαὐτὸν ἔδειξα περισσότερο ἐνδιαφέρον καὶ ρώτησα τὸν Κ.

—Μήπως σοῦ εἶπε ὁ 'Ασμάνογλου ποιὸς τοῦ τὸ ἔδωσε ;

—Μάλιστα, ἕνας νεαρός, μικρόσωμος, μὲ καλὴ ἐμφάνιση μελαχροινὸς καὶ εἶναι ξένος.

Τὸ μυαλό μου πῆγε ἀμέσως στὸ Ναντάν.

—Τὸ ἀπόγευμα θὰ σοῦ δώσω μιὰ φωτογραφία νὰ τὴ δείξης στὸν 'Ασμάνογλου, εἶπα στὸ Κ.

Σὲ λίγο βρισκόμουν στὴν 'Αθήνα, στὴν ὁδὸ Γ' Σεπτεμβρίου, στὴν Γεν. Διεύθυνση 'Αλλοδαπῶν, καὶ ζήτησα ἀπὸ τὸν ἀρχειοφύλακα νὰ μοῦ δώση μιὰ φωτογραφία τοῦ Ναντὰν ἀπὸ τὸν φάκελό του.

Τὴν πῆρα καὶ ἀμέσως γύρισα στὸν Πειραιᾶ, στὸ γραφεῖο τοῦ Κ.

—Πάρε την καὶ πήγαινε στὸν 'Ασμάνογλου κι' ἐγὼ θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ, στὸ γραφεῖο σου.

'Ο Κ. ἔφυγε, καὶ μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα ἔρχεται χαρούμενος.

—Εἶχες δίκαιο μοῦ εἶπε, αὐτὸς εἶναι ποὺ ξεγέλασε τὸν 'Ασμάνογλου, ποὺ ἔμεινε κατάπληκτος ὅταν εἶδε τὴ φωτογραφία του. Καὶ τώρα τί θὰ γίνη ; μὲ ρώτησε.

—Μεῖνε ἥσυχος καὶ θὰ μάθης, τοῦ εἶπα.

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ἀνέφερα στὸ Διοικητή μου τὴν τελευταία ἐπιτυχία μου σχετικὰ μὲ τὴ φωτογραφία τοῦ Ναντάν.

—Εἶμαι καθ' ὅλα ἕτοιμος κ. Διοικητά, αὔριο τὸ πρωὶ πρέπει νὰ τοὺς συλλάβουμε.

Ἔμεινε σύμφωνος καὶ διέταξε τὸν ὁμαδάρχην 'Αστυνόμο Ξυνόπουλο νὰ μ' ἐνισχύση μὲ ἀστυφύλακες γιὰ τὴν πρωινὴ ἐξόρμηση.

Ξημερώματα τῆς 2ας Δεκεμβρίου 1947 ξεκίνησα μὲ τὴν ὁμάδα μου ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ γιὰ τὴν 'Αθήνα. Ὅταν φτάσαμε στὴν Πλατεία 'Ομονοίας χωρίσαμε καὶ ὁ καθένας πῆρε τὸ δρόμο του σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ εἶχα δώσει.

'Ο Γεωργᾶτος πῆγε πρὸς τὴ λεωφόρο Β. Σοφίας ὅπου θὰ περίμενε τὸν Ναντὰν καὶ ὅταν θἄβγαινε ἀπὸ τὴ Αἰγυπτιακὴ Πρεσβεία, θὰ τὸν ἄφινε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀρκετὰ καὶ κατόπιν θὰ τὸν ἔπιανε, ὅπως τοῦ εἶχα συστήσει.

'Ο συνάδελφός μου Παπαδόπουλος θὰ πήγαινε στὸ ξενοδοχεῖο «'Αργολὶς» τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς, ὅπου θἄβρισκε τὸν 'Ανδριανάκη καὶ θὰ τὸν συνελάμβανε.

'Ο Θεολογίτης πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο «Ξενὼν» τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, ὅπου θἄβρισκε τὸν μπάρμπα Γιάννη τὸν Καμαρινό.

'Ο Σαββόπουλος θὰ περίμενε στὴν ὁδὸ 'Αθηνᾶς κι' ὅταν ὁ ἀργυραμοιβὸς Τσέντζος θἄνοιγε τὸν πάγκο του, θὰ τὸν ὡδηγοῦσε στὸ Τμῆμα ὕστερα ἀπὸ μιὰ πρόχειρη ἔρευνα.

'Εγὼ προχώρησα πρὸς τὴν ὁδὸ Θεσσαλονίκης, στὰ Πετράλωνα, γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Ψιλάκου, γιατὶ ἤξευρα καλὰ τὰ τερτίπια του.

Κτύπησα τὸ κουδούνι καὶ παρουσιάζεται ἡ γυναίκα του.

Μόλις μ' ἀντίκρυσε κατάλαβε γιατὶ μὲ γνώριζε ἀπὸ ἄλλη περίπτωση τοῦ συζύγου της.

—Εἶναι μέσα ὁ Πῆτερ ; τὴ ρώτησα.

—Ὄχι κ. 'Υπαστυνόμε. Δὲν ξεύρω τί τοῦ συμβαίνει· δὲν ἦρθε τὸ βράδυ, μοῦ εἶπε στεναχωρημένα.

'Εν τῷ μεταξὺ προχώρησα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ γιὰ νὰ διαπιστώσω ἂν πραγματικὰ μοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

(Συνεχίζεται)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ

—ΜΙΑ ΕΡΕΥΝΑ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙ ΚΑΙ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ—

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

Α' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Γενικότητες.
2. Ἀρχικὰ καὶ σημερινὰ τοπικὰ ὅρια τοῦ Τμήματος—Σύνθεσις κατοίκων.
3. Θέσις καὶ κατάστασις τοῦ οἰκήματος.
4. Ἀστυνομικὰ θέματα: α) Τροχαίας, β) Τάξεως καὶ ἀσφαλείας, γ) Μικροπωλητῶν—ἐπαιτῶν κ.λ.π., δ) Μέτρων τάξεως, ε) Νυκτερινῶν κέντρων.
5. Στατιστικὰ στοιχεῖα συμβάντων καὶ ἀτυχημάτων.

***

1. Γενικότητες.

Ὅταν τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1925 ἡ Ἀστυνομία Πόλεων ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά της στὴν Πρωτεύουσα, τὰ γραφεῖα τῆς Διευθύνσεως, μὲ Διευθυντὴν τὸν συνταξιοῦχο σήμερα Ἀρχηγὸ κ. Καλυβίτην Ἰωάννην, καθὼς καὶ τὸ Τμῆμα Τροχαίας Κινήσεως, μὲ Διοικητὴν τὸν Ἀστυνόμον Β' τότε ἀείμνηστον Κατραμπασᾶν Νικόλαον, ἐγκαταστάθηκαν στὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βερανζέρου καὶ Ἴωνος οἴκημα. Ἐξ ἄλλου τὸ Τμῆμα Ἀγορανομίας, μὲ Διοικητὴν τὸν Ἀστυνόμον Β' τότε Ξύδην Α., ἐγκαταστάθηκε στὴ γωνία τῶν ὁδῶν Εὐριπίδου καὶ Ἀθηνᾶς.

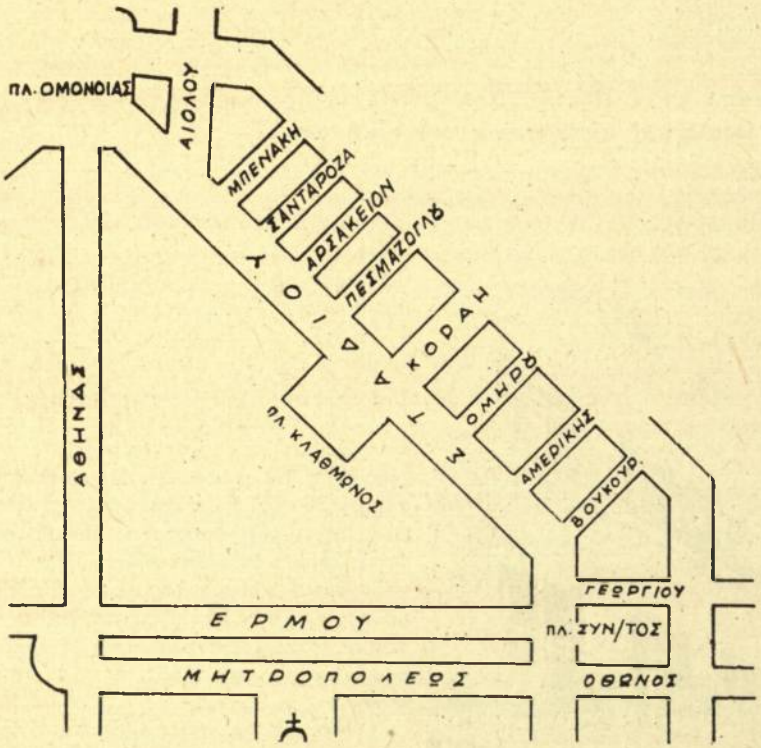
Σὲ οἴκημα τῆς ὁδοῦ Λέκκα ἐγκαταστάθηκαν τὸ Α' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα, μὲ περιφέρειαν ὅλην τὴν περιοχὴν τῆς δικαιοδοσίας τῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν καὶ μὲ Διοικητὴν τὸν Ἀστυνόμον Α' τότε Πειρουνάκην Γ. καὶ τὸ Τμῆμα Γενικῆς Ἀσφαλείας, μὲ Διοικητὴν τὸν Ἀστυνόμον Α' τότε Καλκάνην Π. Αὐτὸ ἔγινε γιατὶ ἔπρεπε ἡ νέα Ἀστυνομία νὰ μελετήσῃ τὶς τοπικὲς συνθῆκες τῶν διαφόρων συνοικιῶν καὶ κατόπιν νὰ γίνῃ ἡ διαίρεσις σὲ Τμήματα κατὰ τρόπον ποὺ θὰ ἐξυπηρετοῦσε τοὺς κατοίκους καὶ τὰ εἰδικὰ θέματα ἑκάστης συνοικίας.

Ἔτσι βαθμιαίως ἱδρύοντο τὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα καὶ καθωρίζοντο οἱ σκοπιὲς μὲ χρονομετρικὴ ἀκρίβεια, γιατὶ τότε ὅπως καὶ σήμερα, σύμφωνα μὲ τὸ σύστημα ἀστυνομεύσεως τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου, ἔπρεπε ὁλόκληρη ἡ περιφέρεια τοῦ Τμήματος νὰ ἐπιτηρῆται ἀπὸ ἀστυνομικούς, οἱ ὁποῖοι θὰ περνοῦσαν ἀπ' ὅλους τοὺς δρόμους σὲ διάστημα 30' μέχρι μιᾶς ὥρας. Τὸ σύστημα αὐτὸ συνετέλεσε ὥστε οἱ κάτοικοι νὰ ἀγαπήσουν τοὺς νέους ἀστυνομικούς, ποὺ τοὺς ἔβλεπαν νὰ περνοῦν συχνότατα ἀπὸ τὰ σπίτια καὶ τὰ καταστήματά των. Τόσο μεγάλη ἦτο ἡ ἀγάπη τῶν κατοίκων πρὸς τοὺς ἀστυνομικούς, τὰ πρῶτα ἐκεῖνα χρόνια, ὥστε πολλὲς νοικοκυρὲς καὶ πολλοὶ καταστηματάρχες, γνωρίζοντας τὴν ὥραν ποὺ θὰ περνοῦσε ὁ ἀστυφύλακας, ἄνοιγαν τὸ παράθυρο ἢ ἔβγαιναν στὶς πόρτες γιὰ νὰ ποῦν «καλημέρα» στὸν ἀστυφύλακα.

2. Ἀρχικὰ καὶ σημερινὰ τοπικὰ ὅρια τοῦ Τμήματος-Σύνθεσις κατοίκων.

Γιὰ τὴν ἱστορία καὶ μόνο δὲν θὰ ἦτο νομίζουμε ἄσκοπο νὰ σημειώσουμε τὰ ἀρχικὰ ὅρια τοῦ Α' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, ὅπως αὐτὰ καθωρίσθηκαν τὸν Μάϊο τοῦ 1925 μὲ ἀπόφασι τοῦ τότε Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν. Αὐτὰ ἦσαν: Χαλκοκονδύλη καὶ Σωκράτους-Χαλκοκονδύλη καὶ Τζὼρτζ-Ἀκαδημίας μέχρι Χαριλάου Τρικούπη-δεξιὰ Χαριλάου Τρικούπη-ὁδὸς Πανεπιστημίου-Λεωφόρος Ἀμαλίας - Ὄθωνος-

'Ερμοῦ-'Αθηνᾶς-Εὐριπίδου-ἀριστερὰ μέχρι Σωκράτους μέχρι Χαλκοκονδύλη. Τὰ σημερινὰ ὅρια τοῦ Α' 'Αστυνομικοῦ Τμήματος, ὡς τὸ κατωτέρω σχέδιο, εἶναι: Πλατεῖα 'Ομονοίας καὶ Σταδίου - 'Οδὸς Σταδίου, μὲ ὅλες τὶς μέχρι τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου παρόδους, - Γεωργίου Α' - Λεωφόρος 'Αμαλίας - "Οθωνος - Μητροπόλεως - Ντέκα - 'Αθηνᾶς - Πλατεῖα 'Ομονοίας καὶ Σταδίου. "Οπως βλέπουμε ἡ σημερινὴ τοπικὴ ἁρμοδιότης τοῦ Α' 'Αστυνομικοῦ Τμήματος 'Αθηνῶν ἐλάχιστα διαφέρει ἀπὸ 'κείνην τοῦ 1925.

'Η περιοχὴ τοῦ Τμήματος τούτου καίτοι συγκριτικῶς εἶναι μικρότερη ὅλων τῶν ἄλλων Τμημάτων, διαιρεῖται σὲ 8 σκοπιές, λόγῳ τοῦ ὅτι σ' αὐτὴν εἶναι ἐγκατεστημένα τὰ περισσότερα καταστήματα, ὅπως χρυσοχοεῖα, ἐμπορικά, καὶ ἄλλα καταστήματα πολυτελείας καὶ πρέπει νὰ ἐπιβλέπωνται πολὺ συχνὰ ἀπὸ τοὺς περιπολοῦντας σκοποὺς ἀστυφύλακας.

"Οπως εἶναι γνωστὸ ἡ περιφέρεια τοῦ Α' Τμήματος ἀποτελεῖ τὸ ἐμπορικώτερο κέντρο τῆς 'Αθήνας. "Ετσι ὁ καθένας ἀντιλαμβάνεται τὰ θέματα ποὺ ἔχουν νὰ ἀντιμετωπίσουν τόσο τὸ Τμῆμα Τάξεως ὅσο καὶ τὸ οἰκεῖο Παράρτημα 'Ασφαλείας. Σὲ σύγκρισι μὲ ἄλλα 'Αστυνομικὰ Τμήματα, τὸ Α' Τμῆμα ἔχει λιγώτερο ἀριθμὸ ἀτόμων, ποὺ κατοικοῦν μονίμως στὴν περιοχή του. Τὰ ποικίλα ὅμως ἀστυνομικὰ θέματα ποὺ τὸ ἀπασχολοῦν χαρακτηρίζουν τὸ μεγάλο φόρτο ἐργασίας. Σὲ κάθε γωνιά, ὑπόγειο, σοφίτα ἢ πατάρι, σὲ κατοικίσιμο διαμέρισμα ἢ δωμάτιο, λειτουργεῖ κάποιο κατάστημα, ἐργαστήριο, βιοτεχνία, ἀτελιὲ κλπ., σὲ τρόπο ὥστε τὸ Τμῆμα αὐτὸ νὰ συγκεντρώνη ἕνα πλῆθος ἀνθρώπων τῆς ὁποιασδήποτε ἐργασίας καὶ νὰ παρουσιάζη, κατὰ τὶς ἐργάσιμες ἰδίως ὧρες τῶν καταστημάτων, τέτοια κίνησι, ποὺ μπορεῖ νὰ

παρομοιασθῆ πρὸς τὴν κυψέλη τῶν μελισσῶν. Τόση εἶναι ἡ κίνησις στοὺς ἐμπορικοὺς δρόμους Ἑρμοῦ, Σταδίου, Ἀθηνᾶς, Πραξιτέλους, Περικλέους κλπ., ὥστε γιὰ νὰ κυκλοφορήσῃ κανεὶς πρέπει νὰ ἔχῃ μεγάλη ὑπομονή. Ἡ κίνησις αὐτὴ πολλαπλασιάζεται ἀπὸ τὴν ὕπαρξι στὴν περιοχὴ του Α' Τμήματος τῶν Ὑπουργείων Δημοσίων Ἔργων, Οἰκονομικῶν, Ἐσωτερικῶν, Συγκοινωνιῶν, Παιδείας, Γενικοῦ Ἐπιτελείου Ναυτικοῦ, Κεντρικοῦ Ταχυδρομείου ἰχθυαγορᾶς-κρεαταγορᾶς, τῶν κεντρικῶν καταστημάτων, Ἐμπορικῆς καὶ Ἐθνικῆς Τραπέζης καθὼς καὶ ἄλλων Τραπεζῶν, τοῦ Χρηματιστηρίου, τῶν Δικαστηρίων, καὶ γενικὰ διαφόρων ἄλλων δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, χωρὶς νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας τὰ διάφορα ξενοδοχεῖα πολυτελείας, τὰ τουριστικὰ γραφεῖα, τὰ θέατρα, τοὺς κινηματογράφους κλπ., τὰ ὁποῖα αὐξάνουν σημαντικὰ τὴν ὅλη κίνησι. Σ' ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ προστεθοῦν ἡ Πλατεῖα Δημαρχίας, ἡ Πλατεῖα Συντάγματος καὶ ἡ Πλατεῖα Κλαυθμῶνος μὲ τὴν γνωστήν των κίνησι(1).

3. Θέσις καὶ κατάστασις τοῦ οἰκήματος.

Σήμερα τὸ Α' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα στεγάζεται στὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λέκκα ἀριθ. 14 5ώροφο οἴκημα, ἰδιοκτησίας Λίγκα Δημητρίου. Στὸν Α' ὄροφο βρίσκονται τὰ γραφεῖα τοῦ Α' Παραρτήματος Ἀσφαλείας, τὸ γραφεῖον Μικροπωλητῶν, ἡ λέσχη τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων καὶ τὸ μαγειρεῖον. Στὸ Β' ὄροφο ὑπάρχουν τὰ γραφεῖα τοῦ Α' Τμήματος καὶ τῆς Α' Ἀστυνομικῆς Ὑποδιευθύνσεως. Τὰ κρατητήρια βρίσκονται στὸν Γ' ὄροφο. Οἱ ὑπόλοιποι ὄροφοι καὶ μερικὰ δωμάτια τοῦ Γ' ὀρόφου χρησιμεύουν ὡς κοιτῶνες τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων.

Τὸ κτίριο, μολονότι ὄχι καὶ καινούργιο, διατηρεῖται σὲ καλὴ κατάστασι χάρις στὶς φροντίδες τῶν ἑκάστοτε Διοικητῶν, οἱ ὁποῖοι μεριμνοῦν γιὰ τὸν εὐπρεπισμὸ καὶ τὴν ἀποκατάστασι τῶν διαφόρων φθορῶν, ἀλλὰ καὶ στοὺς ἴδιους τοὺς ἀστυνομικούς, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται ἢ κοιμοῦνται μέσα σ' αὐτὸ καὶ τὸ προσέχουν σὰν νὰ εἶναι τὸ σπίτι τους. Σὲ γενικὲς γραμμὲς παρέχει τὶς ἀνέσεις ἐκεῖνες ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ μιὰ πολιτισμένη διαμονή.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἐλήφθη καὶ λαμβάνεται μέριμνα ὅπως τὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα καὶ οἱ διάφορες ἄλλες ἀστυνομικὲς ὑπηρεσίες ἐγκαθίστανται σὲ εὐπρεπῆ οἰκήματα, γιατὶ αὐτὸ ἐπιδρᾶ ψυχολογικὰ στοὺς πολίτες οἱ ὁποῖοι καταφεύγουν σ' αὐτὰ γιὰ ὁποιαδήποτε ὑπόθεσί των, ἀλλὰ καὶ στοὺς ἀστυνομικοὺς οἱ ὁποῖοι ζοῦν καὶ κοιμοῦνται μέσα σ' αὐτά. Εὐτυχῶς ὅτι τελευταῖα οἱ ἁρμόδιες κρατικὲς ὑπηρεσίες ἀντελήφθησαν τὴν σπουδαιότητα τῆς εὐπρεποῦς ἀπὸ ἀπόψεως οἰκημάτων ἐμφανίσεως τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἐγκρίνουν σχετικὲς πιστώσεις ἔτσι ὥστε τὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα καὶ οἱ ἄλλες ὑπηρεσίες νὰ ἐγκαθίστανται στὰ καλύτερα οἰκήματα ἑκάστης περιοχῆς.

(1) Παλαιότερα στὴν Πλατεῖα Κλαυθμῶνος ὑπῆρχε τὸ Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν. Μπροστὰ σ' αὐτό, τὴν ἐποχὴ ποὺ δὲν ὑπῆρχε ἡ συνταγματικὴ μονιμότης τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, συνεκεντρώνοντο οἱ ἀπολυόμενοι ὑπάλληλοι καὶ ἔκλαιγαν. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἡ Πλατεῖα ὠνομάσθηκε «Κλαυθμῶνος».

4. 'Αστυνομικὰ θέματα.

Πολλὰ καὶ ποικίλα εἶναι τὰ θέματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὸ κεντρικὸ τοῦτο Τμῆμα τῆς Πρωτευούσης. 'Αναφέρουμε τὰ κυριώτερα τὰ ὁποῖα μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἀποτελοῦν προβλήματα καὶ ἀπαιτοῦν τὴν συνεχῆ μέριμνα τῆς διοικήσεως, τῶν βαθμοφόρων καὶ τῶν ἀστυφυλάκων τοῦ Τμήματος.

α) Τροχαίας.

"Αν ἐξαιρέσουμε τὴν ὁδὸν Σταδίου οἱ ἄλλοι δρόμοι τῆς περιοχῆς τῆς Α' 'Αστυνομικοῦ Τμήματος, ἰδίως οἱ ἐμπορικοί, εἶναι στενοὶ καὶ δαιδαλώδεις, ἔτσι ποὺ νὰ προκαλοῦν κυκλοφοριακὴ συμφόρησι τὶς ὧρες τῆς ἐργασίας καὶ νὰ ἐπιβάλλεται ἡ διαρκὴς ἐπίβλεψις ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν τοῦ Τμήματος καὶ τῆς Τροχαίας Κινήσεως. Τελευταῖα ἐφαρμόσθηκε τὸ σύστημα τῶν μονοδρόμων ποὺ ἀπέδωσε πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα, πάντως δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ παραδεχθῇ ὅτι καὶ ἐλύθη τὸ κυκλοφοριακὸ πρόβλημα στὴν περιοχὴ αὐτή.

Χάρις στὶς ἐπίμονες προσπάθειες τῶν ἀστυνομικῶν κατορθώνεται σήμερα νὰ μὴ φράζουν οἱ δρόμοι ἀπὸ τὰ ὀχήματα ποὺ ἐγκαταλείπονται ὁπουδήποτε καὶ ἀπὸ τὴν ἀντικανονικὴ πορεία ἄλλων. Τὸ θέμα τῆς σταθμεύσεως τῶν ὀχημάτων ἀπησχόλησε καὶ ἀπασχολεῖ σοβαρὰ τὸ Α' 'Αστυνομικὸ Τμῆμα. 'Η κατὰ μῆνα ἐναλλὰξ στάθμευσις τῶν ὀχημάτων στοὺς δρόμους, πότε ἀριστερὰ καὶ πότε δεξιά, εἶναι μέσο ἐξυπηρετικὸ καὶ δίκαιο, γιατὶ ἔτσι δὲν παρατηρεῖται τὸ φαινόμενο νὰ σταθμεύουν τὰ ὀχήματα συνέχεια μπροστὰ στὸ κατάστημα τοῦ Α ἢ τοῦ Β.

"Αν σ' ὁλόκληρη τὴν περιφέρεια τοῦ Α' Τμήματος τὸ κυκλοφοριακὸ πρόβλημα ἔχη τὶς δυσκολίες του, στὴν περιοχὴ τῆς ὁδοῦ 'Αθηνᾶς τὰ πράγματα γίνονται πιὸ δύσκολα. 'Η κατάστασις ποὺ σήμερα ἐπικρατεῖ ἐκεῖ θὰ ὑπάρχη, ὅσες φροντίδες κι' ἂν ληφθοῦν, ἐφ' ὅσον θὰ λειτουργοῦν οἱ γνωστὲς ἀγορές. "Αν αὐτὲς κάποτε ἀπομακρυνθοῦν τὸ Τμῆμα αὐτὸ τῆς κεντρικῆς 'Αθήνας θὰ πάρη μιὰ πολιτισμένη ὄψι.

β) Τάξεως καὶ ἀσφαλείας.

"Αν ἦτο δυνατὸν νὰ παρακολουθήση ἕνας πολίτης τὴν ἐργασία τῶν ἀξιωματικῶν ὑπηρεσίας Τμήματος καὶ Παραρτήματος σ' ἕνα καὶ μόνο 4ωρο, θὰ διεπίστωνε χωρὶς κόπο, ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ εἶναι ἥρωες γιατὶ κατορθώνουν, μὲ τὴν ἄνευ προηγουμένου κίνησι ποὺ παρατηρεῖται, νὰ ἐξυπηρετοῦν τὸν κόσμο καὶ γενικὰ νὰ ἀνταποκρίνωνται πλήρως στὰ καθήκοντά των. Παντὸς εἴδους ἀδικήματα, διαπληκτισμοί, παράπονα, ἐμπορικὲς ἀντιζηλίες, τεντυμποϊσμοί, μικροκλοπές, ἁπάτες, ἐκβιασμοί, διάφορα ἀστυνομικὰ συμβάντα καὶ ὅ,τι μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ εἶναι τὰ θέματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὸ Τμῆμα Τάξεως καὶ τὸ οἰκεῖο Παράρτημα 'Ασφαλείας. Οἱ ἀξιωματικοὶ ὑπηρεσίας, τῶν κεντρικῶν ἰδίᾳ Τμημάτων, πρέπει νὰ εἶναι ἐπαγγελματικὰ καὶ ἐγκυκλοπαιδικὰ ἄρτια καταρτισμένοι, εὔστροφοι καὶ ταχεῖς, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ἐκτελέσουν ἱκανοποιητικὰ τὰ καθήκοντά τους. 'Η παραμικρὴ ὀλιγωρία, ἡ ἔλλειψις ψυχραιμίας, ἡ ἀπώλεια χρόνου, μπορσῦν κάποτε νὰ δημιουργήσουν σοβαρὲς καταστάσεις.

γ) Μικροπωλητῶν-ἐπαιτῶν κλπ.

Σοβαρὸ ἐπίσης θέμα ποὺ ἀπασχολεῖ τὰ κεντρικὰ τμήματα καὶ ξεχωριστὰ τὸ Α' Τμῆμα εἶναι τὸ θέμα τῶν πλανοδίων μικροπωλητῶν καὶ τῶν ἐπαιτῶν. Τὸ σοβαρὸ καὶ λεπτὸ αὐτὸ θέμα ἀντιμετωπίζεται μὲ τὴν πρέπουσα συμπεριφορὰ τῶν ἀστυνομικῶν καὶ ἂς διαμαρτύρωνται ἐντελῶς ἀδικαιολόγητα οἱ διάφοροι «ἀνθρωπισταί». "Ολοι αὐτοὶ ποὺ φωνάζουν βλέπουν μόνο τὴν τελευταία χειρονομία τοῦ ἀστυφύλακος, δηλαδὴ τὴ σύλληψι τοῦ μικροπωλητοῦ ἢ τοῦ ἐπαίτου καὶ δὲν ξέρουν πόσες φορὲς πρὶν αὐτὸς ποὺ συνελήφθη δέχθηκε τὶς συστάσεις, ὑποδείξεις καὶ ἀκόμα τὶς μηνύσεις αὐτόφωρες ἢ τακτικὲς τοῦ ἀστυφύλακος. 'Ακόμα περισσότερο δὲν θέλησαν ποτὲ νὰ μάθουν τὸ ποιὸν αὐτῶν ποὺ δημιουργοῦν τὰ γνωστὰ ἐπεισόδια.

δ) Μέτρων τάξεως.

Τὰ μέτρα τάξεως, ἰδίως κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνας, στὶς διάφορες συγκεντρώσεις

στοὺς κινηματογράφους, θέατρα κλπ. ἀπασχολοῦν σοβαρὰ τὸ Α' 'Αστυνομικὸ Τμῆμα καὶ καὶ τὸ οἰκεῖο Παράρτημα. Ὄχι λίγες φορὲς παρίσταται ἀνάγκη νὰ ληφθοῦν μέτρα τάξεως ταυτόχρονα σὲ τρεῖς ἢ τέσσερες περιπτώσεις, ἐνῶ συγχρόνως κάποιο σοβαρὸ ἀδίκημα ἢ κάποια ἄλλη ὑπηρεσιακὴ ἀνάγκη ἀπαιτεῖ τὴν παρουσία ἀστυφύλακος ἂν ὄχι βαθμοφόρου. Ὅλα ὅμως ἀντιμετωπίζονται, ὅλες οἱ ἀνάγκες ἱκανοποιοῦνται, χάρις στὴν ἐργατικότητα καὶ τὸ ζῆλο τῶν ὑπαλλήλων καὶ στὴν ἐνεργητικότητα τῶν ἑκάστοτε διοικητῶν.

ε) Νυκτερινῶν κέντρων.

Μιλώντας γιὰ ἕνα τμῆμα τόσο ἐμπορικὸ μὲ λίγους μονίμους κατοίκους θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι μὲ τὸ κλείσιμο τῶν καταστημάτων σταματάει καὶ ἡ μεγάλη κίνησις τοῦ Τμήματος καὶ Παραρτήματος. Βέβαια ἀνακόπτεται κάπως ἡ μεγάλη κίνησις τῆς ἡμέρας ἐν τούτοις ὅμως σὰν ἡ νύχτα σκεπάση τὸν ὁρίζοντα, ἀρχίζει ἡ νυκτερινὴ δράσις τοῦ Τμήματος Τάξεως καὶ τοῦ Παραρτήματος 'Ασφαλείας. Τὰ διάφορα νάϊτ κλὰμπς καὶ καμπαρὲ ποὺ λειτουργοῦν στὴν περιφέρειά του συγκεντρώνουν πολλοὺς φίλους τῆς μεταμεσονυκτίου ζωῆς χωρὶς νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας τοὺς διαφόρους ξένους τουρίστας ἢ ναυτικοὺς ποὺ ἀποζητᾶνε κάποια περιπέτεια. 'Αρκετὲς φορὲς μᾶς δόθηκε εὐκαιρία νὰ ζήσουμε ἀπὸ κοντὰ παρόμοια θέματα καὶ ὁμολογοῦμε πὼς ἡ δουλειὰ δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολη. Γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῶν θεμάτων αὐτῶν λαμβάνονται διάφορα δραστικὰ μέτρα τὰ ὁποῖα περιορίζουν κάπως τὴν δυσκολία τῶν θεμάτων. Εἰδικώτερα τὰ τελευταῖα ριζοσπαστικὰ μέτρα τῆς 'Αστυνομίας σχετικὰ μὲ τοὺς διαφόρους τύπους διερμηνέων οἱ ὁποῖοι κατακλύζουν τὴν πλατεῖαν Συντάγματος καὶ γίνονται ἐνοχλητικοὶ στοὺς ξένους, ὑπῆρξαν εὔστοχα καὶ ἀπαραίτητα. Πρέπει κάποτε νὰ βρεθοῦν οἱ ἄνθρωποι ποὺ θὰ κτυπήσουν τὸ κακὸ στὴ ρίζα του. 'Η ἀρχὴ ἔγινε κι' αὐτὸ εἶναι λίαν παρήγορο.

Καὶ μόνο τὸ στοιχεῖο, ὅτι ὁλόκληρη ἡ περιφέρεια τοῦ Α' 'Αστυνομικοῦ Τμήματος ἀνήκει στὴ λεγομένη τουριστικὴ ζώνη καὶ ὕστερα ἀπὸ ὅσα συνοπτικὰ καὶ πεταχτὰ σημειώσαμε, φανερώνει τὴν σημαντικὴ κίνησι καὶ δραστηριότητα τοῦ Α' 'Αστυνομικοῦ Τμήματος καὶ Παραρτήματος. Κοντὰ σ' αὐτὰ ποὺ εἴπαμε ὑπάρχουν κι' ἄλλοι τομεῖς ἀστυνομικῆς δράσεως γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν κάνουμε λόγο, ὅπως εἶναι ὁ ἔλεγχος ἐργαστηρίων καὶ βιοτεχνιῶν, τὸ ὡράριον ἐργασίας, οἱ οἰκοδομὲς κλπ.

5. Στατιστικὰ στοιχεῖα συμβάντων καὶ ἀδικημάτων τοῦ 1961.

Κρίνουμε σκόπιμον νὰ παραθέσουμε μερικὰ στατιστικὰ δεδομένα γιὰ νὰ ὁλοκληρώσουμε τὴν εἰκόνα δραστηριότητος τοῦ Α' 'Αστυνομικοῦ Τμήματος.

α) Διάφορα συμβάντα. Πρῶτες βοήθειες 41, τραυματισμοὶ ἐκ πτώσεως 44, πυρκαϊὲς 13, ἐνάρξεις πυρκαϊῶν 14, ἀπασχολήσεις πυροσβεστικῆς ὑπηρεσίας 40, συγκρούσεις καὶ προσκρούσεις 61, τραυματισμοὶ ἀτόμων 234, αἰφνίδιοι θάνατοι 17, αὐτοκτονίες 3, καὶ ἀπόπειρες αὐτοκτονίας 18.

β) Διάφορα ἀδικήματα. 'Αντιστάσεις 16, σωματικὲς βλάβες 118, κλοπὲς 261, ἁπάτες 38, ἐμπρησμοὶ 16, ἀνθρωποκτονίαι ἐξ ἀμελείας 2 καὶ ὑπεξαιρέσεις 34. Συνολικὰ ἐβεβαιώθησαν 1631 πλημμελήματα καὶ 7.115 πταίσματα ἐκ τῶν ὁποίων 2.500 αὐτόφωρα καὶ τὰ ὑπόλοιπα τακτικὲς μηνύσεις. Οἱ ἔγγραφες συστάσεις ἔφθασαν τὶς 5.639. Εἰδικὰ στὸ θέμα τῆς ἐπαιτείας τὸ Α' 'Αστυνομικὸ Τμῆμα κατὰ τὸ 1961 ἐβεβαίωσε 332 παραβάσεις.

'Αφοῦ θίξαμε τὰ πιὸ ζωτικὰ θέματα ἀπὸ ἀστυνομικῆς πλευρᾶς τελειώνοντας κρίνουμε σκόπιμο νὰ παραθέσουμε τὰ ὀνόματα τῶν ἀξιωματικῶν οἱ ὁποῖοι κατὰ καιροὺς διετέλεσαν διοικηταὶ τοῦ Α' Τμήματος, ὅσα τουλάχιστον μπορέσαμε νὰ μάθουμε. † Πειρουνάκης Γ., † Γεωργίου 'Αναστάσιος, κ. Παπασταματίου Κ., κ. Πίτσος Ξ., κ. Καραμπέτσος Εὐάγγελος, κ. Καμπιτσόπουλος Χ., κ. Παπατριανταφύλλου Κ., †Μπαρδόπουλος Π., καὶ οἱ κ.κ. Βερελῆς Ν., 'Αρχοντουλάκης 'Εμμανουήλ, Ὑφαντῆς Δημήτριος, Δουβάρας Δημήτριος, Κρίντας Δημήτριος καὶ σήμερα ὁ ἀστυνόμος Α' κ. Γεωργουλέας 'Αθανάσιος.

(Στὸ ἑπόμενο τὸ Β' 'Αστυν. Τμῆμα)

Ἄθλησις καὶ διεθνεῖς σχέσεις

Τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΑΝΑΣΤ. ΣΥΦΑΝΤΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

IV. Ἡ ἄθλησις ὡς παράγων πολιτισμοῦ.

Ἀλλὰ ποῖον εἶναι τὸ νόημα τοῦ πολιτισμοῦ; Ἀπὸ γενικωτέρας σκοπιᾶς μελετώμενον τὸ θέμα, δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς πολιτισμὸς ὡς ἡ εἰς ὅλα τὰ πεδία ὑλικὴ καὶ πνευματικὴ πρόοδος τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἡ παραλλήλως πρὸς αὐτὴν βαίνουσα ἠθικὴ ἐξέλιξίς της. Νομίζω ὅτι ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς εἶναι πλήρης. Ἰδαιτέρως ὅμως πρέπει νὰ τονισθῇ ἐν προκειμένῳ ἡ παράλληλος ὅδευσις τῆς ὑλικῆς καὶ πνευματικῆς προόδου πρὸς τὴν ἠθικὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀθρωπότητος. Εἶναι ἀξιοσημείωτος ἡ περίπτωσις, διότι ἐνέχει τὴν βάσιν τῆς ὀρθῆς πορείας ἣν ὀφείλει νὰ ἀκολουθήσῃ ἡ ἀνθρωπότης.

Δύο παρατάξεις ἐστάθησαν αἰώνιοι ἀντίπαλοι εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ, εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς προόδου. Τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ὕλη. Πανίσχυροι μεγιστᾶνες ἀμφότεροι εἰς τὴν τῆς ἀνθρωπότητος πορείαν ἀνὰ πᾶσαν ὥραν καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν δίδουν τὴν μεγάλην μάχην τῆς ἐπιβιώσεως. Δύο ἀντίθετοι πορεῖαι καταλήγουν εἰς τὸ αὐτὸ πεδίον μάχης καὶ δίδουν ἐκεῖ τὴν αἰωνίαν «εἰρηνικὴν» μάχην, βαδίζοντες τὸν αἰώνιον δρόμον των, προσηλωμένοι εἰς τὴν αὐτὴν πορείαν. Ἐκ τῆς διαρκοῦς αὐτῆς μάχης λαμβάνουν νέας δυνάμεις διὰ νὰ συνεχίσουν τὰς συγκρούσεις. Ἀμφότεραι αἱ παρατάξεις αὗται, ἐδρεύουσαι εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, συντελοῦν εἰς τὸ νὰ παραπαίῃ ἀλύπητα ἡ ἀνθρωπότης μεταξὺ φθορᾶς καὶ αἰωνιότητος. Ἡ δίμορφος αὕτη ἐκδήλωσις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἐστάθη πάντοτε ἐναντία εἰς τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτόν της καὶ ἡ ἐναντίωσις αὕτη μεταφέρεται ἐν τῷ συνόλῳ της εἰς τὴν πανανθρώπινην πορείαν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀλλάσσῃ αὕτη σκέψιν καὶ χρῶμα. Ὅμως, ἡ ἐναντίωσις αὕτη εἶναι ἡ θερμουργός, ἡ δημιουργική, ἡ φωτογόνος πηγή, ἡ φωτίζουσα τὰ πεδία τῆς διερευνήσεως καὶ ἡ κεντρίζουσα τὴν ἀνθρωπίνην προσπάθειαν, πρὸς τὴν ἐξέλιξιν , πρὸς τὴν κατάκτησιν, πρὸς τὸν πολιτισμόν.

Σήμερον, ἡ ὕλη ἵσταται ὡς ἡγετικὴ τάξις. Ἡ ἀνθρωπότης ἔχει μεταβληθῇ εἰς πάνοπλον στρατόπεδον. Ὁ ἀτομικὸς πολιτισμὸς τοῦ αἰῶνος μας ἔχει τὰ σκῆπτρα. Ἡ ὥθησις τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως εἰς τὸν τομέα τῆς μηχανικῆς, ἵσταται φραγμὸς εἰς τὴν προσπάθειαν τοῦ πνεύματος νὰ χαράξῃ τὴν ἰδικήν του πορείαν. Ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ σκέπτεται καὶ νὰ ἐνεργῇ μηχανικῶς. Ὅλαι αἱ ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς του μηχανοποιοῦνται. Καὶ αὐτὴ αὕτη εἰσέτι ἡ πνευματική του πλευρὰ κινδυνεύει νὰ μηχανοποιηθῇ. Αἱ αἰώνιοι ἀξίαι ἐρευνῶνται ἐκ τῆς ἰδίας σκοπιᾶς, ὡσὰν συνισταμένη παραγώγων τῆς μηχανῆς. Ἡ αὐτοματοποίησις, ἐπακόλουθος αὐτῆς τῆς στροφῆς, ἔγινεν ἡ ἀγωνία τοῦ καιροῦ. Τὰ κοινωνικὰ προβλήματα ἤρχισαν νὰ πληθύνωνται ἐπικινδύνως, διότι ὁ ἄνθρωπος κατήντησεν ὑπηρέτης τῆς μηχανῆς. Ἐξεκινήσαμεν μὲ τὴν πρόθεσιν ἐξυπηρετήσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ βαδίζομεν εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς μηχανῆς ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Μία ἑτερογονία σκοπῶν καὶ ἐπιδιώξεων μᾶς τρομάζει. Εἶναι καὶ τοῦτο ἓν δεῖγμα τῆς ἀνθρωπίνης ἀτελείας, ἥτις ἐστάθη ἀνίκανος νὰ ρυθμίσῃ τὴν σχέσιν αἰτίας καὶ ἀποτελέσματος.

Ἡ στροφὴ πρὸς τὸ Σύμπαν καὶ μάλιστα ὡς ἐγωιστικὴ ἐπίδειξις πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς ἰσχύος ἔχει γίνει τὸ ἄγχος τῆς ἐποχῆς. Ἡ ἀσφαλιστικὴ δικλείς, ἡ τροχοπέδη τῆς ἀχαλινώτου ταχύτητος ἣν ἔλαβεν ἡ ἀνθρωπότης, ἐλλείπει, ἐφ' ὅσον ἐλλείπει ἡ πίστις πρὸς τὴν πνευματικὴν πρωτοπορίαν. Ἡ πίστις ἐκείνη, ἡ κινοῦσα

τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ νὰ σκέπτεται κατὰ τρόπον ἐλεύθερον, ἀπεδείχθη μικρά. 'Ο ἐγωισμός, ὑπέρμετρος καὶ ἀπειλητικός, ἔβαλεν ὁριστικὸν φραγμὸν εἰς τὴν προσπάθειαν νὰ γνωρίσωμεν τὸν ἄνθρωπον. Νὰ γνωρίσωμεν τὸ πνευματικόν του περιεχόμενον. Νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν φύσιν του. Νὰ ἴδωμεν τὰς πνευματικάς του ἐνατενίσεις, τὰς ἰδέας του, τὰς νοσταλγίας του. Νὰ προσδιορίσωμεν τὴν ἀληθῆ πορείαν τὴν ὁποίαν ποθεῖ νὰ λάβῃ. Διότι ἡ πορεία τοῦ ἀνθρώπου, αὐτὴ ἡ πορεία τὴν ὁποίαν ποθεῖ, εἶναι καὶ ἡ πανανθρώπινη πορεία πρὸς τοὺς ἰδεατοὺς ἐκείνους κόσμους, ἐκεῖ ὅπου τὸ πνεῦμα ἀναπαύεται εἰς τὰ ὄνειρά του. Πρὸς τὰ ἐκεῖ πρέπει νὰ στραφῇ ἡ πορεία διότι εἶναι ἡ ἀκριβής, ἡ ἀλάνθαστος, ἡ ἐπιβεβλημένη πορεία. Τὸ ἀκριβὲς καὶ τὸ ἀλάνθαστον τῆς πορείας αὐτῆς, συμπεραίνεται ἐκ τῆς πνευματικῆς ἀναπολήσεως καὶ τοῦ πνευματικοῦ αὐθορμητισμοῦ καὶ τὸ ἐπιβεβλημένον τῆς πορείας προβάλλεται, διότι εἶναι αἴτημα τοῦ ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ μας, διότι εἶναι ἄλλως τε προορισμός. 'Η ὑλικὴ ὑπόστασις καὶ ἡ ὑλικὴ πρόοδος, καθ' ὁλοκληρίαν ἀναγκαῖα εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς ὑλοποιήσεως τῶν πνευματικῶν ἐπιτευγμάτων, ὀφείλει καὶ αὕτη νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν κοινὴν ὑπόθεσιν τοῦ πολιτισμοῦ, τιθασσευμένη ὅμως πάντοτε ὑπὸ τὴν δύναμιν τοῦ πνεύματος. 'Ο ὑλικὸς κόσμος πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἀναγκαῖος ὑπηρέτης εἰς τὸ νὰ βοηθήσῃ ὥστε νὰ λάβουν σάρκα καὶ ὀστᾶ αἱ πνευματικαὶ ἀναπολήσεις ὡς συνισταμένη «ὡραιοποιήσεως» τῶν αἰωνίων ἀξιῶν. 'Υπερβάσεις ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ μάλιστα ὡς αὗται προσδιωρίσθησαν ἀνωτέρω ὁδηγοῦν εἰς τὴν σύγκρουσιν δύο τεραστίων ὄγκων τῶν ὁποίων ἡ συνύπαρξις ἀποτελεῖ τὴν παγκόσμιον ἁρμονίαν. Εἶναι μία γενικὴ ἐπανάστασις, ἥτις βαδίζει εἰς τὴν καταστροφὴν καὶ τὴν ἐξουθένωσιν.

Παραλλήλως πρὸς τὴν πνευματικὴν καὶ ὑλικὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος, τῆς ὁποίας αἱ ἀντιθέσεις προσδιωρίσθησαν ἤδη καὶ ὑπεδείχθησαν αἱ βάσεις της, ἵνα ὁλοκληρωθῇ ἡ ἔννοια τοῦ πολιτισμοῦ, ὀφείλομεν νὰ προσδιορίσωμεν καὶ τὴν ἠθικὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀνθρωπότητος. 'Ηθικὴ κατὰ τὴν κοινὴν ἔννοιαν ὁρίζεται ὡς «τὸ σύνολον κανόνων συμπεριφορᾶς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων οἵτινες ἰσχύουν εἰς ὡρισμένην κοινωνίαν καὶ εἰς ὡρισμένην ἐποχήν».

Χαρακτηρίζεται ὅθεν ὡς ἠθικὴ οἱ κανόνες συμπεριφορᾶς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. 'Η βάσις ὅμως τῆς συμπεριφορᾶς ταύτης, ἐνυπάρχει εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχήν. "Οσον περισσότερον ἀνεπτυγμένος εἶναι ὁ ψυχικὸς κόσμος τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τοσοῦτον τὸ σύνολον τῶν κανόνων συμπεριφορᾶς εἶναι ἐκλεπτυσμένον καὶ χαρακτηρίζει τὴν ὑφὴν τοῦ πολιτισμοῦ μιᾶς δεδομένης ἐποχῆς. 'Η ἠθική, ἀποτέλεσμα πάντοτε τῆς πνευματικῆς προόδου τῆς ἀνθρωπότητος, τελεῖ εἰς σχέσιν ἐξαρτήσεως μετ' αὐτῆς καὶ διαμορφώνεται παραλλήλως πρὸς ταύτην. Εἶναι ἀσυμβίβαστος ὅθεν πᾶσα παραφωνία μεταξὺ ταύτης καὶ ἐκείνης τῆς προόδου. Εἰδικῶς ὅμως, προκειμένου περὶ τῶν κανόνων συμπεριφορᾶς, δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι οὗτοι ἀποτελοῦν τὴν ἀντανάκλασιν τοῦ ψυχικοῦ κόσμου τῶν ἀνθρώπων μιᾶς ὡρισμένης κοινωνίας καὶ ἐποχῆς. Οὕτω δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι ἡ πρὸς τὴν ὕλην μονομερῶς ἀπόκλισις τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας μιᾶς ἐποχῆς εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ὕπαρξιν ἐκλεπτυσμένων κανόνων συμπεριφορᾶς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον, ἡ ἀπόκλισις αὕτη θὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν παντελῆ ἔλλειψιν εὐπρεπείας εἰς τοὺς ὑφισταμένους κανόνας συμπεριφορᾶς. Θὰ ἰσχύῃ πάντοτε τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου.

Πέραν ὅμως τούτου, ἐὰν ὁρίσωμεν τὴν ἠθικὴν ὡς ἐπιστήμην καθορίζουσαν τοὺς ὀρθοὺς κανόνας, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ἀκολουθῶμεν εἰς τὴν πρακτικήν ζωήν, θὰ πρέπει κατὰ συνέπειαν αὕτη ἀναγομένη εἰς ἐπιστήμην νὰ μελετήσῃ τοὺς ὑφισταμένους κανόνας, τὰ αἴτια τὰ ὁποῖα τοὺς προεκάλεσαν καὶ τὰ ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα ἐπέφερον. 'Εκ τῆς μελέτης ταύτης νὰ ἐξαγάγῃ συμπεράσματα καὶ νὰ προσδιορίσῃ τὸ δέον γενέσθαι. 'Εξ ἄλλου, ἡ φιλοσοφικὴ θεώρησις τῶν δεδομένων τῆς ἠθικῆς,

ἔχουσα ὡς σκοπὸν νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν οὐσίαν τῶν ἠθικῶν φαινομένων καὶ νὰ διασαφηνίσῃ τὸ νόημά του, δὲν δύναται εἰ μὴ νὰ προσδιορίσῃ τὴν σημασίαν ἣν ἔχουν ἐπὶ τῆς διαμορφώσεως καὶ ἐκλεπτύνσεως τῶν κανόνων συμπεριφορρᾶς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων αἱ διάφοροι κοινωνικαὶ ἐκδηλώσεις. Ἡ φιλοσοφικὴ αὕτη θεώρησις θὰ πείσῃ κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον ὅτι αἱ κοινωνικαὶ αὗται ἐκδηλώσεις ἀποτελοῦν ἂν μὴ τὸν μοναδικόν, τοὐλάχιστον τὸν κύριον συντελεστὴν τῆς διαμορφώσεως τῶν κανόνων συμπεριφορᾶς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Αἱ κοινωνικαὶ αὗται ἐκδηλώσεις, αὐθόρμητοι καὶ ἐπίκτητοι, ἐκδηλοῦσαι τὴν ψυχικὴν διάθεσιν τῶν ἀνθρώπων μιᾶς ἐποχῆς, ἵνα ἐπιβληθοῦν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς, ἔχουν ἀνάγκην διαμορφώσεως ἐκ παραλλήλου κανόνων, εἴτε γραπτῶν, εἴτε ἀγράφων. Οἱ κανόνες οὗτοι, σεβαστοὶ ἀπὸ μέρους τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, συντελοῦν ἀφ' ἑνὸς εἰς τὴν ἐπιβίωσιν τῶν κοινωνικῶν ἐκδηλώσεων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀποτελοῦν τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἂς ἐξετάσωμεν ἤδη τὸν ἀθλητισμὸν ὡς κοινωνικὸν φαινόμενον ἵνα ἐκ τῆς μελέτης αὐτοῦ ἴδωμεν τὴν ἐπίδρασίν του εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ πολιτισμοῦ. Ἀνάγκη καὶ πάλιν ἵνα ἀναδράμωμεν εἰς τὴν κοιτίδα τῆς ἀθλητικῆς ἰδέας, εἰς τὴν χώραν τοῦ αἰωνίου φωτὸς τοῦ πολιτισμοῦ, τὴν αἰωνίαν Ἑλλάδα. Ἐκεῖ ἐπήγασε καὶ ἐκεῖ ἐξειλίχθη ἡ ἀθλητικὴ ἰδέα. Ἐκεῖ ἠνδρώθη ὁ ἀθλητισμὸς καὶ τὰ στάδια τῆς ἐξελίξεώς του σαφῶς κατέδειξαν τὴν θερμουργὸν πνοήν του εἰς τὴν τεραστίαν ὥθησιν τοῦ πολιτισμοῦ. Ἂς ἀναλογισθῶμεν τὴν σύστασιν καὶ ὀργάνωσιν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, τοὺς ἀπαραγράπτους κανόνας τοῦ καλῶς ἀγωνίζεσθαι, τοὺς μετὰ εὐλαβείας τηρουμένους. Ἂς ἀναλογισθῶμεν τὴν ἐξαΰλωσιν τῶν τε ἀθλουμένων καὶ τῶν θεατῶν, εὐλαβῶν προσκυνητῶν τῆς ἰδέας τοῦ ἀθλητισμοῦ. Ἂς ἀναδράμωμεν εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὅπου εἰς τὴν κονίστραν, ἡ ἀλκὴ τῶν ἀγωνιζομένων ἐγένετο ἱέρεια τῆς θείας ἀθλητικῆς μυσταγωγίας. Ἐκεῖ ὅπου τὸ εὐγενῶς φέρεσθαι εἶχεν ἀναχθῆ εἰς θρησκείαν. Ἐκεῖ ὅπου εἰς τὸν κάλλιστον ναὸν τοῦ πνεύματος καὶ ἐν μέσῳ τοῦ κάλλους καὶ τῆς ὡραιότητος οἱ ἐξ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος προσκυνηταὶ συνέπλεκον τὸν στέφανον τῆς νίκης καὶ ἡ ψυχή τους ἐναπετίθετο εἰς τὸ βάθρον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἡ θνητὴ ἀλκὴ ἀνεκηρύσσετο εἰς ἠμιθεάν. Ὅλον τοῦτο τὸ σύνολον τῆς ἐκπάγλου ψυχικῆς καὶ σωματικῆς ὡραιότητος εἶναι τὸ ὑπόβαθρον τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Αὐτὸ ἔδωκε τὸ ἀδάμαστον ἑλληνικὸν πνεῦμα καὶ ἐπέβαλε τὴν αἰωνίαν νεότητα τῶν Ἑλλήνων. Ἐκαλλιέργησε τὰς ψυχὰς καὶ ἐξελέπτυνε τοὺς χαρακτῆρας. Συνέτεινεν εἰς τὴν σύλληψιν τῆς ἀλανθάστου πορείας τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἐγένετο τὸ κίνητρον τῆς σμίλης τοῦ Πραξιτέλους καὶ τοῦ Παιωνίου. Ἐγένετο τὸ θεῖον ὅραμα αὐτῶν καὶ ἐσμίλευσαν τὴν ὡραιότητά του ἐπὶ τῆς ἀμόρφου ὕλης. Αὐτὸ τὸ σύνολον τῆς ἐκπάγλου ἀθλητικῆς ὡραιότητος ὑπῆρξεν ὁ κύριος συντελεστὴς τοῦ αἰωνίου φωτὸς τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

V. Ἡ ἄθλησις καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῶν σχέσεων τῶν λαῶν.

Ἀνεσκοπήθη ἤδη ὁ ἀθλητισμὸς ὡς παράγων τοῦ πολιτισμοῦ. Ἤδη θὰ γίνῃ προσπάθεια ἵνα προσδιορισθῇ ὁ ἀθλητισμὸς καὶ ὡς παράγων τῶν σχέσεων τῶν λαῶν. Πρὶν ἢ χωρήσωμεν εἰς τὸ κύριον θέμα μας, ὑπάρχει ἡ ἀνάγκη νὰ τονισθῇ ἡ σχέσις ἡ ὑπάρχουσα μεταξὺ τοῦ λαοῦ ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἀφ' ἑτέρου. Ἡ σχέσις αὕτη εἶναι ταὐτόσημος πρὸς τὴν σχέσιν αἰτίας καὶ ἀποτελέσματος. Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει αἰτία πρέπει νὰ ἔχωμεν ἀποτέλεσμα. Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει λαὸς πρέπει νὰ ἔχωμεν πολιτισμόν, ἀνεξαρτήτως τῆς ὑφῆς τούτου. Ὁ λαός, ὡς ζῶν ὀργανισμός, δὲν εἶναι δυνατὸν εἰμὴ νὰ δίδῃ πάντοτε τὴν εἰκόνα τῆς ζωτικότητός του. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὅσων ἐν τοῖς προηγουμένοις ἐξετέθησαν, ὁ κοινῶς παραδεδειγμένος τρόπος συμπεριφορᾶς, μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων μιᾶς ὡρισμένης κοινωνίας καὶ εἰς ὡρισμένην ἐποχὴν συνιστᾷ τὴν ἠθικὴν ὡς ἀναπόσπαστον μέρος τῆς ἐννοίας τοῦ πολιτισμοῦ, ὑπὸ τὸν ὅρον μάλιστα τῆς

παραλλήλου ἐξελίξεώς της πρὸς τὴν ὑλικὴν καὶ πνευματικὴν πρόοδον. Καὶ παρεδέχθημεν ὅτι ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς συμπεριφορᾶς ὡς γραπτοὶ ἢ ἄγραφοι κανόνες εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν κοινωνικῶν ἐκδηλώσεων τῶν ἀνθρώπων καὶ μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν ὅπως αὗται ἐπιβληθοῦν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς. 'Ως τοιαύτη κοινωνικὴ ἐκδήλωσις λαμβανόμενος ὁ ἀθλητισμός, θὰ ἐξετασθῇ ὡς παράγων πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν σχέσεων τῶν λαῶν. "Οταν ὁμιλῶμεν περὶ ἀναπτύξεως σχέσεων, πρέπει πάντοτε νὰ ἐννοοῦμεν τὴν διαρκῆ ἠθικὴν ἐξέλιξιν τῶν λαῶν, ἀπὸ τῆς ἀρχεγόνου καταστάσεως. 'Ο Rousseau ἐν τῷ κοινωνικῷ συμβολαίῳ γράφει ὅτι ἡ ἀρχέγονος κατάστασις εἶναι ἡ ἐχθρότης τῶν ἀνθρώπων, ὁ δὲ Σενέκας διετύπωσε τὸ homo hominis lupus est, προσθέτει δὲ «ἐκ τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὸν ἄνθρωπον ὑπάρχει ἀπειλὴ καθημερινοῦ κινδύνου... ἀπατᾶσαι, ἐὰν ἔχῃς ἐμπιστοσύνην εἰς τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα συναντᾷς. "Εχουν τὴν μορφὴν ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν ἀγρίων θηρίων. Μόνον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐμποιεῖ εὐχαρίστησιν νὰ καταστρέφῃ τὸν ἄνθρωπον». Περαιτέρω ὁ Πλάτων λέγει : «ἦν γὰρ καλοῦσιν οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων Εἰρήνην τοῦτ' εἶναι μόνον ὄνομα, τῷ δὲ ἔργῳ πάσαις πρὸς πάσας τὰς πόλεις ἀεὶ πόλεμον ἀκήρυκτον κατὰ φύσιν εἶναι. Νῦν δὴ ὑφ' ἡμῶν ὀρθῶς ἐρρήθη τὸ πολεμίους εἶναι πάντας πᾶσι δημοσίᾳ τε καὶ ἰδίᾳ ἑκάστους αὐτοὺς σφίσιν αὐτοῖς» (Νόμοι 626Α). Δηλονότι αἱ πόλεις κατὰ φύσιν εὑρίσκονται εἰς ἀκήρυκτον πόλεμον καὶ τὰ ἄτομα κατ' ἰδίαν καὶ δημοσίᾳ πολεμοῦν ἄλληλα. Αἱ κρίσεις αὗται, μονομερεῖς ἐν πολλοῖς, προέρχονται ἀπὸ τὴν ἐπισκόπησιν τῆς ἀνθρωπίνης ὑλικῆς προσωπικότητος. 'Εξ ἑτέρου ὅμως, ἡ πνευματικὴ προσωπικότης τοῦ ἀνθρώπου προάγει τὰς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους σχέσεις του, βραδέως μὲν ἀλλ' ἀσφαλῶς. "Οταν φύσει κοινωνικὸν ὂν εἶναι ὁ ἄνθρωπος, πῶς δυνάμεθα νὰ τοῦ ἀπορρίψωμεν τὴν ἐξέλιξιν τῶν σχέσεών του μετὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων; Τοῦτο ἄλλως τε θὰ ἦτο ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον πρὸς τὴν ἱστορικὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀνθρωπότητος. 'Η ἀνθρωπότης ἐξειλίχθη ἐν τῇ συνεργασίᾳ ἥτις ἐπὶ τοσοῦτον ὑπῆρξε στενωτέρα ὅσον ὁμαλώτεραι ὑπῆρξαν αἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων εἰς τὰς κοινωνίας, τοὺς λαοὺς καὶ τὰ ἔθνη. Εἰς τοῦτο ἐβοήθησαν αἱ κοινωνικαὶ ἐκδηλώσεις καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἀμίλλης. 'Ο ἀθλητισμὸς ὅθεν ὡς κοινωνικὴ ἐκδήλωσις εἶναι δυνατὸν νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν σχέσεων τῶν λαῶν. "Ας ἴδωμεν ὅμως τὸ μέγεθος τοῦ τοιούτου συντελεστοῦ. 'Εν πρώτοις, ὅταν ὁμιλῶμεν περὶ τοῦ ἀθλητισμοῦ ὡς κοινωνικοῦ φαινομένου, πρέπει νὰ προσβλέψωμεν πρὸς τὴν ἐντονότητα τοῦ φαινομένου τούτου καὶ τὴν ἀνεξάλειπτον ἐνεργητικότητά του ἀνὰ τὴν μακραίωνα ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος. 'Εκκινεῖ ἐκ τοῦ λίκνου τῆς ἀνθρωπότητος, ἀνδροῦται καὶ συνεχῶς ἀναπτύσσεται μὲ τὴν ἰδίαν ἔντονον εἰς τὴν συνείδησιν τῶν λαῶν μορφήν του. 'Ενυπάρχει εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὡς φύσις καὶ ὡς τοιαύτη ἀναπτύσσεται, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν πάντοτε τῆς εὐγενοῦς ἀμίλλης τὴν ὁποίαν ἄλλως τε ἐπιβάλλει αὐτὴ αὕτη ἡ ἀθλητικὴ ἰδέα καὶ δραστηριότης. 'Εξ ἄλλου ὁ ἀθλητισμὸς ἐξελικτικῶς μεταπηδᾷ ἐκ τῆς παιδαγωγικῆς του ἐπιδράσεως μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν εἰρηνοποιὸν δραστηριότητά του μεταξὺ τῶν λαῶν. 'Η ἀθλητικὴ κυρίως ἐνασχόλησις τῶν λαῶν δύναται νὰ προσφέρῃ ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς τὴν κοινὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀναπτύξεως τῶν σχέσεων τῶν λαῶν, ἥτις καὶ σήμερον καὶ πάντοτε θὰ ἀποτελῇ τὴν εὐχὴν τῆς ἀνθρωπότητος. 'Ο ἀθλητισμός, ὅθεν, διαπλαστὴς χαρακτήρων, εἶναι ἱκανὸς νὰ συμβάλῃ τὰ μέγιστα εἰς τὴν διαμόρφωσιν καὶ διάπλασιν τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν. 'Αναπτύσσει τὴν πνευματικότητα τῶν ἀνθρώπων ἐν ταῖς κοινωνίαις καὶ τοῖς ἔθνεσι. Εἰσέρχεται εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρωπίνου κοινωνικοῦ παράγοντος καὶ ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέρος τῆς κοινωνικῆς δραστηριότητος τοῦ ἀνθρώπου. 'Εν τῇ δραστηριότητι ἀναπτύσσεται καὶ ἀνδροῦται, δημιουργῶν καὶ ἀναπτύσσων παραλλήλως πρὸς ταύτην τὰς πανανθρωπίνους σχέσεις καὶ ὡς θεία πνοὴ καθοδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν πρόοδον καὶ τὸν πολιτισμόν. Προάγει τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν πρόοδον ἐν ταὐτῷ δὲ καὶ τὴν ὑλικὴν πρόοδον, διότι ὀξύνει τὸ πνεῦμα

καὶ καθιστᾶ τοῦτο ἀνεξάρτητον πάσης ἐπιδράσεως τῆς ἀνθρωπίνης ὑλικῆς προσωπικότητος, δημιουργῶν οὕτω τὰς προϋποθέσεις ὥστε ἀθάνατα καλλιστεύματα καὶ μεγαλόπνοα δημιουργήματα, νὰ φέρουν τὴν σφραγῖδα τῆς ἀνθρωπίνης πνευματικῆς ἀθανασίας. Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρέπει ἰδιαιτέρως νὰ τονισθῇ ἐν προκειμένῳ εἶναι ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασις ἣν ἔχει ὁ ἀθλητισμὸς εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς εἰρηνικῆς συνεργασίας τῶν λαῶν. Πρόκειται περὶ ὑποθέσεως ἥτις σοβαρῶς ἀπησχόλησε τοὺς λαοὺς ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον. Ἡ ὑπόθεσις τῆς εἰρηνικῆς συνεργασίας εἶναι διακαὴς πόθος τῶν λαῶν καὶ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην ἐστράφησαν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας αἱ κοινωνίαι. Ἴσως μέχρι τοῦδε νὰ μὴ ἐλήφθη σοβαρῶς ὑπ' ὄψει ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἀθλητισμοῦ εἰς τὴν κοινὴν ταύτην τῶν ἀνθρώπων ὑπόθεσιν. Ὁ ἀθλητισμός, ὡς ἰδέα ἐνυπάρχουσα εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ, ἀποτελεῖ πάντοτε σοβαρὰν πηγὴν ἐνεργείας ἵνα οἱ λαοὶ καθοδηγηθοῦν πρὸς εἰρηνικὴν συνεργασίαν. Ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἀθλητικῆς δραστηριότητος μεταξὺ τῶν λαῶν, δημιουργεῖ, ἐπιδρῶσα ψυχολογικῶς, τὸ κατάλληλον κλῖμα δι' εἰρηνικὴν συνεργασίαν. Αὐτὴ αὕτη ἡ ἀθλητικὴ ἰδέα ἀναπτύσσεται εἰς τὴν κονίστραν τῆς εὐγενοῦς ἁμίλλης καὶ ἐκ παραλλήλου δημιουργεῖ αἰσθήματα ἀγάπης καὶ ψυχικὴν ἀνωτερότητα τῶν διαγωνιζομένων. Ἀναπτύσσει τὰς ἀνθρωπίνους ἀρετὰς καὶ ἐπιβάλλει σεμνότητα καὶ ἠθικὸν κάλλος. Ὁ στίβος μεταβάλλεται εἰς κολυμβήθραν ἀναγεννήσεως τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν καὶ ναὸς ἐντὸς τοῦ ὁποίου λατρεύεται ἡ θεότης τῆς ἀγάπης. Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ μετουσιώνεται καὶ ἐπικρατεῖ ἐγκαρδιότης καὶ ἀγάπη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀθλητικὴ ἰδέα καθίσταται ἀντικείμενον πανανθρωπίνης λατρείας καὶ ἀναπτύσσεται ἡ ἔφεσις πρὸς εἰλικρινῆ εἰρηνικὴν συνεργασίαν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ σύλληψις ἐξ ἄλλου τῆς ἀληθοῦς ἀθλητικῆς ἰδέας ἐκ μέρους τῆς ἀνθρωπότητος, ἥτις ἔχει ὡς προϋπόθεσιν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀθλητικῆς δραστηριότητος, δὲν εἶναι δυνατὸν εἰ μὴ νὰ ὁδηγήσῃ τὰς ἀνθρωπίνους κοινωνίας πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς εἰρήνης. Δύναμαι νὰ ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ δημιουργία τῶν Ἀμφικτυονιῶν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα εἶχε τὴν πηγήν της εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀθλητικῆς ἰδέας. Ἦσαν αὗται τοῦ ἰδίου χρώματος καὶ τῆς ἰδίας ὑφῆς. Ἡ ἀθλητικὴ ἰδέα τῶν ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, μετεπήδησεν εἰς τὴν πολιτικὴν κονίστραν. Τὸ ἀθλητικὸν πνεῦμα ἐφώτισε τὴν πολιτικὴν δραστηριότητα, εἰρηνικοῦ διακανονισμοῦ τῶν πολιτικῶν καὶ διπλωματικῶν ζητημάτων. Ἐπέδρασεν εἰς τὸ νὰ πρυτανεύσῃ ἡ ψυχικὴ ἀνωτερότης τοῦ ἀθλητοῦ εἰς τὰς καρδίας τῶν πολιτικῶν ἡγετῶν. Τὸ σπουδαιότερον δὲ ἐν προκειμένῳ, εἶναι ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦτο ἐξεπήγαζεν ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ καὶ ἐνεφυσίσθη ἀκέραιον εἰς τὴν ψυχὴν τῶν πολιτικῶν ἡγετῶν του. Οὕτω λαοὶ καὶ ἡγέται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος καθοδηγούμενοι, ἐφρόντιζον πάντοτε διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς κοινῆς ὑποθέσεώς των, πρὸς ἐδραίωσιν τῆς εἰρηνικῆς συνεργασίας των. Ἐνθυμοῦμαι ὀλίγας φράσεις τοῦ Εὐαγγέλου Παυλίνη εἰς τὸ ἔργον του «Ἡ ἱστορία τῆς Γυμναστικῆς». Τὰς μεταφέρω ἐδῶ διὰ νὰ δοθῇ μία εἰκὼν τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἀμιγοῦς ἀθλητισμοῦ εἰς τὴν διάπλασιν τῶν λαῶν, ἰδίᾳ δὲ τοῦ ἑλληνικοῦ, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἀναπτύξεως τῶν εἰρηνοφίλων αἰσθημάτων αὐτοῦ: «Οἱ Ἕλληνες, πολεμικὰ ἀγωνίσματα δὲν ἠνείχοντο... Διότι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς παρουσίασε καὶ τοῦτο τὸ θαυμάσιον. Ἐνῷ διαρκῶς ἐπεστρατεύετο, οὐδέποτε ὑπῆρξεν στρατιώτης. Διὰ τοῦτο τὰ ἀγωνίσματά του εἶχον ληφθῆ ἀπὸ τὰς εἰρηνικὰς ἀσχολίας... Τὰ ὁπλομαχητικὰ ἀγωνίσματα οὐδέποτε ηὐδοκίμησαν... Οἱ Ρωμαῖοι, λαὸς κατώτερος, οὐδέποτε ἔδωσαν τὴν σημασίαν τὴν ὁποίαν ἔδωσαν οἱ Ἕλληνες εἰς τὰς εὐγενεῖς ἀσχολίας τοῦ ἐλευθέρου καὶ ἀνωτέρου ἀνθρώπου».

VI. Συμπεράσματα.

Ἐκ τῆς ὅλης ὡς ἀνωτέρω ἀναπτύξεως τοῦ θέματος, προέκυψε κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον ἡ ἐπωφελὴς ἐπίδρασις τοῦ ἀθλητισμοῦ εἰς τὰς διεθνεῖς σχέσεις. Ὁ ἀθλητισμὸς ἐνυπάρχων ἔμφυτος εἰς τὴν ἀνθρωπίνην προσωπικότητα, ἐνεργεῖ διαπλαστι-

«...Τί νὰ γράψω;;;...»

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. ΣΠ. ΠΗΛΟΥ

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΣΑΝ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

.. Οἱ ἐξετάσεις τῆς Σχολῆς Ἀρχιφυλάκων πλησιάζουν... Ἡ μέρα τῆς «μεγάλης κρίσεως» καὶ τῆς κοπιαστικῆς δοκιμασίας ὅπου νάναι φτάνει... καὶ τὴ μέρα αὐτὴ τὴν ἀτενίζουν μὲ πολλὴ ἀγωνία οἱ πιὸ πολλοὶ ὑποψήφιοι. Διαβασμένοι εἶναι βέβαια καὶ πανέτοιμοι... Ἀλλά... νά! ἡ τύχη τους θὰ κριθῆ, κατ' ἀρχήν, ἀπὸ τὴν ἔκθεση... Κι' αὐτὸ εἶναι ποὺ τοὺς φοβίζει καὶ μπλέκει κάπως τὰ πράγματα...

Γιατὶ ἂν μὲν τύχη ἕνα γνωστὸ θέμα καὶ συμβῆ νὰ βρεθοῦν καὶ αὐτοὶ σὲ καλὴ ψυχικὴ διάθεση, τότε ἔχει καλῶς... Ἂν ὅμως, θεὸς φυλάξοι!, παρεμβληθῆ καμμιὰ ἀναποδιὰ τότε πᾶνε ὅλα χαμένα... Καὶ ἡ μελέτη, καὶ οἱ κόποι, καὶ οἱ θυσίες καὶ τὸ ἔτος ὁλόκληρο... Αὐτὴ ἡ σκέψη ἐπαυξάνει τὸ καθιερωμένο «τράκ», καὶ τὴν παράξενη φοβία ποὺ περιτριγυρίζει κάθε ὑποψήφιο σ' ὅλες τὶς Σχολές, τὴν ὥρα ποὺ σκύβει μπροστὰ στὴν κόλλα του γιὰ ν' ἀναπτύξῃ ἕνα ὁποιοδήποτε θέμα ἐκθέσεως...

Πῶς, τάχα, νὰ καταφέρῃ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτὴν τὴν παράξενη φοβία ποὺ τὸν τυραννᾶ;

Ἔτσι, μὲ κάποιο χαριτωμένο δέος, ἀνοίγονται αὐτὴν τὴν ἐποχὴ βιβλία ἐκθέσεων, ξεφυλλίζονται παληὰ τετράδια, διατυπώνονται καὶ ἀποστηθίζονται ρητορικοὶ πρόλογοι καὶ ἐπίλογοι, καταστρώνονται σχέδια καὶ γίνονται μελέτες καὶ ἐπεξεργασίες λογιῶν - λογιῶν θεμάτων...

Κι' ὅλα ἐτοῦτα μετὰ «φόβου θεοῦ» καὶ «ἐν βρασμῷ ψυχικῆς ὁρμῆς».

... Ἐκφράζοντας, λοιπόν, αὐτὴ τὴν ἀνησυχία τῶν ἐξεταστικῶν περιόδων μερικοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους ὑποψηφίους τῆς Σχολῆς Ἀρχιφυλάκων, διετύπωσαν πρόσφατα μιὰ θερμὴ παράκληση πρὸς τὸ περιοδικὸ αὐτό.

Παρεκάλεσαν, δηλαδή, παράλληλα μὲ τὴν ἀξιόλογη λογοτεχνικὴ ὕλη του, νὰ προστεθῆ καὶ μιὰ στήλη σχετικὴ μὲ τὸ μάθημα τῆς ἐκθέσεως, μὲ τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν ἀσχολήθηκεν ὡς τὰ τώρα, καίτοι αὐτὸ τὸ μάθημα εἶναι τὸ πιὸ νευραλγικὸ τῶν εἰσαγωγικῶν τους ἐξετάσεων.

Ἔτσι, τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», ποὺ ὁλοένα πλουτίζονται μὲ νέες ἐνδια-

---

κῶς εἰς τοὺς χαρακτῆρας τῶν ἀνθρώπων, προάγει τὸν πολιτισμὸν αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πλαίσια τοῦ πολιτισμοῦ, ἀναπτύσσει κατὰ τρόπον ἔντονον τὰς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐκ παραλλήλου προάγει καὶ τὰς διεθνεῖς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ὑπόθεσις τῆς ἀθλητικῆς ἰδέας, ἀποτελοῦσα τὴν συνισταμένην τῶν ἀθλητικῶν δυνάμεων τῶν ἐθνῶν, ἀναπτυσσομένη καὶ ἐξελισσομένη εἰς διεθνὲς πεδίον δράσεως, εἶναι δυνατὸν νὰ καταστῆ ἐκ τῶν πλέον σοβαρῶν παραγόντων τῆς εἰρηνικῆς συνεργασίας τῶν λαῶν. Ὁ ἀθλητισμὸς δύναται νὰ καταστῆ ὁ ἀλάνθαστος ὁδηγὸς τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὴν ἱστορικήν της ἐξέλιξιν καὶ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν δημιουργίαν πολιτισμοῦ ἀξίου τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως. Νὰ ἀναπτύξῃ καὶ ἐνδυναμώσῃ τὴν πνευματικότητα τῶν λαῶν, ἵνα οὗτοι πορευθοῦν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν πεπρωμένων των καὶ τοῦ προορισμοῦ των. Χρειάζεται ὅμως πρὸς τοῦτο διαρκὴς καὶ ἔντονος δραστηριότης, ὀργάνωσις τῶν ἀθλητικῶν δυνάμεων τῶν ἐθνῶν, πρὸ πάντων δὲ τούτων ἐπικράτησις τῆς ἀθλητικῆς ἰδέας εἰς τὴν διεθνῆ πολιτικὴν κονίστραν. Αἱ διεθνεῖς πολιτικαὶ ὀργανώσεις χρειάζεται νὰ ἀναπτύξουν τὴν ἀθλητικὴν δραστηριότητα τῶν λαῶν, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι συντελοῦν τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν διεθνῶν σχέσεων καὶ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινοῦ πόθου τῆς ἀνθρωπότητος διὰ τὴν ἑδραίωσιν μιᾶς διαρκοῦς εἰρήνης καὶ εὐημερίας.

ΑΝΑΣΤ. ΣΥΦΑΝΤΟΣ

φέρουσες μελέτες, ἐπιθυμώντας νὰ προσφέρουν μιὰ μικρὴ ὑπηρεσία στοὺς τόσο συμπαθεῖς ἀστυνομικοὺς ἀναγνῶστες των ποὺ ἑτοιμάζονται νὰ διαγωνισθοῦν στὶς ἐξετάσεις τῶν 'Αστυνομικῶν Σχολῶν, ἐγκαινιάζουν ἀπὸ σήμερα μιὰ καινούργια φιλολογικὴ στήλη ἀφιερωμένη στὸ σοβαρὸ ἐτοῦτο θέμα τῆς ἐκθέσεως, εὐχόμενα συγχρόνως «καλὴν ἐπιτυχίαν» σὲ ὅλους.

Μά, δὲν εἶναι μονάχα αὐτὸς ὁ λόγος ποὺ ὑπαγορεύει ἐτοῦτες τὶς γραμμές. Εἶναι καὶ κάποιος ἄλλος βαθύτερος ποὺ ἀποβλέπει στὴν ἀνύψωση τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου τῶν κατωτέρων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, οἱ ὁποῖοι ἀδιάκοπα - λόγῳ τῆς φύσεως τῆς δουλειᾶς τους—ἐκφράζονται κατὰ τρόπον ὑπεύθυνον γραπτῶς καὶ προφορικῶς. Συντάσσουν, δηλαδή, ἐγγραφὲς στὰ σημειωματάριά των, καταθέτουν ὡς μάρτυρες στὰ δικαστήρια, ὑποβάλλουν ἀναφορές, ἀπευθύνουν συστάσεις, ἐπιλύουν διαφορές. Δηλαδὴ κάθε μέρα δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ συντάσσουν ἕνα σωρὸ ἐνδιαφέρουσες ἐκθέσεις, γύρω ἀπὸ χίλια δυὸ θέματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

Μὲ ὅλα ἐτοῦτα τὰ ζητήματα θ' ἀσχοληθοῦμε στὶς ἑπόμενες γραμμές.

ΓΕΝΙΚΑ ΠΕΡΙ ΕΚΘΕΣΕΩΣ

'Η ἔκθεση δὲν εἶναι ἕνα θεωρητικὸ μάθημα, χρήσιμο μονάχα γιὰ τὶς σχολικὲς ἐξετάσεις—ὅπως ἐσφαλμένα νομίζουν μερικοί.

Δὲν εἶναι κἂν μάθημα. Εἶναι ἡ πιὸ πρακτικὴ καὶ ἡ πιὸ συνηθισμένη ἔκφραση τῶν αἰτημάτων τῆς ζωῆς ποὺ ἀγκαλιάζει ὅλα τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα θέματα τῆς βιοπάλης, κι' ἕνας σοβαρὸς παράγων κοινωνικῆς ἐπιτυχίας. Εἶναι, περίπου, ὁ ἀγέρας ποὺ ἀναπνέει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνῃ τὸν κόσμο ὡς τὴν ὕστερη πνοή του.

Μονάχα ὅταν κατανοηθῇ ἀπόλυτα αὐτὴ ἡ ἁπλῆ ἀλήθεια, ἡ ἔκθεση θὰ παύσῃ νἄναι «μπαμπούλας» καὶ θὰ ἐκλείψῃ τὸ τράκ τῶν ἐξετάσεων.

"Ας ἰδοῦμε ἀπὸ κοντὰ τὸ θέμα, παίρνοντας γιὰ παράδειγμα ἐσένα τὸν ἴδιο, φίλε, ποὺ διαβάζεις ἐτούτη τὴν ὥρα τὶς γραμμὲς αὐτές.

Πῆγες σ' ἕνα κινηματογράφο, εἶδες ἕνα ὡραῖο ἔργο, κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο ἀντάμωσες ἕνα γνωστό σου, στὸν ὁποῖον δ ι η γ ε ῖ σ α ι τὸ ἔργο ποὺ παρακολούθησες. Τὶ κάνεις τότε; Μιὰ προφορικὴ ἔκθεση. Καὶ τὴν συντάσσεις μ' ἕνα χαριτωμένο τρόπο, ἀβίαστα, δίχως φοβία. Τί εἶναι ἐδῶ ἡ ἔκθεση; Σχολικὸ μάθημα; ἢ ἕνα μέσον ἐπικοινωνίας μ' ἕνα συνάνθρωπό σου;

"Αλλοτε πάλι κάθισες κάποια νύχτα νὰ γράψῃς ἕνα γράμμα στοὺς γονεῖς σου, στὸ χωριό. Τοὺς ἀ φ η γ ε ῖ σ α ι γεγονότα ἀπ' τὴ ζωή σου, π ε ρ ι γ ρ ά φ ε ι ς τὴν κατάστασή σου, διατυπώνεις τὴ γνώμη σου γιὰ μερικὰ θέματα ποὺ τοὺς ἐνδιαφέρουν... Τὶ ἔκανες καὶ πάλι; Τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ ἔκθεση... Καὶ μάλιστα γραπτὴ αὐτὴ τὴ φορά...

Μιὰ ἄλλη φορὰ βρέθηκες σὲ μιὰ συγκέντρωση, σ' ἕνα φιλικό σου σπίτι, σ' ἕνα χορό... Κάποιος μίλησε γιὰ ἕνα θέμα ποὺ τὸ εἶχες μελετήσει... Δὲν τὰ εἶπε καλὰ καὶ θέλησες νὰ τὸν ἀντικρούσῃς... Πῆρες, λοιπόν, τὸ λόγο, ἔ φ ε ρ ε ς ἐ π ι χ ε ι ρ ή μ α τ α, ἀνέπτυξες ἰδέες καὶ τὸν ἀντέκρουσες... Δὲν ἔχει σημασία ποιὸ ἦταν ἐκεῖνο τὸ θέμα ποὺ καταπιάστηκες... Μπορεῖ νὰ ἦταν ἕνας ποδοσφαιρικὸς ἀγώνας, ἕνα ἔγκλημα, ἕνας γάμος, μιὰ ἐκδρομή... Σημασία ἔχει ὅτι κι' ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔ κ θ ε σ η ἔκανες, ἐκφράζοντας προφορικὰ τοὺς στοχασμοὺς καὶ τὶς ἰδέες σου.

Τὸ ἴδιο κάνεις κάθε στιγμή, μιλώντας ἢ γράφοντας. Καὶ δὲν νοιώθεις κανένα φόβο γι' αὐτό.

Τώρα, ἂν σοῦ ποῦν τὸ ἔργο ποὺ εἶδες, ἢ τὸ γράμμα ποὺ ἔγραψες νὰ τὸ ἐπαναλάβῃς σὲ μιὰ κλειστὴ αἴθουσα, μέσα σὲ δυὸ ὧρες, κι' ἂν σοῦ ποῦν ἀκόμα ὅτι αὐτὸ τὸ γραπτό σου θὰ τὸ βαθμολογήσουν μαζὶ μὲ ἄλλα χίλια γραπτά, δὲν θὰ νοιώσῃς τὴν ἴδια ἄνεση... Θὰ τρομάξῃς, θὰ πάθῃς τράκ, θὰ σπάσῃς τὸ κεφάλι σου νὰ βρῇς μεγα-

λόπρεπες φράσεις καὶ σπουδαιοφανεῖς λέξεις γιὰ νὰ ἐντυπωσιάσῃς, γιὰ νὰ ξεπεράσῃς τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ ἐπιβληθῇς...

Ἔ! λοιπόν, ξέρεις τὶ εἶναι αὐτὸς ὁ φόβος ποὺ σὲ συνέχει;... Εἶναι ἕνα σύμπλεγμα ἐγωισμοῦ, σὲ λανθάνουσα κατάσταση, ποὺ θέλει νὰ σὲ κάνῃ νὰ ξεπεράσῃς τὶς δυνάμεις σου καὶ νὰ ἁπλώσῃς τὸ χέρι σου ἐκεῖ ποὺ δὲν φτάνει.

Ἔτσι, χάνεις τὴν ἁπλότητά σου, βάζεις σκληρὸ κολλάρο, ντύνεσαι ἐπίσημα καὶ παριστάνεις τὸ σπουδαῖο. Ἀλλὰ τὸ ἐπίσημο ἔνδυμα δὲν ταιριάζει ὅλες τὶς ὧρες, οὔτε σ' ὅποιον - ὅποιον. Ἂν ἔγραφες ἁπλᾶ — ὅπως ἔγραψες τὸ γράμμα στοὺς γονεῖς σου—ἂν δὲν κοίταζες νὰ δανεισθῇς ξένες ἰδέες καὶ νὰ σηκώσῃς τὸ ἀνάστημά σου πάνω ἀπ' τὸ φυσικό σου ὕψος, ἂν ἔφτειαχνες μικρὲς φρασοῦλες καὶ χρησιμοποιοῦσες λέξεις ποὺ τὶς καταλαβαίνεις καὶ ποὺ καὶ ἄλλες φορὲς τὶς χρησιμοποίησες, τότε ἴσως νὰ εἶχες ἐξασφαλισμένη τὴν ἐπιτυχία. Τὶ σὲ νοιάζει ἂν δίπλα σου ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ποὺ γράφουν; Ἐσὺ κλείσου στὸν ἑαυτό σου. Πᾶρε ἀπ' αὐτὸν ὅ,τι ἔχει νὰ σοῦ δώσῃ, κι' ἂς εἶναι καὶ φτηνὸ ὑλικό. Κάμε ἕνα σχέδιο καὶ ἐκδηλώσου ὅπως ἐκδηλώνεσαι, χωρὶς νὰ φοβᾶσαι καὶ χωρὶς νὰ νοιώθῃς κατάθλιψη.

Ἡ ἔκθεση τῶν ἐξετάσεων δὲν εἶναι ἐπίδειξις γνώσεων. Εἶναι ἕνας τρόπος γιὰ νὰ ἰδῇ ἡ Ἐπιτροπὴ ποὺ σὲ κρίνει πῶς μπορεῖς ν' ἀντιμετωπίσῃς μιὰ φιλολογικὴ κατάσταση μὲ ψυχραιμία καὶ μὲ χάρη.

Θὰ προστεθῇ, βέβαια, κι' ἕνας μεγάλος παράγων ποὺ θὰ κλίνῃ ἀναλόγως τὴν πλάστιγγα: ὁ παράγων ὀρθογραφία. Αὐτὴ εἶναι ζήτημα μελέτης. Εἶναι τοποθετημένη μέσα σὲ καλούπια. Ἔχει κανόνες, γιὰ τοὺς ὁποίους θὰ μιλήσουμε πάρα κάτω.

Ἡ διατύπωση ὅμως οὔτε ζήτημα μελέτης εἶναι, οὔτε ἰδιαίτερους κανόνες ἔχει, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ γενικὴ ἀρχὴ τοῦ προλόγου, τοῦ κυρίως θέματος καὶ τοῦ ἐπιλόγου.

Ἡ διατύπωση εἶναι κάτι ἐντελῶς δικό σου. Εἶναι ἡ σφραγίδα σου. Ἂν χρησιμοποιήσῃς, λοιπόν, ξένη σφραγίδα διαπράττεις ἀπάτη καὶ ζημιώνεσαι.

Αὐτὸ τὸ κακὸ κάμουν τὰ διάφορα βιβλία ἐκθέσεων ποὺ κυκλοφοροῦν καὶ τὰ ὁποῖα δὲν σοῦ δίνουν γενικὲς κατευθύνσεις καὶ ὁδηγίες, ἀλλὰ σοῦ παρουσιάζουν ἕτοιμες ἐκθέσεις. Κι' ἐσὺ τὶς ἀποστηθίζεις καὶ τὶς γράφεις.

Ἔτσι, παρουσιάζεται μερικὲς φορὲς τὸ φαινόμενο νὰ μοιάζουν μεταξύ τους 100 ἢ καὶ 200 γραπτά, ὁπότε ἡ Ἐπιτροπὴ καταλαβαίνει τὴν ἀντιγραφὴ καὶ γίνεται αὐστηρὴ στὴν κρίση της.

Μερικοὶ φίλοι κάμουν ἄλλη δουλειά, πιὸ ἀθῶα κατὰ τὴ γνώμη τους. Ἔχουν ἕτοιμο ἕνα πρόλογο ποὺ τὸν τοποθετοῦν σ' ὁποιαδήποτε ἔκθεση καὶ ἔχουν ἥσυχο τὸ κεφάλι τους.

Ἀλλὰ κι' αὐτὸ εἶναι ἀντιγραφὴ καὶ κατεβάζει τὸ ἐπίπεδο τῆς ἐπιτυχίας τῶν διαγωνιζομένων.

Διαγωνισμὸς θὰ πῇ ἄσκησις, καὶ ἡ ἄσκησις προϋποθέτει προσωπικὸ κόπο.

Ἀντί, λοιπόν, νὰ ζαλίζῃς τὸ κεφάλι σου ἀποστηθίζοντας ξένες ἐκθέσεις, γιὰ νὰ ἐξαπατήσῃς τὴν Ἐπιτροπή, μάθε καλύτερα νὰ ἐκφράζεσαι. Καὶ θὰ ἐκφράζεσαι καλύτερα ὅταν κάθε τι ποὺ γράφεις εἶναι δικό σου, εἶναι προϊὸν τῆς σκέψης σου, τῆς φαντασίας σου, τοῦ κόπου σου.

Καὶ τὸ μικρὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας εἶναι οἱ μικρὲς - μικρές, ἁπλές, φρασοῦλες ἀραδειασμένες μὲ τάξη, μὲ ρῆμα, ὑποκείμενο καὶ ἀντικείμενο.

Μὴν ἁπλώνῃς τὰ χέρια στὴν ξένη πνευματικὴ ἰδιοκτησία. Εἶναι σὰν νὰ βάζῃς ἕνα παπούτσι 6 - 7 πόντους μεγαλύτερο ἀπ' τὸ πόδι σου. Τρέχοντας θὰ σκοντάψῃς καὶ θὰ γελοιοποιηθῇς.

Μπὲς μέσα στὴν αἴθουσα μὲ πανοπλία τὶς γνώσεις σου. Στάσου ψύχραιμα ν' ἀκούσῃς τὸ θέμα. Στὴ συνέχεια ἀνάπτυξέ το μέσα στὴ σκέψη σου. Ὕστερα φτειάξε ἕνα σκελετό. Ἕνα χαρακτηριστικὸ πρόλογο, μερικὰ σημεῖα τοῦ κυρίως θέματος κι' ἕνα ὄμορφο ἐπίλογο.

Τέλος πιάσε τὴν πέννα καὶ γράφε ἐλεύθερα, ὅσα προηγουμένως ἔχει ἐπεξεργασθῆ ἡ σκέψη καὶ ἡ φαντασία σου. Μ' αὐτὸ μονάχα τὸν τρόπο πλησιάζεις στὴν ἐπιτυχία.

Αὐτὰ κατ' ἀρχὴν θὰ ἤθελα νὰ σοῦ πῶ, φίλε ἀναγνώστη, πρὶν διαβῶ τὸ λουλουδιασμένο κατώφλι τῆς ἐκθέσεως. Αὐτὰ καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα.

Ἡ ἱστορία τῆς ἐκθέσεως δὲν ἐνδιαφέρει αὐτὴ τὴ στήλη. Ὅμως μὴν ξεχνᾶς ὅτι ἡ ἔκθεση ξεκίνησε κάποτε ἀπὸ τὶς σπηλιὲς καὶ τὰ φαράγγια τοῦ πρωτόγονου ἄνθρωπου σὰν κραυγή, σὰν μουρμουρητό, σὰν τραγούδι, σὰν προσευχή, σὰν ὕμνος...

Ὕμνος στὴν ἀνατολὴ τοῦ χρυσοῦ ἥλιου ποὺ ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν προέλευσή του... Ὕμνος στὴ μεγαλόπρεπη βροντὴ καὶ ἀστραπή, ποὺ τὶς νόμιζε τρομερὲς θεότητες... Ὕμνος στὴ γέννηση ἑνὸς παιδιοῦ, στὸ θάνατο ἑνὸς γείτονα, στὸ βέλασμα τῶν προβάτων, στὴν πολύχρωμη ἄνοιξη, στὸ βλοσυρὸ χειμώνα...

Ἡ φαντασία ὑπῆρξεν ἡ μάννα τῆς ἐκθέσεως, πρὶν ἀκόμα ὁ ἄνθρωπος μορφωθῆ. Αὐτὴ ξύπνησε καὶ γλυκονανούρισε τὰ πιὸ εὐγενικὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα, καὶ τὰ ὁμορφόντυσε μὲ τὴ γαλάζια ἀμφίεση τῆς λογοτεχνίας, ποὺ φούντωσε στὶς κατοπινὲς ἐποχὲς καὶ διεδραμάτισε ἕνα πολύτιμο ρόλο στὴν ἄνθηση τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ αἰώνα μας.

Πολλὰ χρόνια πρὶν ὁ ἄνθρωπος ντυθῆ τὴ στολὴ τοῦ ἀστροναύτη καὶ ἀνέβη ψηλὰ στὸν κόσμο τοῦ Ἀπείρου, εἶχε συλλάβει καὶ περιγράψει τὸ πέταγμα αὐτὸ ἡ φαντασία ἑνὸς μυθιστοριογράφου...

Πολλὰ χρόνια πρὶν ἀντηχήσῃ τὸ κήρυγμα τοῦ Ναζωραίου στὴ γῆ, ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ διανόηση εἶχε ἐκφράσει τὶς ἀκατάλυτες ἀλήθειες τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, μ' ἕνα τρόπο ἐκπληκτικὰ προδρομικό...

Τὰ ἐνθουσιώδη θούρια ἑνὸς ποιητῆ συνετέλεσαν στὴ νίκη τῶν Σπαρτιατῶν στὸ Β' Μεσσηνιακὸ πόλεμο. Ναί! «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος». Καὶ ὁ λόγος εἶναι ὅπλο καὶ δύναμη τρομερὴ σὲ χέρια ἐπιδέξια.

Καὶ αὐτὸ τὸ ὅπλο τὸ χρησιμοποιοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σήμερα πρὸς κάθε κατεύθυνση.

Τὸ χρησιμοποιοῦν σὰν προπαγάνδα, σὰν διαφώτιση, σὰν ἐνημέρωση τῆς κοινῆς γνώμης...

Ὑπὸ αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπάρχουν στὴν ἐποχή μας ἄνθρωποι, ποὺ δὲν ξέρουν νὰ ἐκφράζωνται καὶ νὰ διατυπώνουν τοὺς στοχασμούς των σωστά, ἰδιαιτέρως ὅταν διαδραματίζουν κάποιον ρόλο στὴν κοινωνικὴ ζωὴ τοῦ τόπου των.

Ἡ ἔκθεση, λοιπόν, δὲν εἶναι μάθημα. Εἶναι ἀνάγκη καὶ αἴτημα τῆς ζωῆς. Εἶναι ὁ ἄξονας γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖον κινούμεθα ὅλοι.

Γι' αὐτὸ καὶ ἔχομε ὑποχρέωση νὰ μάθωμε τὰ μυστικά της, ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ τὴν χρησιμοποιοῦμε ἐπωφελῶς.

(Συνεχίζεται)

ΕΟΡΤΕΣ ΓΙΑ ΤΑ 40 ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Α. ΣΥΦΑΝΤΟΥ**

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, εἶχε τὴν εὐτυχῆ ἔμπνευσι νὰ ἐκδώση ἕνα πολὺ παραστατικὸ λεύκωμα, μὲ τὴν εὐκαιρία ποὺ τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα, συμπλήρωσε, τὸ ἔτος 1961, σαράντα χρόνια ἀπὸ τῆς συστάσεώς του.

Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Σώματος κ. Θεόδωρος Ρακιντζῆς, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ φορεὺς τῆς ὅλης ἐμπνεύσεως, ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸ πολὺ κοινὸ νὰ μάθη τὴν ἱστορία τοῦ Σώματος καὶ τὴν πολυσχιδῆ δράση του μέσα στὰ πλαίσια τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ διαστήματος.

Ἔδωσε ἐπίσης τὴν εὐκαιρία, στοὺς νεωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, μὲ μιὰ σειρὰ παραστατικῶν ἀφηγήσεων, νὰ διδαχθοῦν τόσα πολλά, ἀπὸ τὴν δράση τοῦ Σώματος καὶ τὶς θυσίες ποὺ προσέφερε γιὰ τὴν ἐδραίωσή του.

Ὑπῆρξε, πράγματι, πολὺ ἐπιτυχὴς ἡ ἐνέργεια αὐτή, ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψει μας τὰ τόσα σχόλια ποὺ εἶδαν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ἐδῶ στὴν Πάτρα καὶ τὰ τόσα ἄλλα ποὺ ἀκούστηκαν, ἐπάνω στὸ θέμα αὐτό.

Ἀπ' αὐτὰ τὰ σχόλια, μεταφέρω ἐδῶ μερικά, τὰ πλέον ἀντιπροσωπευτικά.

Πρόκειται, κατ' ἀρχήν, γιὰ ἕνα χρονογράφημα τῆς διευθυντρίας τῆς ἐφημερίδος «Πελοπόννησος» ἐξαιρετικῆς λογοτέχνιδος κ. Γιώτας Παπαγγελούτσου, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ σαράντα χρόνια τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων», εἰς τὸ ὁποῖον ἀντικατοπτρίζεται ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θαυμασμὸς πρὸς τὸ Σῶμα.

«Σαράντα χρόνια ἡ Ἀστυνομία Πόλεων ἔκαμε τὸ πιὸ θαυμάσιο ἔργο, ποὺ τὸ » διαπνέει ἀπὸ τὴν πρώτη ὡς τὴν τελευταία γραμμή, ὁ ἐνθουσιαστικὸς ἄνεμος διὰ » τὴν κοινωνικὴ ἀσφάλεια καὶ τάξη. Κάθε ὄργανο τῆς Ἀστυνομίας, εἴτε ἀνήκει στὸν » Τουρισμό, εἴτε στὴν Ἀγορανομία, εἴτε στὴ Διαφώτιση, εἴτε στὴν Ἐγκληματολογία, » εἴτε στὴν Τροχαία, κυριαρχεῖται, σχεδὸν ἀπόλυτα, ἀπὸ τὴν πίστη καὶ τὴν ἀφοσίωση. » Μὲ ἀνυπόμονο καὶ ἐρευνητικὸ πνεῦμα προχώρησε στὸ ἐπίμοχθο ἔργο της. Φωτεινὰ » σύμβολα στάθηκαν καὶ στέκονται σὲ ὅσων τὴν καρδιὰ ἀντήχησε ὁ παλμὸς τοῦ » καθήκοντος.

«Καὶ εἶναι πάρα πολλοὶ ἐκεῖνοι, ποὺ μέσα στὸ βουερὸ ρεῦμα τῶν κακῶν στιγ- » μῶν, ὑπηρέτησαν τὸ ἀληθινὸ νόημα τῆς Πατρίδος των. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖον καὶ » στὰ κατορθώματά τους βρίσκεται ἡ μεγαλωσύνη τοῦ Σώματος αὐτοῦ. Καὶ ἂν ἡ » ἱστορία κατώρθωσε νὰ συμπυκνώση τὶς κορυφές της, ἡ Ἀστυνομία Πόλεων θὰ » εἰσωρμοῦσε, μὲ τὴν ἔμψυχη λάβα της νὰ καταλάβη τὴν ἡρωικότερη θέση. Δὲν ὑπάρ- » χει τόπος, δὲν ὑπάρχει χῶρος, ποὺ νὰ μὴν ἐπέρασε ἡ Ἀστυνομία Πόλεων καὶ νὰ » μὴν ἔφερε τὴ μεταβολή.

«Τὰ σαράντα χρόνια τῆς παρουσίας της εἶναι ὑπερπλήρη , γιατὶ στάθηκαν σὰν » σιδερένιες ἀψῖδες πάνω ἀπὸ τὴ φύλαξη τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ δίκτυο τῶν κοινωνικῶν » νόμων, ποὺ διατρέχει τὴ φλογερὴ τροχιὰ τῆς ζωῆς, ἐφαρμόζεται καὶ παρακολου- » θεῖται ἀπὸ τὸν ἄγρυπνο αὐτὸ φρουρό, ποὺ παραστέκει καὶ ἐνσαρκώνει τὸ πνεῦμα » τῆς ἡσυχίας. Γιὰ τοῦτο, ἦρθε ἡ ὥρα νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴ συνείδηση τοῦ Σώματος » αὐτοῦ, ποὺ ἐπὶ σαράντα ὁλόκληρα χρόνια, κατώρθωσε μὲ τὶς θυσίες του καὶ τὸν » ἀγῶνα του νὰ δώση ὄχι μόνον μορφὴ πολιτισμοῦ στὸ τόπο, ἀλλὰ καὶ νὰ σμιλέψη » μέσα στὸ ζοφερὸ χάος τῶν ἐπαναστατημένων ἀντιλήψεων, μέσα στὴν καυτερὴ » ἀναταραχὴ καὶ τὸν τραγικὸ τόνο τοῦ κομμουνισμοῦ, τὴν ἐλευθερία.

«Ἐπεδόθη ἀκόμα στὸ ρετουσάρισμα τῆς καθημερινῆς ζωῆς, δημιουργώντας τὴν » ἐμπιστοσύνην τῶν ἀνθρώπων. Μπορῶ νὰ πῶ ἀκόμα, πὼς ἐμεγάλωσε τὴν ἐποχή » μας καὶ ἔγινε Σῶμα ἀναγκαιότητας. Δέχτηκε ὅλες τὶς ἀντιστάσεις καὶ αὔξησε τὸ

» μαχητικό της αἴσθημα, ἐκδηλώνοντας ρωμαλέα παντοῦ τὴ δραστηριότητά της. » Δὲν θὰ ξεχάση κανεὶς τὸν ἀσταμάτητο ἀγῶνα, ποὺ ἔκαμε ἡ Ἀστυνομία Πόλεων » στὰ σαράντα αὐτὰ χρόνια. Δημιούργησε, δούλεψε, σάλπισε, θυσιάστηκε καὶ δὲν » ἐγνώρισε ἀνάπαυση. Μὲ ἀποτέλεσμα τὴν συσσώρευση μόνον τῶν τιμῶν. Ἡ καθο- » λικὴ ψυχὴ τῆς Ἀστυνομίας σχηματίζει ἕνα κύκλο τόσο τέλειο, ποὺ τὸν ζηλεύουν » καὶ οἱ ξένοι. Ἡ πλήρης ἐξέλιξή της καθὼς καὶ τὸ εὔρωστο πλῆθος τῶν ὀργάνων της » θριαμβεύει καθημερινὰ καὶ ξεπερνάει πολλὲς πραγματικότητες.

«Ὑπάρχει ἡ γοργότητα καὶ ἡ ἀρετὴ τῆς αὐστηρῆς πίστης πρὸς τὸ καθῆκον. » Αὐτὴ διαθέτει καὶ τὴν μυστικὴ δραστηριότητα ποὺ ζῆ μέσα στὴ σκιὰ καὶ τὴ σιωπή. » Πόσες φορὲς δὲν ξεπέρασαν τὴν συνηθισμένη περίπτωση ἑνὸς ἀστυνομικοῦ καὶ πό- » σες φορὲς δὲν ἐνεσάρκωσαν τὸ ὑπερφυσικὸ τοῦ ἥρωα ; Κέρδισαν πάνω στὸ λειτούρ- » γημά τους πολλὲς ἠθικὲς εὐλάβειες, ἀλλὰ ἔδωσαν καὶ τὴ ζωή τους καὶ ἐχάρα- » ξαν ἕνα φωτεινὸ σταυρὸ στὸν οὐρανὸ τοῦ μεγάλου καθήκοντος.

«Τὸ εἰδικὸ αὐτὸ σῶμα ἐξέδωσε τώρα συμπεπυκνωμένη σ' ἕνα βιβλίο του τὴν » τεσσαρακονταετῆ δράση του. Μοῦ ἔκαμαν ἐντύπωση τὰ θύματα ποὺ ὑπάρχουν » σὲ μικρὲς φωτογραφίες. Περιβάλλονται ὅλοι ἀπὸ ἕνα εἶδος παρνασσιακοῦ φωτός, » ποὺ κάνει τὸ ἀνώνυμο ἔργο τῆς θυσίας τους νὰ χαράσσεται στὶς πιὸ γυαλιστερὲς » μετάλλινες πλάκες τῆς ἀθανασίας.

«Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἀντικρύση κανεὶς ὅλους αὐτοὺς μεμονωμένα καὶ δίχως δεσμὸ » μεταξύ τους. Πρέπει νὰ τοὺς συγκεντρώση κανεὶς ὅλους σ' ἕνα φινάλε καὶ σὲ μιὰ » σύνθεση, ποὺ πίσω τους ὡρθώθηκε ἡ τάξη καὶ ὁ νόμος.

«Σὰν πιστὴ ἐπικαλοῦμαι μὲ τὴ σκέψη μου ὅλα αὐτὰ τὰ νέα παιδιά, ποὺ ἔδωσαν » τὸ αἷμα τους διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν μὲ τὴν ἄκαμπτη θέλησή τους τὴν ὑπόθεση τῆς » Πατρίδας τους. Ἦταν οἱ τελευταῖοι προασπιστές; Ὄχι. Οἱ φύλακες αὐτοὶ θὰ ἀνα- » φαίνωνται πάντα καὶ πάντα θ' ἀνεμίζουν σὰν σημαία πάνω ἀπὸ τὸν κόσμο τὴν » παρουσία τους καὶ τὴ θυσία τους καὶ θὰ βαδίζουν στὸ πλατὺ δρόμο, ποὺ ὁδηγεῖ τὸ » καθῆκον καὶ ἡ θυσία.

Ἐπίσης μεταφέρουμε ἐδῶ, μερικὰ ἀποσπάσματα, ἀπὸ τὴ φιλολογικὴ στήλη τοῦ «Πελοποννησίου» τῆς ἰδίας ἐφημερίδος.

Τὸ Περιοδικὸν «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», ποὺ ἀποκρυπτογραφεῖ τοὺς μόχθους » καὶ τὶς θυσίες τῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, στὴν ἐμπέδωση τῆς τάξεως, » εἶχε μία πρώτης τάξεως πρωτοβουλία. Ἐξέδωκε ἐπ' εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως » 40 χρόνων δράσεως τοῦ εὐγενοῦς Σώματος, ἀναμνηστικὸν λεύκωμα, ποὺ ἀποτελεῖ » ἀληθινὸ ἱστορικὸ ντοκουμέντο. Ὁ λαὸς τῶν Πατρῶν περιβάλλει μὲ ἀγάπην καὶ » στοργὴν τὰ ὄργανα τῆς τάξεως. Γνωρίζει τοὺς μόχθους καὶ τὶς θυσίες τους. Τὰ » γλίσχρα οἰκονομικά τους μέσα. Τὸ κοπιαστικὸ ξενύχτι. Τὸ κυνήγι τῶν κακοποιῶν. » Τὴν ἀνιδιοτέλεια καὶ τὴν ἀντικειμενικότητά τους.

«Ἀπ' ὅλες τὶς δημόσιες ὑπηρεσίες, ἀπ' ὅλους τοὺς Ὀργανισμούς, ἡ ὑπηρεσία » αὐτή, ἐργάζεται παραδειγματικῶς καὶ ὑποδειγματικῶς.

. . . . . .

. . . . . .

«Ἡ Ἀστυνομία προώδευσε στὴν Ἑλλάδα, γιατὶ εἶχε μαζί της τὴν ἐκτίμηση » καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ λαοῦ. Κατέστη δημοφιλής, γιατὶ φέρθηκε «μὲ τὸ γάντι»—ποὺ » εἶναι ἄλλως τε καὶ τὸ σύμβολο τῆς Ἀστυνομίας. Ἀγαπήθηκε γιατί, ἀκριβῶς, δὲν » πάτησε «στὸ κάλο» τὸ φιλότιμο τοῦ πολίτου, ἀλλὰ τοῦ χαμογέλασε καὶ τὸν ἐχαι- » ρέτισε. Μεταξὺ λαοῦ καὶ Ἀστυνομίας ἐδημιουργήθησαν δεσμοὶ ἀγάπης. Γιατὶ δὲν » πρέπει νὰ ξεχνᾶμε —καὶ ὑποθέτω κι' αὐτὸ τὸ ἔχει πῆ ὁ ἀείμνηστος Χαλλίντεϋ, » ὅτι «ἡ Ἀστυνομία εἶναι ὁ καθρέφτης τοῦ πολιτισμοῦ ἑνὸς λαοῦ. Τὸ κρύσταλλον » πρέπει νὰ λάμπη».

Ἡ ἔμπνευση αὐτὴ τῆς ἐκδόσεως τοῦ λευκώματος μὲ τὰ τόσα κολακευτικὰ σχό-

λια, ἔδωσε τὴ συνέχειά της σὲ μιὰν ἄλλη, τοῦ Διευθυντοῦ τῆς 'Αστυνομίας Πατρῶν, 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α' κ. Πάνου Καραμπούλη, ὅπως, μὲ τὴν συμπλήρωση 40 χρόνων ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς 'Αστυνομίας στὴν Πόλη, τὴν 22 'Απριλίου 1922, ὀργανώση δύο ἑορταστικὲς ἐκδηλώσεις, μὲ σκοπὸ τὴν περαιτέρω προβολὴ τοῦ Σώματος.

'Η ἀναληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Διευθυντοῦ πρωτοβουλία, ὑπῆρξεν ἀξία θαυμασμοῦ, ἂν συνδυασθῆ μὲ τὶς δυσχέρειες ἐπάνω στὶς ὁποῖες προσέκρουεν.

'Η προβολή, ὅμως, τῆς ἀνάγκης γιὰ τὴ διοργάνωση τῶν ἑορταστικῶν αὐτῶν ἐκδηλώσεων, ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ ἐρευνητικότης καὶ τὸ πρακτικὸν πνεῦμα ποὺ ἐπεκράτησε, συνετέλεσαν ὥστε ὄχι μόνον ἡ ὅλη ὀργάνωση νὰ λάβη «σάρκα καὶ ὀστᾶ», ἀλλὰ νὰ στεφθῆ καὶ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας καὶ νὰ προκαλέση εὐμενέστατα σχόλια, εἰς τοὺς κύκλους τῆς Πατραϊκῆς Κοινωνίας.

Ἔτσι, στὶς 8 τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς 20 Μαΐου 1962, στὴν μεγάλη αἴθουσα διαλέξεων τῆς Διακιδείου Σχολῆς ἔλαβε χώραν ἡ πρώτη ἑορταστικὴ ἐκδήλωση μὲ ὁμιλίαν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς 'Αστυνομίας, 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α' κ. Πάνου Καραμπούλη, μὲ θέμα «'Η τεσσαρακονταετία τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων ἐν Πάτραις καὶ ἡ δρᾶσις αὐτῆς».

Μέσα σὲ μιὰ κατάμεστη αἴθουσα ἀκροατῶν, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους διεκρίνοντο ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ.κ. Κωνσταντῖνος, ὁ Δήμαρχος Πατρέων κ. Ν. Βέτσος, ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ κ. Νομάρχου 'Αχαΐας, Διευθυντὴς Νομαρχίας κ. Πάλιος, οἱ Εἰσαγγελεῖς 'Εφετῶν καὶ Πρωτοδικῶν κ.κ. Μουστάκης καὶ Μπούτης καὶ ἀνώτεροι δικαστι-

Αἱ 'Αρχαὶ τῆς Πόλεως τῶν Πατρῶν κατὰ τὴν διάλεξιν. Διακρίνεται ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. κ. Κωνσταντῖνος.

κοί, ὁ Στρατιωτικὸς Διοικητὴς κ. Μανωλαράκης, ὁ Ναυτικὸς Διοικητὴς κ. Δανιήλ, ὁ 'Ανώτερος Διοικητὴς Χωροφυλακῆς κ. Βενιεράκης καὶ ἄλλοι ἐκπρόσωποι τῶν Δημοσίων 'Υπηρεσιῶν, ἄρχισε τὴν ὁμιλία του ὁ Διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας τὸν ὁποῖον παρου-

σίασε, ἐκ μέρους τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Διακιδείου Σχολῆς, ὁ Ἀντιπρόεδρος αὐτοῦ, διακεκριμένος ἐπιστήμων καὶ ὑψηλὸς κοινωνικὸς παράγων, ὀφθαλμίατρος κ. Ἀριστ. Ἀντωνιάδης.

Ὁ ὁμιλητής, μὲ γλαφυρότητα καὶ μὲ πνεῦμα σεμνόν, ὅπως πάντα σεμνὴ καὶ ἀθόρυβος ὑπῆρξε ἡ πολυσχιδὴς δράση τοῦ Σώματος, ἀνέλυσε πρὸς τὸ ἀκροατήριον τὰ πεπραγμένα καὶ τὰς ἐπιδιώξεις τῆς Ἀστυνομίας στὴν Πάτρα, καταχειροκροτηθείς. Ἐκράτησε τὸ ἀκροατήριον, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, μέσα σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα ἐνθουσιασμοῦ καὶ μὲ ἐναλλασσόμενα τὰ συναισθήματα συγκινήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ.

Λεπτομέρειες, ἄγνωστες εἰς τὸ πολὺ κοινὸν καὶ εἰς τοὺς νεωτέρους ἀστυνομικούς ἀκόμη, ἐτέθησαν ὑπ' ὄψει τοῦ ἀκροατηρίου μὲ τὴν διακρίνουσαν τὸν ὁμιλητὴ τέχνην, οἱ ὁποῖες τὸ συνεκίνησαν καὶ ἐνεθουσίασαν.

Εἶδα κάποιον, ἀπόμαχο τώρα ἀξιωματικὸ τοῦ Σώματος, σὲ ὡρισμένες στιγμὲς νὰ δακρύζη, ἀναπολώντας τὸ παρελθόν.

Ἔτυχε νὰ κουβεντιάσω, στὸ τέλος τῆς ὁμιλίας, μ' αὐτόν, γιατὶ μοῦ προξένησε ἐντύπωση τὸ δάκρυ ποὺ κύλισε πολλὲς φορὲς στὸ μάτι του, καὶ ἡ συζήτηση μοῦ θύμησε τὸ πνεῦμα κάποιου χρονογραφήματος ποὺ εἶδε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος στὴν τοπικὴ ἐφημερίδα «Πελοπόννησος».

«Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀνέλαβον ὑπηρεσίαν μὲ ζῆλον καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὸ καθῆκον » μέχρις αὐτοθυσίας. Ἐπεβλήθησαν ἀμέσως. Ἐπαγίωσαν τὴν τάξιν καὶ τὴν εὐνομίαν » καὶ κατέστειλαν τὸ ἔγκλημα. Μὲ τὰς συμβουλὰς καὶ τὰς συστάσεις των, εἰθίσθη » καὶ τὸ κοινὸν εἰς τὰ νέα ἀστυνομικὰ μέτρα διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων. Οἱ » πολῖται ὁλόθερμα ἀγκάλιασαν στὴν ψυχή τους τὴν Ἀστυνομίαν ὡς σώτειραν. Ἐ» πίστευσαν πολλοὶ στὰ σωστὰ ὅτι αἱ ἐπιτυχίαι της ὠφείλοντο εἰς μαγικὰς ἰδιότητας » καὶ θαυματουργὰς ἱκανότητας. Ἔβλεπον μὲ καμάρι τὴν προστάτιδα ἀστυνομίαν » καὶ ἐκαυχῶντο ὅτι εἶναι ἡ πρώτη τοῦ κόσμου.

«Οἱ ἀστυνομικοὶ ὅμως διὰ τὸν θρίαμβον τῆς ἐπιτυχίας των ἠγωνίσθησαν σκληρά. » Λεβέντες, παλληκάρια τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, μὲ νειάτα ὅλο σφρῖγος καὶ ὄρεξη, μὲ » φιλότιμο ἑλληνικό, προικισμένο μὲ ἀρετῆς χαρίσματα καὶ ὑπέρζηλον πατριωτισμόν, » ἀρνήθησαν τὸν ἑαυτόν τους καὶ τὸν παρέδωσαν εἰς τὸ καθῆκον. Δὲν ἀνεπαύοντο τὴν » ἡμέραν καὶ δὲν εἶχον ὕπνον τὴν νύκτα. Ὑπηρεσία συνεχὴς καὶ ἀδιάκοπος, διὰ νὰ » σμιλεύσουν τὴν στερεότητα τῆς ἀσφαλείας καὶ τὸν χρυσοκέντητον μανδύαν τῆς εὐ» νομίας, μὲ τὸν πενιχρὸν μισθόν.

«Τὸ σῶμα ὅμως δὲν ἦτο σίδηρο. Ἡ ὑπερκόπωσις τὸ λύγισε καὶ τοὺς πολλούς, τότε, » τοὺς ἐδέχθη ἡ «Σωτηρία». Ἔμειναν ἐκεῖ χωρὶς νεκρολογίες καὶ κηδειῶν πομπές. Ἡ» ρωες ἀφανεῖς ἔφυγαν καὶ ἀναπαύονται τώρα στὸ κόσμο τῶν μακάρων. Ξεχαστή» κανε καὶ πᾶνε! Οὔτε τὸ λεύκωμα τοὺς μνημονεύει αὐτούς...

«Γενικώτερα ὅμως τὸ ἔργον τῆς ἀστυνομίας στὰ 40 χρόνια τῆς πορείας της δὲν » γράφεται ἐδῶ. Πρέπει νὰ γραφῆ εἰς τόμους ὁλοκλήρους. Ἡ ἀστυνομία μας εἶναι » καὶ θὰ εἶναι ὁ παλμὸς τῆς πατρίδος καὶ τῆς κοινωνίας μας τὸ στήριγμα».

Ἔτσι ἔκλεισε ὁ πρῶτος κύκλος τῶν ἑορτῶν, γιὰ νὰ παραχωρήση τὴ θέση του στὴν ἄλλη ἑορταστικὴ ἐκδήλωση. Πρόκειται περὶ τῆς δεξιώσεως ποὺ ἔγινε μέσα στὴν ἀρχοντικὴ αἴθουσα τοῦ ἐντευκτηρίου τοῦ ἐμπορικοῦ συλλόγου «Ἑρμῆς» ποὺ παραχωρήθηκε, εὐγενῶς, ἀπὸ τὸν πρόεδρο τοῦ συλλόγου κ. Κοῦκον.

Στὶς 8.30' τὸ βράδυ τῆς Τρίτης 22 Μαΐου, ὅλα εἶχαν ἑτοιμασθῆ μὲ κάθε λεπτομέρεια, χάρις στὶς ἐπίμονες προσπάθειες καὶ φροντίδες τοῦ κ. Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ὁ ὁποῖος βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Ὑποδιευθυντὴν κ. Γεώργιον Ἀναστασόπουλον καὶ ἐπιτελεῖον ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν, ἄρχισε νὰ ὑποδέχεται τοὺς προσκεκλημένους μὲ εὐγένεια καὶ λεπτότητα.

Μέσα σὲ λίγο χρονικὸν διάστημα, ἡ αἴθουσα ἦταν κατάμεστη ἐκλεκτῶν προσ-

κεκλημένων. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ὁ Νομάρχης Ἀχαΐας κ. Ἀργύριος Μπότσης, ὁ Στρατιωτικὸς Διοικητὴς κ. Μανωλαράκης, ὁ Ναυτικὸς Διοικητὴς κ. Δανιήλ, ὁ Ἀνώτερος Διοικητὴς Χωρ/κῆς κ. Βενιεράκης, οἱ Πρόξενοι Ἀγγλίας καὶ Ἰταλίας κ. κ. Βέντοβα καὶ Ἀλεγκρέττι, οἱ προϊστάμενοι τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, ἐκπρόσωποι τῶν Ἐργατικῶν καὶ Ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων, ἔδιναν τὸν ἐπίσημο τόνο τῆς δεξιώ-

Ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς κ. Παν. Καραμπούλης ἐν μέσῳ τοῦ Νομάρχου κ. Μπότση καὶ τοῦ Ναυτικοῦ Διοικητοῦ κ. Δανιήλ.

σεως. Ὁ κ. Καραμπούλης μετὰ τῆς κυρίας του, ἐπεδαψίλευσαν εἰς τοὺς προσκεκλημένους ἐξαιρετικὰς περιποιήσεις. Ἀφθονία ποτῶν καὶ ἐκλεκτῶν ἐδεσμάτων μέσα σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα χαρᾶς καὶ εὐχῶν ἔδιναν ἕνα τόνο πολιτισμένων ἐκδηλώσεων.

Μέσα στὶς τόσες εὐχές, ἄκουσα ἕνα παλαίμαχο δημοσιογράφο, τὸν διευθυντὴ συντάξεως τῆς ἐφημερίδος «Πελοπόννησος» κ. Κώστα Παπαγγελοῦτσο, ν' ἀπαντᾶ σὲ κάποιον εὐχόμενο προσκεκλημένο μὲ τὴ φράση : «Ἡ Ἀστυνομία μας θὰ ζήση ὅσο θὰ ζῆ καὶ ὁ λαός μας, γιατὶ εἶναι ἡ ψυχή του».

Γενικὰ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, τὸ κέφι ἦταν ἀμείωτο καὶ παντοῦ μέσα στὴν αἴθουσα, διέκρινε κανεὶς τὴν ἀπόλυτο ἱκανοποίηση τῶν δεξιωθέντων, οἱ ὁποῖοι περὶ τὴν 10ην νυκτερινὴν ὥραν ἄρχισαν ν' ἀποχωροῦν, ἐκφραζόμενοι μὲ τὰ πλέον κολακευτικὰ σχόλια.

Κλείνω, τὸ σημείωμά μου, μὲ τὴν εὐχή, ὅπως τέτοιες πολιτισμένες προβολές, νὰ ἔχουν πάντα τὴ θέση τους, σὲ κάθε παρουσιαζομένη περίπτωση, γιατὶ νομίζω, ὅτι προάγουν καλύτερον παντὸς ἄλλου, δημιουργώντας μιὰν ἄμεσον ἐπαφή, τὶς σχέσεις τοῦ Σώματος μὲ τὸ κοινό.

ΑΝΑΣΤ. ΣΥΦΑΝΤΟΣ

Η ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΤΙΜΑ ΦΟΝΕΥΘΕΝΤΑ ΥΠΑΛΛΗΛΟΝ ΤΗΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑΪΚΟΥ**

«...Πρέπει νἄσαστε περήφανοι ποὺ ὑπηρετεῖτε σ' ἕνα τόσο πολιτισμένο Σῶμα. Ἡ παρουσία σας καὶ τὰ ἔργα σας, μᾶς μάγεψαν»

Τοῦτες οἱ στῆλες ἔχουν πάντα σὰν ἀρχὴ νἄναι ἐπιφυλακτικές, τόσο στὶς ἀπόψεις ποὺ παρουσιάζουν, ὅσο καὶ στὴν διατύπωσι κρίσεων καὶ γνωμῶν, γιὰ πράγματα ποὺ σχετίζονται μὲ τὴν ὑπηρεσία μας. Βαδίζουμε πάνω στ' ἀχνάρια τῆς ἀντικειμενικότητος, ὅσο τουλάχιστο μᾶς εἶναι δυνατόν, γιατὶ πιστεύουμε ὅτι μόνον ἔτσι ἐξυπηρετοῦμε σωστὰ τὸ σκοπό μας.

Κάναμε αὐτὲς τὶς ἐξηγήσεις γιατὶ σήμερα θ' ἀσχοληθοῦμε μὲ μιὰ ἄλλη πλευρὰ τῆς ὑπηρεσίας μας, ἄγνωστη μποροῦμε νὰ ποῦμε ὡς τώρα, τὴν ὁποία θὰ πρέπει, ἀνοίγοντας τὴν ἀγκαλιά μας νὰ τὴν ὑποδεχθοῦμε σὰν καλὸ οἰωνὸ γιὰ τὴν ἀνοδικὴ πορεία μας. Κάποτε κάποια ξεχωριστὴ ἐνέργειά μας, κάποια χειρονομία, ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ μιὰ προγραμματισμένη προσπάθεια, γιὰ τὴν ὁποία καταναλώθηκε πολλὴ φαιὰ οὐσία καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὁποίας κάποτε εἶναι ἀμφίβολα.

Σήμερα θὰ μιλήσουμε γιὰ πρόσωπα καὶ πράγματα μ' ἕνα διαφορετικὸ τρόπο, διατηρώντας ὅμως πάντοτε τὴν ἀρχὴ τῆς ἀντικειμενικότητος. Τὸ μόνο ποὺ φοβόμαστε εἶναι μήπως δὲν μπορέσουμε νὰ δώσουμε πιστὴ τὴν εἰκόνα τῆς πραγματικότητος. Θὰ μιλήσουμε μὲ περισσὴ περηφάνεια γιὰ κάτι ποὺ πρώτη φορὰ ζήσαμε καὶ ποὺ εὐχόμαστε νὰ ἔχη τὴ συνέχειά του, ὅταν κάποτε κάποια παρόμοια περίπτωσι τὸ ἀπαιτήση. Αἰσθανόμαστε ἐπιτακτικὴ τὴν ψυχικὴ παρόρμησι νὰ μεταφέρουμε καὶ σὲ σᾶς τὶς συγκινητικὲς στιγμὲς ποὺ ζήσαμε.

Πρὶν ἀπ' ὅλα ὑποβάλλουμε τὶς βαθύτατες εὐχαριστίες μας στὸν Σεβαστό μας Κύριον Ἀρχηγόν, ὁ ὁποῖος πρόθυμα καὶ ἐνθουσιωδῶς ἐνέκρινε νὰ πάρουμε ἀπὸ κοντὰ μέρος στὴν πιὸ κάτω ἐκδήλωσι τῆς Τροχαίας Ἀθηνῶν. Τὶς ἴδιες εὐχαριστίες ἀπευθύνουμε στὸν Διοικητὴ τῆς Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν, Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. Παπασταφίδαν Ἀγησίλαον καὶ στὸν ἀρχηγὸν τῆς Ἀποστολῆς, Ἀστυνόμον Β' κ. Δούσκαν Σπυρίδωνα, γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον μὲ τὸ ὁποῖον περιέβαλον τὴν προσπάθειά μας. Τέλος τὶς εὐχαριστίες μας στὸν συνάδελφο Ὑπαστυνόμο Α' κ. Λίβαν Κωνσταντῖνον καὶ στὰ ἄλλα μέλη τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Τροχαίας γιὰ τὴν ἀγάπη τους, τόσο στὸ πρόσωπό μας, ὅσο καὶ στὶς στῆλες ἀπὸ τὶς ὁποῖες σήμερα ἐπικοινωνοῦμε μαζί σας.

Ὅλοι θὰ θυμᾶστε τὴν μέρα τῆς 13 Μαΐου 1962, στὸ διάστημα τῆς ὁποίας σκοτώθηκε στὴ Λεωφόρο Συγγροῦ ὁ ἀστυφύλαξ τῆς Τροχαίας Εὐθυμιόπουλος Εὐθύμιος. Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» ἀσχολήθηκαν μ' αὐτὸν στὸ περασμένο τεῦχος των. Ἐκεῖνο ποὺ ὅμως ἀσφαλῶς δὲν ξέρετε εἶναι τὸ τὶ ἡ Τροχαία Ἀθηνῶν, μὲ τὴν ἔγκρισι τῆς ἡγεσίας μας, πρόσφερε στὸν ὑπάλληλό της, ἔστω καὶ μετὰ θάνατον, ὡς ἐλάχιστο δεῖγμα συναδελφικῆς ἀγάπης. Μπορεῖ νὰ μὴ εἶδε μὲ τὰ μάτια του ὁ μακαρίτης τὴν συγκινητικὴ ἐκδήλωσι τῶν προϊσταμένων καὶ συναδέλφων του τῆς Τροχαίας, ἀσφαλῶς ὅμως ἡ ψυχή του θὰ ἀναγάλλιασε καὶ θὰ ἔνοιωσε κι' αὐτὴ περηφάνεια.

Σὰν κηδεύθηκε ὁ Εὐθυμιόπουλος, ἡ διοίκησις καὶ οἱ ὑπάλληλοι τῆς Τροχαίας Ἀθηνῶν εἰσηγήθηκαν καὶ ἐπέτυχαν ὅπως, μὲ ἐντελῶς δικά τους ἔξοδα, ἀνεγείρουν περίβλεπτο μνημεῖον ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀναλάβουν τὴν ὅλη ὀργάνωσι τῆς τε-

λέσεως τοῦ 40θημέρου μνημοσύνου, στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του. Χωρὶς νὰ φεισθοῦν κόπους καὶ χρήματα θέλησαν μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ γὰ ἐκδηλώσουν καὶ δημόσια τὴ μεγάλη τους λύπη γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ καλύτερου ὑφισταμένου καὶ φίλου των καὶ τὰ αἰσθήματα ποὺ ἔτρεφαν γιὰ κεῖνον. Δὲν ἐπεδίωξαν νὰ κάμουν ἐπίδειξι ἢ νὰ ἐντυπωσιάσουν. Κάτι τέτοιο, ἂν τὸ ἐσκέπτοντο, θὰ μετρίαζε ἀσφαλῶς τὴ γοητεία τοῦ σκοποῦ των. Θέλησαν ἁπλῶς, μὲ τὸ τρόπο τὸ δικό τους, νὰ βρεθοῦν ξανὰ γιὰ λίγο κοντὰ στὸ φίλο τους, νὰ ἀνταμώσουν τὶς προσευχές τους μὲ τὶς προσευχὲς τῶν οἰκείων του καὶ νὰ κλάψουν γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ στὸ νωπό του τάφο.

Ἂν ἡ γνώμη μας μπορῇ νὰ τοὺς ἱκανοποιήσῃ τοὺς λέμε ἀπερίφραστα ὅτι ὄχι μόνο πέτυχαν αὐτὸ ποὺ ζητοῦσαν, ἀλλὰ πέτυχαν καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ δὲν ἐφαντάζοντο καὶ τόσο. Πέτυχαν νὰ κάνουν ἀκόμη φίλους τῆς Ἀστυνομίας μερικὲς ἑκατοντάδες ἁπλοϊκῶν ἀνθρώπων, ἡ γνώμη τῶν ὁποίων πολλὲς φορὲς εἶναι μεστώτερη τῶν ἀνθρώπων τῆς πόλεως, γιατὶ εἶναι βγαλμένη μέσα ἀπὸ τοὺς πνεύμονες τῆς πατρίδος μας, τὴν ὑπαιθρο καὶ ζυμωμένη μὲ τὸν ἱδρώτα τοῦ καθημερινοῦ μόχθου. Νὰ γιατὶ στὴν ἀρχὴ τῆς μελέτης αὐτῆς παραθέσαμε τὰ λόγια ἑνὸς ἀνωνύμου χωρικοῦ, τὰ ὁποῖα μᾶς εἶπε λίγο μετὰ τὴν τέλεσι τοῦ τρισαγίου.

Τὴν φροντίδα τῶν ὅσων ἐπρόκειτο νὰ γίνουν εἶχε ἀναλάβει προσωπικὰ ὁ κ. Διοικητὴς τῆς Τροχαίας, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν πολύτιμη συνεργασία καὶ τὸ προσωπικὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. Λίβα (στὴν ὁμάδα τοῦ ὁποίου ὑπηρέτει ὁ φονευθείς), ἔφερε σὲ πέρας τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν. Ἔγινε τὸ μνημεῖο, δόθηκε ἡ παραγγελία γιὰ τὸ δίσκο τοῦ μνημοσύνου, ἀγοράσθηκαν ἀπὸ ἐδῶ τὰ ἀρτίδια, τυπώθηκαν οἱ σχετικοὶ φάκελοι, ἐστάλησαν 300 περίπου προσκλήσεις στὶς διάφορες ἀρχὲς τῆς Ναυπάκτου καὶ σὲ ἄλλα πρόσωπα καὶ γενικὰ προβλέφθηκε καὶ ἡ μικρότερη λεπτομέρεια. Ἔτσι, σὰν ἔφτασε ἡ 17 Ἰουνίου, μέρα κατὰ τὴν ὁποία θὰ ἐτελεῖτο τὸ μνημόσυνο, ὅλα ἦσαν ἕτοιμα. Τὴν προηγουμένη καταρτίσθηκε τὸ πρόγραμμα τῆς παρουσίας τῶν μελῶν τῆς ἀντιπροσωπείας, ποὺ θὰ παρίστατο καὶ ἀγοράσθηκε τὸ στεφάνι μὲ τὰ χρυσοβαμμένα φύλλα τῆς δάφνης.

Σάββατο 16 Ἰουνίου, ὥρα 6.30΄. Βρισκόμαστε ἔξω ἀπὸ τὴν Τροχαία Ἀθηνῶν. Ἕνα ἀσυρματοφόρο αὐτοκίνητο τοῦ Μηχανοκινήτου εἶναι ἕτοιμο. Ἑπτὰ εὐσταλεῖς ἀστυφύλακες τῆς Τροχαίας καὶ ὁ ἀρχιφύλαξ κ. Γεωργόπουλος παίρνουν τὶς τελευταῖες ὁδηγίες. Καὶ ἐνῶ ἀκοῦνε προσεκτικά, διαβάζεις στὰ πρόσωπά των ὅτι οἱ σκέψεις των τρέχουν κάπου μακρυά. Σοβαροί, λυπημένοι, θυμοῦνται τὸν ἀγαπημένο τους συνάδελφο καὶ νοερὰ ἀκοῦνε τὸ καλωσυνᾶτο γέλιο μὲ τὸ ὁποῖο τοὺς συντρόφευε, σὰν ζοῦσε. Νοιώθουν θλιβερὸ τὸ καθῆκον, συνάμα ὅμως μακαρίζουν τὴν τύχη ποὺ τοὺς ἐπέλεξε νὰ βρεθοῦν γιὰ λίγο κοντὰ στὸν παλιό τους φίλο. Μολονότι δὲν τρέχουν δάκρυα, τὰ μάτια τους εἶναι βουρκωμένα. Εἶναι τὸ ξέσπασμα ποὺ τοὺς φέρνει στὴν πραγματικότητα καὶ τοὺς ὑπενθυμίζει ὅτι κι' ἂν ὁ Θύμιος πέθανε, ζῇ αἰώνια στὶς ψυχὲς ὅλων μας.

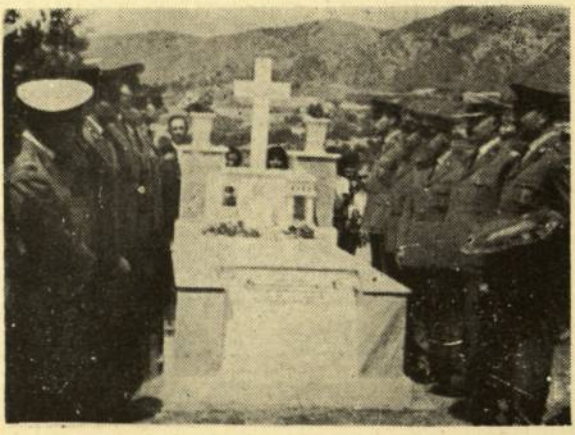
Στὶς 6.45΄ ξεκινᾶμε. Ἀφήνουμε πίσω μας τὴν Ἀθήνα καὶ τοὺς Ἀθηναίους, ποὺ ἀρχίζουν νὰ ὀργώνουν τὴν πόλι γιὰ τὶς δουλειές τους. Μὲ ταχύτητα ποὺ κυμαίνεται γύρω στὰ 50 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, συνεχίζουμε τὸ ταξίδι μας πρὸς τὴν Πάτρα, ἀφοῦ κάναμε δύο ἐνδιάμεσες στάσεις. Στὶς 12.30΄ βρισκόμαστε στὴν Πάτρα, γιὰ ἀνεφοδιασμὸ μὲ βενζίνη. Ἐκεῖ παραμείναμε περίπου μιὰ ὥρακαὶ ἀφοῦ ὑποβάλαμε τὰ σέβη μας στοὺς κ.κ. Διευθυντὴν καὶ Ὑποδιευθυντὴν Πατρῶν, φύγαμε γιὰ τὴ Ναύπακτο, ὅπου καὶ φθάσαμε γύρω στὶς 2.30΄ μ.μ. Ὕστερα ἀπὸ λίγη ἀναμονή, λόγῳ τῆς παρουσίας πολλῶν ξένων ἐπισκεπτῶν, βρήκαμε ξενοδοχεῖο.

Τὸ ἀπόγευμα ὅλοι μαζὶ πήγαμε στὸ χωριὸ τοῦ Εὐθυμιόπουλου, γιὰ νὰ βροῦμε τοὺς δικούς του καὶ νὰ τοὺς χαιρετήσουμε, δοθέντος ὅτι ἤξεραν τὸν ἐρχομό μας. Μετὰ τὸ βραδυνὸ φαγητό, γύρω στὶς 10 μ.μ. χωρίσαμε γιὰ ν' ἀνταμώσουμε ξανὰ τὸ πρωὶ στὶς ὀκτώ. Ἐδῶ τελειώνει ἡ πρώτη μέρα τοῦ ταξιδιοῦ μας.

Τὴν Κυριακή, 17 Ἰουνίου, ὥρα 8.30', βρισκόμαστε στὸ δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ γιὰ τὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ. Ἡ ἀφόρητη ζέστη καὶ τὸ ἀνηφόρισμα καθόλου δὲν μᾶς ἐπηρεάζουν. Βιαζόμαστε νὰ φθάσουμε στὴν ἐκκλησία νά... σφίξουμε τὸ χέρι τοῦ Θύμιου, στὸ λυπητερό μας ραντεβοῦ. Ἡ κορυφὴ τοῦ λόφου, ποὺ βρίσκεται ἡ ἐκκλησία, εἶναι γεμάτη ἀπὸ κόσμο. Τοὺς βλέπομε ἀπὸ μακρυὰ νὰ μᾶς περιμένουν καὶ νοιώθουμε κάπως ἄσχημα, γιατὶ ξέρουμε πὼς δὲν πᾶμε σὲ χαρὰ κι' ὅτι ἡ παρουσία μας θὰ μεγαλώσῃ τὸν καϋμὸ τῶν οἰκείων τοῦ φονευθέντος. Πνίγοντας ὅσο μποροῦμε τὰ αἰσθήματά μας αὐτά, φθάνουμε στὴν ἐκκλησία, ὅπου καὶ παίρνουμε ἀριστερὰ - δεξιὰ θέσεις γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ μνημοσύνου. Τρεῖς παπάδες λειτουργοῦν. Ἡ ἐκκλησία γεμάτη κόσμο, μέσα καὶ ἔξω. Ὁ πόνος τῶν οἰκείων ἐκδηλώνεται σ' ἕνα γοερὸ κλᾶμμα. Βλέπουν μπροστά τους ἐμᾶς κι' εἶναι σὰν νὰ βλέπουν ζωντανὸ τὸ παιδί τους, ποὺ φοροῦσε τὴν ἴδια στολή, τὰ ἴδια διακριτικὰ τῆς Τροχαίας. Κάποιος μας προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά του, αὐτὰ ὅπως ἀδιαφοροῦν καὶ τρέχουν στὸ πρόσωπό του. Πῶς νὰ πνίξῃς τὴ λύπη σου, ὅταν ὅλα γύρω σοῦ θυμίζουν αὐτὸν ποὺ ἔφυγε!

Ὁ ὑποφαινόμενος πέρασε στὴ ζωή του κι' ἄλλες συγκινητικὲς στιγμές. Αὐτὲς ὅμως ποὺ ἔζησε στὴν διάρκεια τῆς ἐπιμνημοσύνου ἀκολουθίας, ξεπέρασαν κι' αὐτὲς ποὺ ἔζησε στὸ χαμὸ τοῦ πατέρα του. Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνος. Τὸ ἐκκλησίασμα ὁλόκληρο, ὅλοι μας κλαίγαμε ἀκατάπαυστα, διατηρώντας, ὅσο μπορούσαμε, τὴν ψυχραιμία μας. Τὸ «Αἰωνία ἡ μνήμη» τῶν παπάδων καὶ τῶν ψαλτάδων πνίγηκε στὶς φωνὲς καὶ τὰ κλάμματα, ἐνῷ οἱ λιβανωτοὶ τοῦ θυμιατοῦ χάνονταν ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ τρέξουν στὰ οὐράνια καὶ νὰ ἀνταμώσουν τὴν ψυχὴ τοῦ φίλου μας.

Ὁ Ἀστυνόμος κ. Δούσκας, μὲ πολλὲς διακοπὲς ποὺ ἔκανε γιὰ νὰ πνίξῃ τοὺς λυγμούς του, εἶπε μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς : «...Ἀείμνηστε Θύμιο, ἡ Ὑποδιεύθυνσις Τροχαίας Ἀθηνῶν καταθέτει σήμερον εἰς τὸν νωπὸν τάφον σου, τὸν ὁποῖον ὁ κ. Διοικητὴς καὶ οἱ ὑπάλληλοι τῆς Τροχαίας ἐκ τοῦ ὑστερήματός των ἐκόσμησαν μὲ τὸ ἁπλὸ μαρμάρινο κενοτάφιο, στέφανον ἐκ δάφνης καὶ εὔχεται δι' ἐμοῦ ὅπως ἡ μνήμη σου εἶναι αἰωνία, τὸ φαεινό σου παράδειγμα φωτίζῃ τὴν ὁδὸ τοῦ καθήκοντος ἡμῶν, ὁ δὲ Πανάγαθος Θεὸς παράσχῃ εἰς τὴν ἀδοκήτως δεινῶς πληγεῖσαν οἰκογένειάν σου βάλσαμον παρηγορίας». Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπιμνημόσυνο δέησι ἐψάλη τρισάγιο στὸ μνῆμα τοῦ ἀστυφύλακος. Οἱ φωνὲς καὶ τὰ κλάμματα τῆς μητέρας καὶ τῆς ἀδελφῆς του ἀντιλάλησαν στὶς γύρω ρεματιές, σκορπίζοντας ρίγη συγκινήσεως.

Πρὶν ἐγκαταλείψουμε τὸ κενοτάφιο καθίσαμε καὶ τὸ περιεργασθήκαμε, ἐνῶ τὸ βλέμμα τοῦ Θύμιου, ἀπὸ τὴ φωτογραφία ποὺ κρέμεται ἐκεῖ, μᾶς παρακολουθοῦσε ἀόρατα. Γιὰ τὴν ἁπλότητα ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιβλητικότητα τοῦ μνημείου αὐτοῦ μπορούσαμε νὰ γράψουμε πολλά. Ἀρκούμεθα ὅμως νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι ξεπέρασε τὶς προσδοκίες ὅλων μας, ποὺ μέχρι τότε δὲν τὸ εἴχαμε δῆ. Μιὰ μικρὴ εἰκόνα τῆς πραγματικότητος δίνει ἡ παρατιθέμενη φωτογραφία.

Τὸ μεσημέρι, οἱ οἰκεῖοι τοῦ θύματος μᾶς κράτησαν γιὰ φαγητό. Μολονότι ξέραμε τὸν πόνο τους καὶ τὴν ἀναστάτωσι ποὺ θὰ τοὺς φέρναμε, δὲν ἀρνηθήκαμε.

Ἦταν ἡ ἀπαίτησις ἑνὸς μικρόσωμου ἀλλὰ μὲ ἀετίσιο βλέμμα γεροντάκου, ἑνὸς ζωντανοῦ τύπου τῆς Ρούμελης μὲ φυσιογνωμία ποὺ ἐπιβάλλεται καὶ αἰχμαλωτίζει. Ἤθελε νὰ γευματίσῃ, ὁ πατέρας τοῦ Θύμιου, μιὰ φορὰ μὲ τὰ παιδιά του, ὅπως μᾶς φώναζε. Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ τοῦ χαλάσουμε τὸ χατήρι σὲ μιὰ τέτοια λογικὴ ἀπαίτησι;

Καθισμένοι περίπου δυὸ ὧρες δίπλα στὸν μπάρμπα-Λάμπρο, ὁ ὁποῖος οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ δὲν ξέσπασε σὲ γοερὸ κλᾶμμα, ἀλλὰ ἔπνιγε τὸν πόνο του καὶ παρηγοροῦσε αὐτὸς τοὺς ἄλλους, μιλήσαμε γιὰ πολλὰ πράγματα. Μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ τοῦ ἐκδηλώσουμε καὶ μὲ λόγια τὶ ἦταν γιὰ μᾶς ὁ χαμὸς τοῦ παιδιοῦ του. Φιλώντας τὸ χέρι τῶν γονιῶν τοῦ Θύμιου καὶ χαιρετώντας ὅλους τοὺς δικούς του φύγαμε ἀπὸ τὸ σπίτι γύρω στὶς 3 μ.μ. Στὸ γυρισμό, περνώντας ξανὰ δίπλα στὸν τάφο, εἴπαμε ἕνα «γειά σου» στὸν ἀδελφό μας καὶ φτάσαμε στὸ αὐτοκίνητο, ποὺ βρισκόταν στὴ δημοσία ὁδὸ Ναυπάκτου—Ἀντιρρίου. Ξανὰ στὴν Πάτρα γιὰ βενζίνη καὶ ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἀναπαυτικὸ ταξίδι, ἀφοῦ φάγαμε στοὺς Ἁγίους Θεοδώρους, φθάσαμε στὴν Ἀθήνα στὶς 11.30′ τὸ βράδυ. Ἔτσι τέλειωσε ἡ δεύτερη μέρα τοῦ ταξιδιοῦ μας καὶ μαζὶ ἡ ἀποστολή μας.

Εὐχαριστοῦμε θερμότατα τὸν Διοικητὴν τῆς Ὑποδ/σεως Χωρ/κῆς Ναυπάκτου, Μοίραρχον κ. Σμπαρούνην, τὸν Διοικητὴν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, Μοίραρχον κ. Πεντόβολον, τοὺς Διοικητὰς τῶν γύρω Ἀστυνομικῶν Σταθμῶν, τοὺς Προέδρους τῶν γύρω Κοινοτήτων, τὸν Παπᾶ καὶ τὸν Δάσκαλο κ. Μανιάτη, τοῦ χωριοῦ τοῦ Θύμιου, τὶς διάφορες ἀρχὲς τῆς πόλεως Ναυπάκτου καὶ γενικὰ ὅλους ἐκείνους, ποὺ μὲ τὴν παρουσία τους τίμησαν τὴν μνήμη τοῦ συναδέλφου μας καὶ τὴ δική μας προσπάθεια. Τοὺς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν καλωσύνη καὶ τὴν φιλοξενία των καὶ τὰ καλά των λόγια.

Ἡ Ὑποδιεύθυνσις Τροχαίας Ἀθηνῶν, πρώτη γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τῆς Ἀστυνομίας, σὲ τέτοια μεμονωμένη περίπτωσι, ἔκανε μιὰ καινοτομία σημαντική. Ἰδέα λογική, ἄριστη, μὲ πλούσια ἠθικὰ ἀποτελέσματα. Ἰδέα ἀξία μιμήσεως. Ὑποβάλλουμε τὰ θερμά μας συγχαρητήρια σ' αὐτοὺς ποὺ ἐργάσθηκαν γιὰ τὴν πραγμάτωσι τῆς ἰδέας αὐτῆς. Ἔτσι ἡ ἀψυχολόγητη κριτικὴ ποὺ ἀκούσθηκε πρὶν λίγο καιρὸ ἔμεινε γιὰ πάντα μιὰ κριτικὴ ἀνθρώπων ποὺ ἀρέσκονται νὰ ἐπικρίνουν μόνο καὶ ὄχι νὰ δημιουργοῦν, πρᾶγμα ποὺ εἶναι καὶ τὸ δυσκολώτερο. Ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς ἐπικρίσεις αὐτὲς κρατᾶμε τὶς συγκινητικὲς στιγμὲς ποὺ ζήσαμε κοντὰ σ' ἀνθρώπους ποὺ ξέρουν λίγα ἢ καὶ καθόλου γράμματα.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΓΥΜΝΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Ὑπὸ Ὑπαστυν. Β' κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τὸ μνῆμα ποὺ θάψαμε τὸ Γιαννόπουλο ἦταν κοντὰ σὲ μιὰ μεγάλη εὐκάλυπτο καὶ τὰ πάντα ἐκεῖ γύρω ἦταν βυθισμένα στὴν μαρτιάτικη χλόη. Ἕνας ξύλινος σταυρὸς καὶ μερικοὶ ὄγκοι ἀπὸ λουλούδια ἦταν τὰ μόνα πράγματα ποὺ κάλυψαν τὴν ἡρωικὴ ἐκείνη μορφὴ τοῦ ἀστυφύλακα, τοῦ παιδιοῦ τῆς Ρούμελης, ποὺ ἔπαιξε τόσο σπουδαῖο ρόλο, στὸ μέρος ποὺ βρισκόταν τὸ κεφάλι τοῦ ἀξέχαστου συνεργάτου μου, καὶ ἡ καταιγίδα ποὺ ἄρχιζε τὴ στιγμὴ ποὺ φεύγαμε θὰ συμπλήρωσε σὲ λίγο τὴν ὅλη σύνθεση ποὺ ἀπαιτεῖται γιὰ ἕνα πτῶμα θαμμένο στὴ γῆ.

Βγῆκα ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο καὶ πῆρα τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὴν Ἀθήνα. Στὸ μυαλό μου βούιζαν διαρκῶς τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Γιαννόπουλου : «Δὲν θέλω νὰ νομίσετε ποτὲ κύριε Ὑπαστυνόμε ὅτι φεύγω πικραμένος. Οὔτε ὅτι νικήθηκα. Ἐλπίζω ἡ ἐπιτυχία μας στὴν ὑπόθεση τῶν Λάβδα νὰ σώση πολλὲς ἑκατοντάδες ἀνθρώπων ἀπὸ τὸ βέβαιο θάνατο, ποὺ θὰ βάδιζαν ἂν ἔπεφταν θύματα τοῦ...».

Δὲν εἶχε προφτάσει νὰ τελειώση τὴν τελευταία του φράση. Τὸ πονεμένο του πρόσωπο συσπάσθηκε ἀπότομα κι' ἕνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς ἔκανε τὸ κεφάλι του νὰ γείρη στὸν καρπὸ τοῦ δεξιοῦ μου χεριοῦ. Ἕνα ἀνεπαίσθητο χαμόγελο διαγράφηκε στὰ κιτρινισμένα του χείλη κι ἔμεινε ἔτσι ἀκίνητος... Γιὰ πάντα ἀκίνητος καὶ βουβός... Ἡ διάτρηση τοῦ στομάχου, ποὺ ἦρθε ὕστερα ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ Πιὲρ καὶ τοῦ Παναγιώτου στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Β... ἀριθ. 12, ἦταν ἱκανὲς μαζὶ μὲ τὴ διάσειση τοῦ ἐγκεφάλου, νὰ τὸν στείλουν γιὰ πάντα στὸν τάφο. Ὁλόκληρη ἡ ἐπιστήμη ὑπέκυψε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα στὴν ἀδυσώπητη μοῖρα τοῦ ἀνθρώπου...

* * *

Ἀπὸ τὸ πρωὶ τῆς προηγουμένης ἡμέρας εἶχαν ἀρχίσει μεθοδικὲς ἀνακρίσεις ὅλου ἐκείνου τοῦ κόσμου τοῦ ἐγκλήματος, ποὺ σὲ τέσσερις ἡμέρες ἀπὸ τὸ φόνο τοῦ Κουὴν εἴχαμε συλλάβει. Ὁ ἴδιος ὁ Διευθυντὴς ἐνεργοῦσε τὶς ἀνακρίσεις, σὲ στενὴ συνεργασία μὲ τὸν Εἰσαγγελέα, τὸν Ὑποδιευθυντὴ Κρόμα καὶ τὸν Ἀστυνόμο Βέλιο.

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ζήτησα μόλις γύρισα στὴν Ἀσφάλεια ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο ἦταν ἡ κατάθεση τῆς «ὁμορφης Μίνας». Μοῦ ἔδωσαν ὀχτὼ πυκνογραμμένες σελίδες καὶ τὸ συμπέρασμα ποὺ ἔβγαινε ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν «ὁμολογία» τῆς Μίνας Στέφεν ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ πρωτοδιάβασα τὴν εἴδηση εἶχα βγάλει μὲ τὸν Ἀστυνόμο Βέλιο: «Ἡ Μίνα Στέφεν δὲν ἦταν ἡ φόνισσα. Αὐτὸ τὸ συμπέρασμα εἶχε βγάλει καὶ ὁ Διευθυντὴς μὲ τὸν Εἰσαγγελέα καὶ στὸ ἴδιο συμπέρασμα κατέληγε ὁ Ὑποδιευθυντὴς Κρόμας, κι' ὁ Ἀνακριτής. Ἡ Μίνα εἶχε ὁμολογήσει γιὰ ἕνα ἔγκλημα ποὺ δὲν ἔκαμε καὶ τοῦτο γιατὶ στὴν ἀνήσυχη νεανικὴ ψυχή της ἀλληλοσυγκρούονταν χίλια δυὸ συναισθήματα ἀμφίβολης ψυχικῆς καταστάσεως. Ἡ πρώτη ἐντύπωση ἦταν πὼς ἡ Μίνα κατέθεσε ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀπίθανα πράγματα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ στρέψη πρὸς ἄλλη κατεύθυνση τὶς δικές μας ἐνέργειες καὶ νὰ δώση καιρὸ στοὺς πραγματικοὺς ἐνόχους νὰ διαφύγουν. Προσεκτικὴ ὅμως καὶ ἐξονυχιστικὴ ἀνίχνευση ὅλων ἐκείνων ποὺ κατέθεσε, λέξη πρὸς λέξη, μᾶς ἔκανε νὰ πεισθοῦμε ἀπόλυτα ὅτι οἱ λόγοι ποὺ τὴν ἔσπρωξαν σὲ μιὰ τόσο ἐντυπωσιακὴ ἐνέργεια ἦταν ἑκατὸ τὰ ἑκατὸ διαφημιστικοί!!! Ἕνας πρωτότυπος τρόπος διαφημίσεως καθιερωνόταν ἀπὸ τὴ Μίνα στὰ ἐγκληματολογικὰ χρονικά. Ἀρρωστημένη φαντασία καὶ ἀποχαλινωμένη ἀπὸ κάθε ρεαλιστικὸ στοιχεῖο κάλπαζε ξέφρενη πρὸς ἐπίπεδα ποὺ τὸ ἀποκλειστικὸ προνόμιο μελέτης ἀνῆκε στὸν ψυχίατρο.

Εἶχε ὅμως μεγάλη ἀλήθεια ἡ ὁμολογία τῆς Μίνας Στέφεν μέχρι ἕνα σημεῖο: Μέχρι τὸ σημεῖο ἐκεῖνο ποὺ ἔμπαινε στὸ φόνο τοῦ Θέμου Βότσικα. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα μόνον ἄλλαζαν τὰ πράγματα. Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ Μίνα εἶχε πῆ ὅλη τὴν ἀλήθεια μέχρι τὸ σημεῖο ἐκεῖνο ποὺ ἀναφερόταν στὴν προπαρασκευὴ καὶ τὸ ἔγκλημα. Δολοφόνος ὅμως δὲν ἦταν ἡ Μίνα. Ἐκτὸς ἀπὸ πολλὰ ἄλλα γεγονότα ποὺ ἀπέκλειαν τὴ δολοφονία

τοῦ Βότσικα ἀπὸ τὴ Μίνα, ὑπῆρχε καὶ τοῦτο : Τρεῖς ἀξιόπιστοι μάρτυρες εἶχαν καταθέσει ὅτι τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς τοῦ φόνου, ἡ Μίνα βρισκόταν μαζί τους στὸ σαλόνι τοῦ Δ... στὴν ὁδὸ Φυλῆς. Ἐξονυχιστικὴ ἐπαλήθευση τῆς μαρτυρίας αὐτῆς δὲν ἄφησε καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὸ ὅτι τὴν ὥρα ποὺ ἔγινε ἡ δολοφονία ἡ Μίνα δὲν βρισκόταν στὸ ἀτελιὲ τοῦ Θέμου Βότσικα.

Τὸ μεγάλο καλλιτεχνικὸ ταλέντο τοῦ Θέμου Βότσικα ἦταν γνωστὸ στοὺς κοσμικοὺς κύκλους τῶν Ἀθηνῶν. Στὰ σαλόνια καὶ στὶς βεράντες τῆς ἀνώτερης κοινωνίας οἱ συζητήσεις γύρω ἀπὸ τὸ ἔγκλημα ἔδιναν κι' ἔπαιρναν ἐνῶ ἕνα σωρὸ φανταστικὰ γεγονότα κυκλοφοροῦσαν μὲ μορφὴ ἐμπιστευτικῶν ἐκμυστηρεύσεων. Οἱ ἐφημερίδες ἐξ ἄλλου, ἐδημοσίευαν κάθε τόσο μυθικὲς ἀποκαλύψεις κάποιου ἀγνώστου μάρτυρα ἢ ἔδιναν ἀνυπόστατες πληροφορίες σχετικὰ μὲ τὴν πορεία τῶν ἀναγκρίσεων. Μὲ ἄλλους λόγους, ἡ κοινὴ γνώμη ἀγωνιοῦσε, τρεφόταν μὲ φαντασιοπληξίες ποὺ ἔβλεπαν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος καὶ γενικὰ ἦταν ἀνάστατη. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ἡ ἐπίμονη σιωπὴ τῆς ἀστυνομίας ὡς πρὸς τὴ διαλεύκανση τῆς δολοφονίας ἄφηνε νὰ διαφαίνεται ὅτι κάτι τὸ πολὺ σοβαρὸ ὑπῆρχε στὴ ὑπόθεση αὐτή.

Ἦταν ἐπόμενο μέσα ἀπ' αὐτὴν τὴν κατάσταση νὰ ἀναπηδήσῃ ἡ νοσηρὴ δοξομανία τῆς Μίνας Στέφεν. Τὰ τεχνάσματα στὰ ὁποῖα κατέφευγαν οἱ διασημότητες καὶ οἱ ἄσημοι τοῦ Χόλλυγουντ γιὰ τὴ διαφήμισή τους εἶχαν βαθειὰ ἐπίδραση στὸν ψυχικὸ κόσμο τῆς Στέφεν. Ἔπειτα τὸ γεγονὸς ὅτι ἐκεῖνο τὸ χρόνο τελείωνε ἡ Μίνα τὴ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Θεάτρου καὶ φιλοδοξοῦσε μάλιστα νὰ γίνῃ ἠθοποιὸς κλάσεως, ἦταν μιὰ μεγάλη αἰτία ποὺ τὴν ἔσπρωξε νὰ δημιουργήσῃ τεχνητὸ θόρυβο γύρω ἀπ' τ' ὄνομά της ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς συνέπειες.

***

Διάβασα γιὰ δεύτερη φορὰ τὴ συμπληρωματικὴ κατάθεση τῆς Μίνας Στέφεν καὶ μπῆκα στὸ γραφεῖο τοῦ Ἀστυνόμου Βέλιου. Ὁ πόνος γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ Γιαννόπουλου μὲ εἶχε κάνει πολὺ νευρικὸ καὶ καταλάβαινα ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶμαι προσεκτικὸς γιὰ ὅλο τὸ βράδυ ἐκεῖνο.

Βρῆκα τὸν Ἀστυνόμο νὰ διαβάζῃ σκεπτικὸς τὴν κατάθεση τοῦ Παυλίδη. Τὰ μακρυά του δάκτυλα ἔδειχναν ἀσυνείθιστη νευρικότητα καθὼς γύριζαν τὶς σελίδες κι' ἕνας ψιλὸς ἱδρώτας τὸν ἔλουζε στὸ πρόσωπο.

Σήκωσε ἀργὰ τὸ κεφάλι του μόλις μὲ εἶδε καὶ μὲ ρώτησε :

—Φάνηκε ὁ Ἀργύρης;

—Ὄχι, ἀποκρίθηκα. Ἔχει...

—Ἔχει τρεῖς μέρες νὰ φανῇ, τὸ ξέρω μὲ διέκοψε. Μὰ τί διάβολο περιμένει ἀκόμα καὶ δὲν παρουσιάζεται; φώναξε κτυπώντας δυνατὰ τὴ γροθιά του στὸ γραφεῖο. Δὲ τοῦ ἔφθασαν τρεῖς ἡμέρες ἀγωνίας καὶ τὰ μαρτύρια ποὺ τράβηξε κοντὰ στοὺς λαθρεμπόρους; Τί περιμένει τώρα; Λὲς νὰ ἔχῃ κανένα λόγο ἀκόμα γιὰ νὰ μὴ παρουσιάζεται;

—Πιστεύω ὅτι καὶ θὰ ἔχῃ κύριε Ἀστυνόμε, εἶπα. Ὅλη τὴ χθεσινὴ νύκτα βρισκόταν στὸν ὀρνιθώνα τοῦ Βοτανικοῦ, μαζὶ μὲ δυὸ ἄτομα ἀκόμα.

—Καλά, τὸ ξέρω αὐτό. Ἀλλὰ νομίζω πῶς θὰ ἔπρεπε νὰ καταλάβῃ ὅτι τελείωσε πλέον ἡ ἀποστολή του στὴ σπεῖρα τοῦ Λάβδα. Ἐκτὸς καὶ παρακολουθεῖ τὴ Νάνσυ μὲ τὸ Ζῶτο, πρᾶγμα ἀπίθανο νομίζω. Ἔπειτα κι' ὁ Διευθυντὴς ἀνησυχεῖ γιὰ τὴ ζωή του. Μπῆκε ἐδῶ καὶ τρεῖς ἡμέρες σ' αὐτὴ τὴ σφηκοφωλιὰ καὶ ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, τίποτα δὲν μ' ἔκανε νὰ πιστέψω ὅτι θὰ γύριζε ζωντανός. Εὔκολο τὸ θεωρεῖς νὰ τὰ βγάλῃς πέρα μὲ τόσο συρφετό; Καὶ μάλιστα ν' ἀποκτήσῃ τόση ἐμπιστοσύνη ποὺ ἀπέκτησε ὁ Ἀργύρης ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα; Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχει ἱκανότητες ποὺ ποτὲ δὲν μποροῦσα νὰ φαντασθῶ.

Ἔνοιωσα κρυφὴ περηφάνεια ἀκούγοντας τὸν Ἀστυνόμο νὰ ἀναγνωρίζῃ τὶς ἱκανότητες καὶ τὶς θυσίες τοῦ Ἀργύρη. Ἐπὶ τέλους. Δικαιονόμουνα γιὰ κάτι ποὺ ἀπετόλμησα χωρὶς τὴν ἔγκριση τῶν ἀνωτέρων μου. Ἤμουνα βέβαιος ὅτι ὁ Ἀργύρης θὰ τὰ κατάφερνε μιὰ χαρὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν λαθρεμπόρων καὶ νὰ μᾶς

πληροφορήση πράγματα ποὺ ἀπεκλείετο νὰ μάθουμε ἂν δὲν ἀποτολμοῦσε τὸ μεγάλο ἐκεῖνο πήδημα. Αὐτὸ ὑπεστήριζα τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν ἄφησα νὰ ἀναμιχθῆ μὲ τὴν παρέα τοῦ Μπούκη στὸν Ἅγιο Λουκᾶ κι' αὐτὸ ὑπεστήριζα ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη ποὺ ὁ Ἀστυνόμος μὲ δικαίωνε ἀπόλυτα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι εἶχα φοβηθῆ καὶ γὼ ὅταν τὸν ἄφησα μόνο μὲ τόσους ἐγκληματίες στὸ σπίτι τοῦ Χολαργοῦ. Κάτι μοῦ ἔλεγε ὅμως ὅτι δὲν θὰ τοῦ συνέβαινε τίποτε τὸ κακό. Ἦταν τόσο ἱκανὸς γιὰ τὰ διπλωματικὰ ζητήματα.

Σηκώθηκα καὶ πλησίασα στὸ γραφεῖο τοῦ Ἀστυνόμου.

—Ὁ Ἀργύρης ἔχει τοὺς λόγους του γιὰ νὰ μὴ παρουσιάζεται ἀκόμα, εἶπα. Φυσικὰ δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ὑπάρχει ἄλλο μέλος τῆς σπείρας γιὰ νὰ τὸ παρακολουθεῖ! Τὸ Ζῶτο καὶ τὴ Νάνσυ τοὺς μόνους ποὺ ἀπομένουν ἀσύλληπτοι ἀκόμα, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν τοὺς παρακολουθεῖ. Ἀμφιβάλλω μάλιστα ἂν θὰ τοὺς εἶδε ἢ ἂν θὰ τοὺς γνωρίζη καθόλου. Τί νὰ συμβαίνη λοιπόν; Νὰ ὑπάρχη κανένας ἀκόμα ποὺ πρέπει νὰ συλληφθῆ ἢ μήπως...

Σταμάτησα κι' ἀπόμεινα σκεπτικός. Ἐκεῖνο ποὺ φανταζόμουνα ἔπρεπε νὰ θεωρῆται μωρία ἂν τὸ ξεστόμιζα.

—Λέγε λοιπόν! Εἶπε ὁ Ἀστυνόμος κοιτάζοντας κατάματα καὶ προσπαθώντας νὰ διαβάση τὶς σκέψεις μου. Τί ἄλλο μπορεῖ νὰ ὑπάρχη ὡς πιθανόν;

—Δὲν ξέρω, ἀπάντησα. Ὁ Ὑπαστυνόμος τοῦ Βοτανικοῦ ποὺ ἦρθε τὸ πρωὶ μὲ τὴ δύναμη γιὰ νὰ μᾶς βοηθήση, καθὼς καὶ οἱ δικοί μας εἶπαν πὼς ὅσο κι' ἂν ἔψαξαν δὲν βρῆκαν πουθενὰ τὸν Ἀργύρη. Οὔτε κι' ὁ Μένιος μὲ τὸν Κότσυφα τὸν εἶδαν πουθενὰ ὅταν παρακολούθησαν τὸ Ζῶτο μὲ τὴ Νάνσυ ὡς τὸ Παγκράτι. Ἑπομένως ἀφοῦ δὲν εἶναι μαζὶ μὲ τὸν Ζῶτο κάπου ἀλλοῦ πρέπει νὰ βρίσκεται.

—Λέγε λοιπόν, ποῦ μπορεῖ νὰ εἶναι; φώναξε ὁ Ἀστυνόμος.

Κάτι ἀνέβηκε στὰ χείλη μου. Ἀρκέσθηκα ὅμως νὰ τὰ δαγκώσω γιὰ νὰ μὴ τὸ ξεστομίσω καὶ κάκισα τὸν ἑαυτό μου ποὺ ἄφησα νὰ σκεφθῆ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Ἀπόμεινα βουβός.

—Ξέρω τί σκέπτεσαι, ψιθύρισε ὁ Ἀστυνόμος μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα καὶ κοιτάζοντας ἔτσι σὰν νὰ μ' ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά. Σκέπτεσαι ὅτι δὲν εἶναι ὁ Ζῶτος μὲ τὴ Νάνσυ τὰ τελευταῖα μέλη τῆς σπείρας τῶν Λάβδα ποὺ παραμένουν ἀσύλληπτα. Κι' ὅμως ὁ Ἀργύρης γι' αὐτὸ δὲν παρουσιάζεται ἀκόμα. Εἶναι ἔτσι ἢ δὲν εἶναι;

—!!!...

—Καταλαβαίνω. Ποιός περιμένεις ὅμως νὰ εἶναι ἀκόμα μπλεγμένος στὴν ὑπόθεση; Ὁ Ἀγάθος μήπως; Αὐτὸς μάλιστα, ἀλλὰ μοιάζω πὼς δὲν μποροῦμε νὰ τοῦ ταράξουμε τὸν ἥσυχο ὕπνο ποὺ θὰ κάνη σὲ καμμιὰ φάρμα τῆς Αὐστραλίας. Πρὸς τὸ παρὸν δηλαδή. Ἢ μήπως ἡ χήρα Ἀπέργη; Αὐτὴ βρίσκεται πολὺ ἥσυχη στὸν τάφο της, ἐδῶ καὶ τόσες μέρες. Ποιόν λοιπὸν νομίζεις ὅτι εἶναι ἐκεῖνος, γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ Ἀργύρης παραμένει χωρὶς νὰ παρουσιάζεται;

Δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτα, πρόφερα ζαλισμένος. Ἴσως νὰ ἔχω ἐπηρεασθῆ ἀπὸ ἄλλες περιπτώσεις, ἀλλά... τί νὰ πῶ. Δὲν μοῦ φαίνεται καὶ τόσο ἀπίθανο τὸ νὰ ὑπάρχη καὶ ἄλλο ἄτομο ποὺ ἔπαιξε σπουδαῖο ρόλο στὴ δολοφονία...

—Ἄ τ ο μ ο!... πῶς εἶπες; ἐπανέλαβε ὁ Ἀστυνόμος τονίζοντας τὶς λέξεις. Ὥστε φαντάζεσαι ὅτι ὑπάρχει ἕνα ἄτομο ἀκόμα!... Ποιός λοιπόν; Ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς ποὺ συλλάβαμε καὶ ἀνακρίναμε κανεὶς δὲν ἀνέφερε στὴν κατάθεσή του ἄλλο ὄνομα, ἐκτὸς τῶν ὅσων ἔχουμε στὰ χέρια μας. Ὑπάρχουν ἀκόμα τὰ ὀνόματα τῆς Νάνσυ, τοῦ Ζώτου, τοῦ Ἀγάθου καὶ τῆς μακαρίτισσας χήρας Ἀπέργη. Ἐκτὸς τοῦ Ζώτου καὶ τῆς Νάνσυ, λοιπόν, ποιός ἄλλος ἀπὸ τοὺς δύο νομίζεις πῶς μπορεῖ νὰ εἶναι μαζὶ μὲ τὸν Ἀργύρη; Πές μου. Λὲς νὰ βρυκολάκιασε ἡ Ὄλγα Ἀπέργη καὶ νἄναι μαζί του; Ἢ μήπως ὁ Ἀγάθος ἦρθε ἀπὸ τὴ Μελβούρνη γιὰ νὰ τὸν γνωρίση; Ὅσον ἀφορᾶ τὰ δύο ἄτομα ποὺ ὁ Ἀργύρης βρισκόταν μαζί τους χθὲς τὴ νύκτα στὸν ὀρνιθώνα, νομίζω πὼς ξέρεις καλὰ ὅτι εἶναι δύο ἔντιμοι ὑπάλληλοι τοῦ ὀρνιθώνα καὶ τίποτα παραπάνω. Λοιπόν;

(Συνεχίζεται)

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Ἡραίων.

Παράλληλος τῆς ὁδοῦ Ἀνθίου, κοντὰ στὴν πλατεῖα Μερκούρη (τέρμα Φιλοπάππου).

Τὰ Ἡραῖα, ἦτο πανήγυρις ποὺ γινόταν, σ' ὅλες σχεδὸν τὶς πόλεις τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἥρας.

Ἡρακλειδῶν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀποστόλου Παύλου 33, στὴν πλατεῖα Θησείου.

Πρόκειται γιὰ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἡρακλέους, οἱ ὁποῖοι κατέκτησαν ἢ, σύμφωνα μὲ τὴ δική τους ἔκφρασι, ἀνέκτησαν τὴν Πελοπόννησο. Ἡ ἐξόρμησις αὐτὴ τῶν Ἡρακλειδῶν ἔμεινε γνωστὴ ὡς «κάθοδος τῶν Ἡρακλειδῶν» ἢ ὡς «μετανάστασις τῶν Δωριέων» καὶ ἀποτελεῖ τὸ σύνορο τῶν προϊστορικῶν καὶ ἱστορικῶν χρόνων. Ἡ κάθοδος αὐτὴ ἀπετέλεσε καὶ τὴν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας τοῦ καθαυτοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀρχαιότητος. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει καὶ σ' ἄλλες συνοικίες).

Ἡρακλείου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ζαμπελίου 3, ἀπέναντι στὸ ἐργοστάσιο Κλωναρίδου.

Πῆρε τὴν ὀνομασία αὐτὴ ἐπειδὴ ἄγει πρὸς τὸν ὁμώνυμο συνοικισμό, ὁ ὁποῖος βρίσκεται μεταξὺ τῆς Ν. Ἰωνίας καὶ τοῦ Ἀμαρουσίου. Σήμερα ὑπάρχει τὸ Παλαιὸ καὶ τὸ Νέο Ἡράκλειο. Τὸ Παλαιό, κατοικήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὶς οἰκογένειες τῶν Βαυαρῶν στρατιωτῶν, ὕστερα ἀπὸ προτροπὴ τοῦ Ὄθωνος, ὁ ὁποῖος καὶ ἀνέλαβε τὸν νέο συνοικισμὸ ὑπὸ τὴν προστασία του. Τὴν ἐπιστασία τοῦ συνοικισμοῦ εἶχεν ἀναλάβει ὁ Βαυαρὸς ὑπολοχαγὸς Χριστόφορος Νέζερ, ὁ ὁποῖος διετέλεσε καὶ πρῶτος φρούραρχος τῆς Ἀκροπόλεως, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἑλλάδος. Ὁ τύπος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κατέκρινεν ἀρκετὰ τὴν ἐνέργεια τοῦ Ὄθωνος.

Ἡρακλείτου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σόλωνος 10, στὸ Κολωνάκι.

Ὁ Ἡράκλειτος, Ἕλλην φιλόσοφος, γεννήθηκε στὴν Ἔφεσο τὸ 544 π.Χ. καὶ πέ-

θανε γύρω στὸ 484 π.Χ. Διαμόρφωσε τὸ «ἀφοριστικὸν» ὕφος τοῦ λόγου, ἤτοι σύντομες, αὐτοτελεῖς καὶ πλήρεις νοήματος προτάσεις. Ἀπευθυνόμενος στὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ζῆ μέσα στὴν κομπορρημοσύνη τῆς ὑποκειμενικότητος, προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀφυπνίση. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὡς πρόδρομος τοῦ Σωκράτους.

Ἡρακλέους Ἱερόν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Καλλιρρόης 39, κοντὰ στὸ ἐργοστάσιο Φίξ.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸν γνωστὸν ἥρωα τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας, ὁ ὁποῖος, ἰδιαίτερα στὴν Ἀθήνα καὶ στὸ Μαραθῶνα, ἐλατρεύετο ὡς θεός. Κατὰ τὴν παράδοσι, κάπου κοντὰ στὸν Ἰλισό, ὑπῆρχε τὸ Ἱερὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Ὁ Ἡρακλῆς, γυιὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης, τελευταῖος τῶν Διοσκούρων, λέγεται ὅτι γεννήθηκε ταυτόχρονα μὲ τὸν Ἰφικλῆ. Κατὰ τὴν μυθολογία, λίγο μετὰ τὴν γέννησί του ὁ Ἡρακλῆς, καίτοι βρέφος, ἔπνιξε μὲ τὰ χέρια του δυὸ δράκοντες, τοὺς ὁποίους εἶχε στείλει ἡ Ἥρα, γιὰ νὰ πνίξουν τὰ νεογέννητα. Τὴν ἀνδρική του ἡλικία πέρασε στὸ Ἄργος καὶ στὶς Μυκῆνες. Τὸ κέντρο τῆς δράσεώς του ἀποτελοῦν οἱ δώδεκα ἆθλοι, τοὺς ὁποίους ἐξετέλεσε ὑπακούοντας στὶς διαταγὲς τοῦ Εὐρυσθέως. Οἱ ἆθλοι αὐτοὶ εἶναι: ἡ ἐξόντωσις τοῦ λέοντος τῆς Νεμέας, τῆς Λερναίας Ὕδρας, μὲ τὰ πολλὰ κεφάλια, ἡ σύλληψις τοῦ Κάπρου τοῦ Ἐρυμάνθου καὶ τῆς Κερυνίτιδος Ἐλάφου μὲ τὰ χρυσᾶ κέρατα καὶ τὰ χάλκινα πόδια, ἡ ἐξόντωσις τῶν ὀρνίθων τῆς Στυμφαλίδος, ὁ καθαρισμὸς τῶν σταύλων τοῦ Αὐγείου, ἡ σύλληψις τοῦ Ταύρου τῆς Κρήτης καὶ τῶν ἀγρίων ἵππων τοῦ Διομήδους, ἡ ἀπόκτησις τῆς ζώνης τῆς Ἱππολύτης (βασίλισσα τῶν ἀμαζόνων), ἡ μεταφορά, στὶς Μυκῆνες, τῶν βοδιῶν τοῦ Γηρνόνου, τοῦ Τρικεφάλου καί, κατ' ἄλλους, τρικόρμου, ἡ μεταφορὰ ἐκ τοῦ Κάτω Κόσμου, τοῦ τρομεροῦ κυνὸς τοῦ Ἅδου, τοῦ Κερβέρου καὶ τέλος ἡ μεταφορά, στὶς Μυκῆνες, τῶν χρυσῶν μήλων τῶν Ἑσπερίδων.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς δώδεκα ἆθλους, ὁ Ἡρακλῆς ἔκανε μὲ τὴ θέλησί του κι' ἄλλους ἆθλους, τὰ γνωστὰ «Πάρεργα», τὰ ὁποῖα εἶναι: ὁ ἀγὼν κατὰ τῶν Κενταύρων καὶ ὁ θάνατος τοῦ Φόλου, ὁ φόνος τοῦ Εὐρυτίωνος, οἱ Κέρκωπες, ὁ Τρίτων, ὁ Τυφών, ὁ Προμηθεύς, ὁ Κύκνος, ὁ Λυκάων, ὁ Ἀλκυονεύς, ἡ Ἄλκηστις, ὁ Ἀνταῖος, ὁ Βούσιρις, ὁ Συλεύς, ὁ Λιτυέρσης, οἱ Βορεάδαι καὶ ὁ Ἡμαθίων. Τόσο ἡ ποίησις, ὅσο τὸ ἔπος καὶ οἱ εἰκαστικὲς τέχνες βρῆκαν ἄφθονη τροφὴ στοὺς μύθους τοῦ Ἡρακλέους.

Ἥρας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀγλαονίκης 26, στὸν Ἅγιο Παντελεήμονα Ἰλισοῦ.

Ἡ Ἥρα, βασίλισσα τοῦ Οὐρανοῦ, ἀδελφὴ καὶ νόμιμη γυναίκα τοῦ Διός, ἦταν ἡ μόνη, στὶς τόσες γυναῖκες τοῦ Διός, ἡ ὁποία εἶχε δικαιώματα στὸ τίτλο του. Κατὰ τὸν Ὅμηρο ἦτο τὸ μεγαλύτερο παιδὶ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας καὶ γεννήθηκε στὸ Ἄργος ἢ στὴν Στύμφαλον ἢ στὴν Σάμον. Κόρη της ὑπῆρξεν ἡ Εὐλειθυία, ἡ θεὰ τῶν τοκετῶν. Ἡ Ἥρα θήλασε τὸν Ἡρακλῆ καὶ τὸν Διόνυσο, χαρίζοντας σ' αὐτοὺς τὴν ἀθανασία. Λέγεται πὼς ὁ Γαλαξίας, ὁ γνωστὸς ἀστερισμός, σχηματίσθηκε ἀπὸ τὸ γάλα ποὺ ξέφυγε ἀπὸ τὰ στήθη της, καθὼς θήλαζε τὸν Ἡρακλῆ. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει καὶ σ' ἄλλες συνοικίες).

Ἰλισσοῦ.

Πάροδος τῆς Λεωφόρου Βασιλ. Σοφίας 77, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ Νοσηλευτικὸ Ἵδρυμα τοῦ Μ.Τ.Σ.

Τόσον ὁ Παυσανίας, ὅσο καὶ ὁ Στράβων ἀναφέρουν ὅτι ὁ Ἰλισσὸς ἦτο ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, ὁ ὁποῖος πηγάζοντας ἀπὸ τὸν Ὑμηττό, χυνόταν στὸν Ἰλισό, κοντὰ στὸ σημερινὸ Νοσοκομεῖο Συγγροῦ. (Παυσ. Α, κεφ. 19, 6).

Ἡροδότου.

Πάροδος τῆς Λεωφόρου Βασιλ. Σοφίας 31, ἀπέναντι στὴ Λέσχη Ἀξιωματικῶν (Ρηγίλλη).

Ὁ Ἡρόδοτος, γυιὸς τοῦ Λύξου καὶ τῆς Δρυοῦς, ὁ «Πατὴρ τῆς Ἱστορίας», γεννήθηκε στὴν Ἁλικαρνασσὸ τὸ 485 π.Χ. Τὸ πότε πέθανε δὲν μᾶς εἶναι ἀκριβῶς γνωστό. Πάντως, τὴν πρώτη περίοδο τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (431-421), βρισκόταν στὴ ζωή. Κατὰ τὸ διάστημα 454-446 π.Χ. ἐπισκέφθηκε ξένες χῶρες, ὅπως τὴν Μ. Ἀσία, τὴν Βαβυλωνία, μέχρι τὶς Σοῦσες, κ.ἄ. Στὴν Ἀθήνα ἔφθασε μᾶλλον μετὰ τὸ 447 π.Χ.

Ὁ Ἡρόδοτος ἀσχολήθηκε ἰδιαίτερα μὲ τὸ νόημα τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Στὴ συγγραφή του συγχωνεύει στοιχεῖα ἐπικά, τραγικὰ καὶ σοφιστικά. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἔργου του ὑπῆρξε εὐρυτάτη καὶ διαρκής. Πολλοὶ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς, ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸ ἱστορικὸ ἔργο τοῦ Ἡροδότου, ἀσχολήθηκαν μὲ τὴν συγγραφὴ τοπικῶν ἱστοριῶν. Οἱ χειρόγραφοι κώδικες, μὲ τοὺς ὁποίους διασώθηκαν τὰ ἔργα τοῦ Ἡροδότου, ὑπερβαίνουν τοὺς σαράντα καὶ διαιροῦνται σὲ δυὸ ὁμάδες, ἤτοι στὴν ὁμάδα τῶν φλωρεντικῶν καὶ στὴν ὁμάδα τῶν ρωμαϊκῶν χειρογράφων.

Ἡροῦς.

Ἀριστερὴ παράλληλος τῆς ὁδοῦ Κηφισοῦ, κοντὰ στὸ Δημόσιο Καπνεργοστάσιο (Κολοκυνθοῦ).

Κατὰ τὴν μυθολογία, ἡ Ἡρώ, ἱέρεια τοῦ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης, ποὺ βρισκόταν στὴ Σηστό, ἀγάπησε τὸν Λέανδρο, νεαρὸ κάτοικο τῆς Ἀβύδου. Αὐτός, γιὰ νὰ βρίσκη τὴν ἀγαπημένη του, διέπλεε κάθε βράδυ κολυμβώντας τὸν Ἑλλήσποντο, καθοδηγούμενος ἀπὸ τὸ φῶς ἑνὸς λυχναριοῦ, ποὺ τοποθετοῦσε ἡ Ἡρὼ στὴν ψηλότερη κορυφὴ τοῦ πύργου, στὸν ὁποῖο ἔμενε. Μιὰ χειμωνιάτικη ὅμως βραδυά, ὁ ἀέρας ἔσβυσε τὸ λυχνάρι καὶ ὁ Λέανδρος, χάνοντας τὸν προσανατολισμό του, πνίγηκε. Ἡ Ἡρὼ βλέποντας τὸ πρωὶ τὸ πτῶμα τοῦ ἀγαπημένου της μπροστὰ στὸ πύργο ,ἔπεσε στὴ θάλασσα καὶ πνίγηκε. Οἱ δυὸ ἐραστὲς θάφτηκαν ἀντάμα στὸν ἴδιο τάφο.

Ὁ μῦθος τῆς Ἡροῦς ἐνέπνευσε τοὺς καλλιτέχνες καὶ ἰδιαίτερα τοὺς ποιητές.

Ἡροφίλης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἠοῦς 23, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Δημοτικὴ Ἀγορὰ τοῦ Ρούφ.

Ἡ Ἡροφίλη, μάντις ἀπὸ τὶς Ἐρυθρὲς τῆς Μ. Ἀσίας, ἔζησε πρὸ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου καὶ ἦτο γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα, Σίβυλλα.

Ἡροφίλου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δεινοκράτους 69, κοντὰ στὴ Γενναδειο βιβλιοθήκη.

Ὁ Ἡρόφιλος, διάσημος γιατρὸς τῆς ἀρχαιότητος, γεννήθηκε τὸ 331 π.Χ. στὴν Χαλκηδόνα καὶ πέθανε τὸ 250 π.Χ. Πρῶτος τῶν ἀρχηγῶν τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς, θεωρεῖται ὡς ἱδρυτὴς τῆς ἀνατομίας. Διετέλεσε μαθητὴς τοῦ Πραξαγόρου τοῦ Κώου καὶ τοῦ Χρυσίππου τοῦ Κνιδίου.

(Συνεχίζεται)

Κωνσταντῖνος Πετούνης

Τὴν 22-6-62 πέθανε ὁ τέως 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α', Πετούνης Κωνσταντῖνος. 'Η 'Αστυνομία Πόλεων ἔχασε ἕναν ἀκόμη ἀκάματο ὑπάλληλό της, ποὺ στὰ 30 χρόνια τῆς ὑπηρεσίας του πρόσφερε σημαντικὲς ὑπηρεσίες, γιατὶ ὁ ἀποθανὼν ὑπῆρξεν ἀπὸ τὰ πρῶτα ἡγετικὰ στελέχη της, τὰ ὁποῖα χάραξαν τὴν πλατειὰ λεωφόρο τῆς 'Αστυνομίας, στὴν ὁποία ἐμεῖς οἱ νεώτεροι βαδίζουμε μὲ περηφάνεια.

'Ο Πετούνης Κωνσταντῖνος γεννήθηκε στὴ Τρίπολι, τὸ 1894. Σὲ ἡλικία 18 χρόνων, ὄντας φοιτητὴς τῆς Νομικῆς, κατατάχθηκε ἐθελοντικὰ στὸ Σῶμα τῆς Χωροφυλακῆς, μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ ὑπενωμοτάρχου. Τὸ 1915 ἔγινε ἐνωμοτάρχης καὶ τὸ 1917 ἀπολύθηκε ἀπὸ τὴ Χωροφυλακή. 'Υπηρέτησεν ἐν συνεχείᾳ στὸ Στρατό, μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ ἐπιλοχίου καὶ τὸ 1919 ὠνομάσθηκε ἔφεδρος ἀνθυπολοχαγός. Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1920 ἐπανῆλθε στὴν Χωροφυλακὴ μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ ἀνθυπομοιράρχου.

Τὸν Μάϊο τοῦ 1922 μετετάγη στὸ νεοσύστατο τότε Σῶμα τῆς 'Αστυνομίας τῶν Πόλεων, μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ 'Αστυνόμου Β'. Τὸ 1924 ἔγινε 'Αστυνόμος Α', τὸ 1932 Διευθυντὴς Β' καὶ τὸ 1935 προήχθη εἰς Διευθυντὴν Α'. 'Απὸ τῆς μετατάξεώς του ὑπηρέτησε, κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα, σὲ ὑπεύθυνες θέσεις. Κατ' ἐπανάληψι χρημάτισε Διοικητὴς 'Αστυνομικῶν Τμημάτων καὶ Διευθυντὴς ὅλων τῶν 'Αστυνομικῶν Διευθύνσεων. Τὸ 1934 καὶ 1935 διετέλεσε προϊστάμενος τῆς Κεντρικῆς 'Υπηρεσίας 'Αλλοδαπῶν. Κατὰ μῆνα Μάϊο τοῦ 1940 διεγράφη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, κατόπιν ἀπαιτήσεως τῶν ἀρχῶν κατοχῆς καὶ ἐπανῆλθε τὸν Μάϊο τοῦ 1945. Τὸ 1952, ὕστερα ἀπὸ αἴτησί του, παραιτήθηκε τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος.

Σ' ὅλες τὶς νευραλγικὲς θέσεις ποὺ ὑπηρέτησε, ἀνταποκρίθηκε πλήρως στὰ καθήκοντά του ἐπιδειξάμενος ἐξαιρετικὲς διοικητικὲς ἱκανότητες καὶ ἀρτίαν ἐπαγγελματικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν κατάρτισιν. Μὲ τὴν ἐργατικότητά του καὶ τὸν ζῆλο γιὰ τὸ καλὸν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, συνέβαλεν ἀρκετὰ στὴν ἑδραίωσι τοῦ νέου ἀστυνομικοῦ θεσμοῦ. Πρόθυμος, ἐργατικός, ἀμερόληπτος καὶ ἀκριβοδίκαιος, διῴκησε μὲ ἐπιτυχία ὅλες τὶς ὑπηρεσίας ποὺ τοποθετήθηκε. Γενικὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀρίστους παλαιοὺς 'Αστυνομικοὺς Διευθυντάς, ἡ θητεία τοῦ ὁποίου στὸ Σῶμα τῆς 'Αστυνομίας, ἄφησε τὶς καλύτερες ἐντυπώσεις.

'Η κηδεία του γίνηκε στὸ Α' Νεκροταφεῖο, τὸ ἀπόγευμα τῆς 23/6/62. Παρευρέθησαν ἀρκετοὶ φίλοι καὶ γνωστοί, μεταξὺ τῶν ὁποίων, παλαιοὶ καὶ νεώτεροι συνεργάτες του. 'Εκ μέρους τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ἀποχαιρέτησε τὸν ἐκλιπόντα ὁ Γενικὸς 'Επόπτης 'Αγορανομίας, 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Καθάρειος 'Απόστολος, ὁ ὁποῖος καὶ ἐξῆρε τὸ ἔργο του.

Τὰ «'Αστυνομικὰ Χρονικὰ» συλλυποῦνται βαθύτατα τοὺς οἰκείους τοῦ ἀποθανόντος κι' εὔχονται ὅπως τὸ χῶμα τῆς 'Αττικῆς γῆς, ποὺ τὸν ἐσκέπασε, νᾶναι ἐλαφρὸ **ἡ δὲ μνήμη του αἰωνία.**

Πολίτης Ἀπόστολος

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, τὴν 21-6-62, ὑπέστη ἀκόμη ἕνα πλῆγμα. Στὸ προσκλητήριο τῆς 22-6-62 ἀπουσίαζε κάποιος ἀξιωματικός. Ὁ ἀδόκητος χαμὸς ἑνὸς φιλοτίμου καὶ κατὰ πάντα ἀξίου βαθμοφόρου, ὁ ὁποῖος σ' ὁλόκληρη τὴν ἀστυνομική του ζωὴ ὑπῆρξεν ἕνας ἀδαμάντινος χαρακτήρας, ἕνας ὡλοκληρωμένος ἄνθρωπος, λύπησε βαθύτατα ὅλους μας, μὰ πιότερο τοὺς οἰκείους του κι' ὅσους τὸν εἴχαμε ἀπὸ κοντὰ γνωρίσει.

Ὕστερα ἀπὸ βραχύχρονη ἀρρώστεια, τὴν 21-6-62, πέθανε στὸ νοσοκομεῖο «Εὐαγγελισμὸς» ὁ ἀνθυπαστυνόμος τοῦ Ἀρχηγείου, Πολίτης Ἀπόστολος, σὲ ἡλικία 50 χρόνων, ἀφήνοντας γυναίκα καὶ τρία παιδιά. Ἡ σκληρὴ μοῖρα δὲν τὸν ἄφησε νὰ ζήσῃ καὶ νὰ φύγῃ λεβεντόκορμος, ὅπως ἦρθε, ἀπὸ τὸ Σῶμα στὸ ὁποῖο 28 χρόνια πρόσφερε τὴ ζωή του ὁλόκληρη. Τὸν κτύπησε ἀλύπητα ἀπορφανίζοντας τοὺς δικούς του ποὺ τὸν εἶχαν στήριγμα κι' ἐλπίδα.

Ὁ Πολίτης Ἀπόστολος, ὁ ἀλησμόνητος φίλος, γεννήθηκε τὸ 1912 στὰ Μαγούλιανα τῆς Γορτυνίας καὶ τὸ 1934 κατατάχθηκε στὴν Ἀστυνομία. Τὸ 1946 προήχθη σὲ ἀρχιφύλακα καὶ τὸ 1960 σὲ ἀνθυπαστυνόμο. Ὑπηρέτησε σὲ διάφορες ὑπηρεσίες καὶ ἐπέδειξεν ἐξαιρετικὸν γιὰ τὴν ὑπηρεσία ζῆλον καὶ ἀνεκτίμητον ἦθος. Γι' αὐτά του τὰ προτερήματα συγκέντρωνε τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐκτίμησι ὅλων ἐκείνων μὲ τοὺς ὁποίους συνυπηρέτησε. Προσηνής, μειλίχιος, εὐγενέστατος, πρόθυμος κι' ἐργατικός, αἰχμαλώτιζε τοὺς γύρω του.

Ἡ νεκρώσιμη ἀκολουθία ἐψάλη, τὸ ἀπόγευμα τῆς 22/6/62, στὴν Ἁγία Μαρίνα τῆς Ἀνθουπόλεως, ὅπου καὶ κατοικοῦσε ὁ πολύτιμος συνεργάτης. Ἀντιπροσωπεία τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, παλαιοὶ συνάδελφοι καὶ φίλοι, ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι ἐξεδήλωσαν μὲ τὴν παρουσία τους τὴ λύπη ποὺ αἰσθάνθηκαν γιὰ τὸν πρόωρο χαμό του. Ὁ Ἀστυνόμος Β' κ. Πατσούρης Χρῆστος, ἀποχαιρετώντας τὸν ἀλησμόνητο συνεργάτη, κατέληξε ὡς ἑξῆς :

«... Πλημμυρισμένοι ἀπὸ θλίψι γιὰ τὸν πρόωρο χαμό σου, μαζευτήκαμε στὸν ἱερὸ αὐτὸ χῶρο γιὰ νὰ ἀναπέμψουμε καὶ τὶς δικές μας ὁλόθερμες παρακλήσεις στὸν Ὕψιστο, νὰ ἀναπαύσῃ τὴν ψυχή σου ἐν εἰρήνῃ. Καλέ μας φίλε. Σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν θλιβερὴ στιγμή, οἱ μέχρι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν συνεργάτες σου στὸ Ἀρχηγεῖο τῆς Ἀστυνομίας, ὑπακούοντας σὲ ἐσωτερικὴ παρόρμησι, καταθέτουμε τὸ στεφάνι αὐτὸ σὰν ἕνα μικρὸ δεῖγμα τῆς βαθειᾶς μας ἐκτιμήσεως. Τὸ χῶμα ποὺ θὰ σὲ σκεπάσῃ, ἀξέχαστε Ἀπόστολε, ἂς μὴ βραχῇ ἀπὸ σταγόνες λησμονιᾶς καὶ ἡ μνήμη σου ἂς εἶναι αἰωνία».

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», εὔχονται ὅπως ὁ Πανάγαθος Θεὸς χαρίσῃ βάλσαμο παρηγοριᾶς στὴν τόσο δεινὰ πληγεῖσα οἰκογένειά του καὶ ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴ τοῦ μεταστάντος, κατατάσσων αὐτὴν «ἐν σκηναῖς δικαίων».

Αἰωνία σου ἡ μνήμη καλέ μας φίλε.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΤΑΜΕΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΗΝΟΣ ΜΑΪΟΥ 1962

Α) Κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1-31 εἰς Ἀθήνας-Πειραιᾶ-Πάτρας καὶ Κέρκυραν :

1) Ἐξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἶκοι	1.408	Μέλη
2) » εἰς ἰατρεῖα » » »	1.665	»
3) Εἰσήχθησαν εἰς νοσοκομεῖα καὶ κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των ...	322	»
4) Ἐγεννήθησαν εἰς μαιευτήρια	28	νέα »
5) Ἐξητάσθησαν εἰς ἐξωτερικὰ ἰατρεῖα τοῦ Ν.Α.Π. καὶ τοῦ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν-Πειραιῶς	5.969	»
Ἦτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλῳ	9.392	»
6) Ἐξετελέσθησαν εἰς φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των συνταγαὶ	6.553	
7) Ἐχορηγήθησαν εἰς 4 μέλη ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας	1.426	δραχμῶν

Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Ἀπρίλιος 1962 ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ἔσοδα τακτικὰ	Δραχμαὶ	285.535,10
Ἔσοδα ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου	»	499.691,80
Σύνολον Ἐσόδων	»	785.226,90
Ἔξοδα	»	777.255,75

Β) Ἡ Ὑπηρεσία Ὑγειονομικῆς Περιθάλψεως Ὑπαλλήλων καὶ Συνταξιούχων τοῦ Δημοσίου τοῦ Ὑπουργείου Κοιν. Προνοίας, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. Ε.Π. 2515/44 ἀπὸ 2.6.62 ἐγγράφου της, γνωρίζει ἡμῖν ὅτι, τινὲς τῶν ἀστυνομικῶν καὶ διοικητικῶν ὑπαλλήλων ἐν ἐνεργείᾳ καὶ συντάξει, ὧν τὰ προστατευόμενα μέλη ἔχουσιν ἀνάγκην νοσοκομειακῆς περιθάλψεως, μεταβαίνουσιν εἰς τὴν ἀνωτέρω Ὑπηρεσίαν καὶ προκειμένου νὰ ἐπιτύχωσιν εἰσαγωγὴν μέλους οἰκογενείας των εἰς ἰδιωτικὴν κλινικήν, ἀξιοῦσι μετὰ φορτικότητος τὴν ἔκδοσιν ἀποφάσεως εἰσαγωγῆς εἰς ταύτην καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σκουφᾶ 45 ὠτορινολαρυγγολογικὴν κλινικὴν κ. Σπυρέα Κυριάκου, διὰ παθήσεις ὠτορινολαρυγγολογικάς, δι' ἃς κατὰ κανόνα δὲν ἐπιβάλλεται καὶ ἡ ἄμεσος εἰσαγωγὴ τοῦ ἀσθενοῦς.

Ὡς γνωστόν, κατὰ τὴν σχετικὴν διάταξιν τοῦ ἰσχύοντος Β. Δ/τος, περὶ νοσηλείας τῶν τακτικῶν δημοσίων ὑπαλλήλων κ.λ.π., οἱ ἔχοντες ἀνάγκην νοσοκομειακῆς περιθάλψεως νοσηλεύονται κατ' ἀρχὴν εἰς τὰ κρατικὰ νοσοκομεῖα καὶ ἐν ἐλλείψει κενῶν κλινῶν εἰς ταῦτα, εἰς τὰ ὑπὸ μορφὴν Ν.Π.Δ.Δ. νοσηλευτικὰ ἱδρύματα. Ἐφ' ὅσον δὲ καὶ εἰς ταῦτα δὲν ὑφίστανται κεναὶ κλῖναι, τότε ἐπιτρέπεται ἡ νοσηλεία εἰς ἰδιωτικὰς κλινικάς.

Ἡ ἀνωτέρω διάταξις εἶναι σαφὴς καὶ δὲν ἐπιδέχεται παρερμηνείαν τινά. Δὲν παρέχει δὲ τὴν διακριτικὴν εὐχέρειαν εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Ὑγειονομικῆς Περιθάλψεως, ὅπως ἐκδίδῃ ἀποφάσεις εἰσαγωγῆς ἀσθενῶν εἰς ἰδιωτικὰς κλινικάς, εἰμὴ μόνον διὰ τὴν περίπτωσιν ὅπου δὲν ὑφίστανται κεναὶ κλῖναι εἰς τὰ ὡς ἄνω νοσηλευτικὰ ἱδρύματα.

Πᾶσα ἐπιμονὴ τοῦ ὑπαλλήλου ὅπως ἐπιτύχῃ εἰσαγωγὴν μέλους τῆς οἰκογενείας του εἰς ἰδιωτικὴν κλινικὴν παρὰ τὰ κεκανονισμένα, θεωρεῖται ὑπόδειξις εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν ταύτην ὅπως παρανομίσῃ, προκειμένου νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν παράλογον ἀξίωσίν του, πρᾶγμα ὅπερ εἶναι ἀντικανονικὸν καὶ νομικῶς ἀπαράδεκτον.

Ἐπειδὴ ἡ τοιαύτη τακτική, ὡς πᾶς τις ἀντιλαμβάνεται, δὲν εἶναι ὀρθὴ καὶ ἐκθέτει εἰς παρεξηγήσεις τόσον τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπαλλήλους, ὅσον καὶ τὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ Κλάδου Ὑγείας καὶ ἐν γένει ὁλόκληρον τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας, ἐδόθη ἐντολὴ εἰς τὸν κ. Διευθυντὴν τοῦ Ταμείου, ὅπως γνωρίσῃ εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν

'Υγειονομικῆς Περιθάλψεως τοῦ 'Υπουργείου Κοιν. Προνοίας ὅτι, εἰς ἣν περίπτωσιν ἀστυνομικὸς ἢ διοικητικὸς ὑπάλληλος ἐν ἐνεργείᾳ ἢ συντάξει, μέλος τοῦ Κλάδου 'Υγείας, ἤθελεν ἀξιώσει μετὰ φορτικότητος ὅπως ἐπιτύχῃ ἔκδοσιν ἀποφάσεως εἰσαγωγῆς εἰς ἰδιωτικὴν κλινικὴν μέλους οἰκογενείας του, καίτοι ἤθελε δηλωθῇ εἰς τοῦτον ἅπαξ, ὅτι ὑφίστανται κεναὶ κλῖναι εἰς νοσοκομεῖα ἢ νοσηλευτικὰ ἱδρύματα Ν.Π.Δ.Δ. ἀγαθοεργοῦ πρωτοβουλίας καὶ παρὰ τὴν δήλωσιν ταύτην ἐπιμείνῃ, νὰ ἀναφέρηται πάραυτα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κλάδου 'Υγείας, ἥτις θὰ μοὶ ὑποβάλῃ ἐν συνεχείᾳ σχετικὴν ἀναφορὰν διὰ τὴν ἐπιβολὴν αὐστηροτάτων διοικητικῶν κυρώσεων, συνισταμένων ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς ἀποκλεισμὸν δι' ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα ἐκ τῆς παροχῆς ὑγειονομικῆς περιθάλψεως διὰ τοὺς ἐν ἐνεργείᾳ καὶ συνταξιούχους καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς ἐπιβολὴν καὶ πειθαρχικῶν ποινῶν ἐπὶ πλέον διὰ τοὺς πρώτους.

Γ) Παρετηρήθη ὅτι τινὲς τῶν μετόχων: 1) δὲν ἀναγράφουσιν εἰς τὰς ὄπισθεν τῶν ἐντολῶν πρὸς τοὺς κ.κ. 'Ιατροὺς δηλώσεις, τὴν ἡμερομηνίαν καὶ ὥραν ἐξετάσεως τῶν ἀσθενῶν μελῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν καὶ τὴν ἔνδειξιν ὅτι ἡ ἐξέτασις ἐγένετο οἴκοι ἢ ἐν ἰατρείῳ καὶ 2) λαμβάνοντες ἐντολὰς δι' ἐκτέλεσιν ὀδοντιατρικῶν ἐργασιῶν μελῶν τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν, δὲν μεταβαίνουσι μετὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἐργασιῶν τούτων εἰς τὸ νοσοκομεῖον 'Αστυν. Πόλεων πρὸς ἔλεγχον καὶ ἀναγραφὴν ἐπὶ τῆς εἰρημένης ἐντολῆς, σχετικῆς περὶ τούτου γνωματεύσεως παρὰ τῶν ὀδοντιάτρων τοῦ Ν.Α.Π. Αἱ ἀνωτέρω παραλείψεις ἔχουσιν ὡς συνέπειαν τὴν μὴ ἐξυπηρέτησιν τῶν μετόχων τοῦ Ταμείου καὶ τὴν δημιουργίαν ὑπηρεσιακῶν ἀνωμαλιῶν.

Δ) Κατὰ τὸν ἔλεγχον τῶν εἰς τὸ 'Υπουργεῖον Προνοίας ὑποβαλλομένων δικαιολογητικῶν νοσηλείας παρετηρήθη ὅτι, πλεῖστοι τῶν ὑπαλλήλων εἰς τὰς ὑπ' αὐτῶν συνταξομένας ἑκάστοτε ὑπευθύνους δηλώσεις, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς ἀρχικῶς συνταχθείσας, ἀναγράφουσι τὰ ὀνόματα τῶν προστατευομένων μελῶν τῆς οἰκογενείας των ὑποκοριστικῶς μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐπέρχηται τελεία ἀλλοίωσις τοῦ πραγματικοῦ ὀνόματος καὶ ἐντεῦθεν πλεῖσται ὅσαι ἀνωμαλίαι.

Ὅθεν παρακαλοῦνται οἱ ἐν ἐνεργείᾳ καὶ συντάξει ἀστυνομικοὶ καὶ διοικητικοὶ ὑπάλληλοι ὅπως ἀναγράφωσιν, εἰς τὰς περὶ ὧν πρόκειται ὑπευθύνους δηλώσεις των, τὰ πραγματικὰ ὀνόματα καὶ οὐχὶ τὰ ὑποκοριστικὰ τοιαῦτα, πρὸς ἀποφυγὴν ἀφ' ἑνὸς μὲν ταλαιπωριῶν τῶν ἰδίων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὑπηρεσιακῶν ἀνωμαλιῶν τοῦ ἡμετέρου Ταμείου καὶ τῆς ἁρμοδίας 'Υπηρεσίας 'Υγειονομικῆς Περιθάλψεως τοῦ 'Υπουργείου Κοιν. Προνοίας.

'Ο 'Αρχηγὸς
'Ως Πρόεδρος τοῦ Κλάδου 'Υγείας
ΘΕΟΔ. Ν. ΡΑΚΙΝΤΖΗΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Ανθυπαστυνόμου ὁ εἰς τὴν κατάστασιν τῆς Μονίμου Διαθεσιμότητος Β' κατηγορίας τελῶν 'Αρχιφύλαξ κ. Καμπέρης Εὐάγγελος.

—Προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Υπαρχιφύλακος ὁ 'Αστυφύλαξ κ. Μαστοράκος 'Ανδρέας, διότι οὗτος ἐπιδείξας θάρρος, ψυχραιμίαν καὶ αὐτοθυσίαν, διεκινδύνευσε τὴν ζωήν του πρὸς διάσωσιν τῆς ζωῆς ἑτέρου ἀτόμου, ὅτε τὴν 15.30' ὥραν τῆς 5/6/1959, διερχόμενος ἐν στολῇ ἐκ τῆς Πειραϊκῆς ἀκτῆς καὶ εἰς ἐπίκλησιν βοηθείας ἰδιώτου πνιγομένου ἐντὸς τῆς θαλάσσης, ἔσπευσε πάραυτα καὶ ριφθεὶς ἐνδεδυμένος ἐντὸς τοῦ ὕδατος, κατώρθωσε νὰ ἀνασύρῃ ἐκ τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ μεταφέρῃ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν ξηρὰν τὸν ἰδιώτην Παπαδήμαν Χρῆστον, διασώσας αὐτὸν ἐκ βεβαίου πνιγμοῦ καὶ ἀποσπάσας οὕτω, διὰ τῆς ἡρωικῆς ταύτης πράξεώς του, τὸν θαυμασμὸν καὶ τὰ συγχαρητήρια τοῦ κοινοῦ.

***

ΔΙΟΡΙΣΜΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Διωρίσθη ἐν τῷ 'Αστυνομικῷ Σώματι, ὡς 'Αστυκτηνίατρος, ἐπὶ βαθμῷ καὶ ἀποδοχαῖς 'Αστυνόμου Β' τάξεως, ὁ ἰδιώτης κτηνίατρος κ. Μαυροειδῆς 'Εμμανουήλ, κεκτημένος τὰ νόμιμα προσόντα, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ — ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ — ΔΙΑΓΡΑΦΑΙ

—Παρῃτήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, οἱ : 'Αρχιφύλαξ κ. Νίκας Κωνσταντῖνος, 'Υπαρχιφύλαξ κ. Παυλόπουλος 'Ανδρέας, εἰς ὃν ὁ κ. 'Αρχηγὸς τῆς 'Αστυνομίας ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του διὰ τὴν ὑπὲρ 25ετῆ εὐδόκιμον ἐν τῷ 'Αστυνομικῷ Σώματι ὑπηρεσίαν του καὶ 'Αστυφύλακες : κ.κ. Παπαδόπουλος 'Ιωάννης, Λάγιος Βλάσιος, Ζερβουλάκος Κωνσταντῖνος, Βασιλείου 'Απόστολος καὶ Κανταρτζῆς Κωνσταντῖνος.

—'Απελύθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους πειθαρχίας, οἱ 'Αστυφύλακες : κ.κ. Κοντὸς Κομνᾶς, Ῥάπτης Δημήτριος, Διαμαντόπουλος Ῥήγας καὶ Παπαϊωάννου 'Αλέξιος.

—Διεγράφη τῆς δυνάμεως τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ὁ 'Αστυφύλαξ κ. Τσαλκάνης Σπυρίδων, ὡς καταστὰς σωματικῶς ἀνίκανος πρὸς περαιτέρω ἐκτέλεσιν ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας.

—Διεγράφη τῆς δυνάμεως τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ὁ 'Αστυφύλαξ 'Αλεξανδρῆς 'Αντώνιος ἀπὸ τῆς 11/6/62, ἐπομένης τοῦ θανάτου του.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—'Ο κ. 'Υφυπουργὸς 'Εσωτερικῶν, δι' ἀποφάσεώς του, ἐξέφρασε τὴν ἄκραν αὐτοῦ εὐαρέσκειαν εἰς τοὺς : 1) 'Αστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. Καραμπέτσον Εὐάγγελον, προϊστάμενον τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως 'Αθηνῶν, 2) 'Αστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. Καραχάλιον 'Ιωάννην, Διοικητὴν τῆς 'Υποδιευθύνσεως Γενικῆς 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν καὶ 3) 'Αστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. Παπασταφίδαν 'Αγησίλαον, Διοικητὴν τῆς 'Υποδιευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως 'Αθηνῶν, ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς ἀξιω-

ματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους τοὺς διατεθέντας εἰς τὰ μέτρα τάξεως, ἀσφαλείας καὶ τροχαίας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν τοῦ NATO, ἤτοι ἀπὸ 2-6 Μαΐου ἐ.ἔ., διότι ἐργασθέντες μετὰ ζήλου, δραστηριότητος, προθυμίας, εὐγενείας καὶ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ὑπὸ τὴν δεξιὰν καὶ εὔστοχον καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, ἐπέτυχον τὴν τήρησιν παραδειγματικῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας καὶ παρέσχον εἰς τοὺς κ.κ. Ὑπουργοὺς τοῦ N.A.T.O. καὶ τὰ μέλη τῶν Ἀντιπροσωπειῶν των πᾶσαν δυνατὴν διευκόλυνσιν. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἐξετιμήθη ὑπὸ πάντων καὶ ὅλως ἰδιαιτέρως ὑπὸ τοῦ κ. Στίκερ καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν τῶν Η.Π.Α. κ. Ράσκ, ὅστις ἐξουσιοδότησε τὸν παρ' αὐτῷ Ὑφυπουργὸν καὶ μέλος τῆς ἀντιπροσωπείας κ. Κόλερ νὰ διαβιβάσῃ, δι' ἐπιστολῆς του, πρὸς τὸν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν κ. Καραμπέτσον τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας του, προκληθέντων οὕτω λίαν εὐμενῶν σχολίων ὑπὲρ τῶν εἰρημένων ἀξιωματικῶν καὶ κατωτέρων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων καὶ γενικώτερον ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς : 1) Ὑπαστυνόμον Α' κ. Φασούλκαν Γεώργιον καὶ 2) Ἀστυφύλακας κ.κ. Καναβὸν Ἀνδρέαν, Τσιλιμίγκραν Νικόλαον καὶ Δρούκαν Ἰωάννην. Ἐπίσης ἐπηνέθη ὁ Ἀστυνόμος Α' κ. Παναγιωτόπουλος Νικόλαος, διότι οἱ ἀνωτέρω, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ τελευταίου, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, μεθοδικότητος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπιδείξαντες ἅμα ἰδιάζουσαν ἐπιμέλειαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν σπείρας ἐμπόρων καὶ ποιουμένων χρῆσιν ἀκατεργάστου ἰνδικῆς καννάβεως.

—Δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν ἀστυφύλακα κ. Καλαρᾶν Εὐθύμιον, διότι τὴν 13ην ὥραν τῆς 16/2/1962, ἐκτελῶν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν πλατεῖαν Μοναστηρακίου, ἐργασθεὶς δὲ μετὰ ζήλου, προσοχῆς καὶ παρατηρητικότητος καὶ ἀναπτύξας ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα, συνέλαβεν ὁλόκληρον τὴν σπεῖραν κλεπτῶν μετὰ κλοπιμαίων ἀντικειμένων, τὴν ὁποίαν μόνος ὡδήγησεν εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν του, ἔνθα ἐπετεύχθη ἡ ἐξιχνίασις δέκα κλοπῶν καὶ ἡ διαπίστωσις πλαστογραφίας κλαπείσης διεθνοῦς ἀδείας κυκλοφορίας αὐτοκινήτου.

***

ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΔΩΡΕΑΙ

Οἱ κ.κ. Τρύφων Πανταζόπουλος καὶ Ἀθανάσιος Κανδαλέπας, ἰδιοκτῆται τοῦ Ζαχαροπλαστείου «Select», προσέφεραν δωρεὰν δέκα πέντε χιλιάδας δραχμῶν (15.000), ὑπὲρ τῶν σκοπῶν τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ὑπαλλήλων Ἀστυνομίας Πόλεων, εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα, διὰ τὴν ἄμεσον παρ' ὀργάνων αὐτοῦ ἀνακάλυψιν τῶν δραστῶν διαρρήξεως τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φωκίωνος Νέγρη καταστήματός των.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ὁ «Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου» καὶ ἡ κομματικὴ (κομμουνιστικὴ) ἐπιστράτευση τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β΄ κ. Χαρ. Σταμάτη 577

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΣ

Ἡ συμβολὴ τῶν Ἀστυνομικῶν Συντακτῶν εἰς τὴν ἵδρυσιν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια) 583

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Πλαστογραφία ταπεζιτικῶν τσέκς — Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις τῶν πλαστογράφων στὴν Ἑλλάδα, ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπ/μου κ. Γεωρ. Δουκάκη (συνέχεια) 587

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἀστυνομία Πόλεων—Μία ἔρευνα γύρω ἀπὸ τὴν κίνησι καὶ δραστηριότητα τῶν Ἀστυνομικῶν Τμημάτων καὶ Ὑπηρεσιῶν, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 217 τεύχους) 590

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἄθλησις καὶ διεθνεῖς σχέσεις, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. Ἀναστασίου Συφάντου (συνέχεια καὶ τέλος) 595

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΙΔΕΩΝ

Τί νὰ γράψω; ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β΄ κ. Σπύρου Πηλλοῦ 600

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

Ἑορτὲς γιὰ τὰ 40 χρόνια τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων στὴν Πάτρα, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. Ἀναστασίου Συφάντου 604

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Ἡ Ὑποδιεύθυνσις Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν τιμᾶ φονευθέντα ὑπάλληλόν της, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. Ἰωάννου Ράϊκου 609

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τὸ γυμνὸ μοντέλο, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β΄ κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 613

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 616

ΠΕΝΘΗ

Κωνσταντῖνος Πετσύνης—Ἀπόστολος Πολίτης 619

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπολογισμὸς μηνὸς Μαΐου 1962 621

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 623

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.